Şaban 1436

tevhid

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | HAZİRAN 2015 | YIL: 4 | Özel Sayı | FİYATI: 10 ₺ | ISSN: 2148-4635

HÂKİMİYET ÖZEL SAYISI

HAKİMİYET SADECE ALLAH'INDIR

HÂKİMİYET KAYITSIZ ŞARTSIZ ALLAH'INDIR

HDP
HALKLARIN DEMOKRATİK PARTİSİ

MHP

tevhid

Aylık İslami Eğitim Dergisi

HÂKİMİYET DOSYASI

www.tevhiddergisi.com

info@tevhiddergisi.com

Hâkimiyet Kayıtsız Şartsız Allah'ındır

Şaban 1436
Hazİran '15

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

2015 milletvekili seçimleri öncesinde, hakka şahitlik vazifesini yerine getireceğimiz bir sayı hazırlamayı bize kolaylaştıran Rabbimize sonsuz hamd olsun.

Demokrasi dininin vazgeçilmez ayini olan seçimlerin öncesinde hazırlanan bu sayının, insanlık için hayati öneme sahip olduğunu düşünüyoruz. Çünkü *'Ben Müslümanım'* diyen bir ferdin seçimlere katılıp oy kullanması, hangi gerekçeyle olursa olsun küfürdür. Ve bilindiği üzere küfür, insanın tüm amellerini iptal eden, sahibini ebedî hüsrana uğratacak bir itikaddır.

Günümüzde maalesef Allah'ın küfür dediği bu itikad, allanıp pullanarak halkın önüne konmuş; minberlerden, kürsülerden bambaşka tonda, bambaşka desende bir kılıfa bürünmüş; İslami kesim arasında bir zaruretin, birçok maslahatın ve söz sahibi olmanın tek yolu olarak vehmedilmiştir.

Bu vehme son vermenin tam zamanıdır. Vakıa ayan beyan ortada, naslar da ebediyete kadar korunan hayat düsturumuz olan Kitap'tadır... Okuyucuya Kitab'a göre vakıanın çelişkilerini, handikaplarını aktarıp uyanmalarını sağlamak, yegane amacımızdır.

Ayrıca hâkimiyet tevhidine dair konuların etraflıca ele alındığı, farklı yaklaşımlar içeren makale ve çevirilerin bulunduğu bu sayımızdan, tevhid ehli Müslümanların da istifade edeceğini umut etmekteyiz.

Dosya sayımız, iki ana bölümden oluşmaktadır. İlk bölümde *'Hâkimiyet tevhidinin ispatı ve tahkim edilmesi'*, ikinci bölümde ise ağırlıklı olarak şüphelerin ele alınıp vahyin aydınlığında çürütülmesini işleyen makaleler okuyacağız.

Giriş yazısı olarak Ebu Hanzala Hoca'nın *'Hâkimiyet kayıtsız şartsız Allah'ındır'* yazısını okuyacağız. Kur'an'ın en açık meselesi olan *'Hüküm Allah'ındır'* ayetinin dört rüknünü ele alan tafsilatlı bu makale, dört başlıktan müteşekkildir:

1. Hâkimiyetin Allah'a ait olduğuna itikad etmek,

2. Yönetici konumunda olanların Allah'ın indirdikleriyle/kanunlarıyla hükmetmesinin zorunluluğu,

3. Yönetilen konumunda olanların bu hakkı sadece Allah'a vermesi/Oy kullanmanın hükmü,

4. Dinî veya dünyevi ihtilaflarda Kitap ve Sünnet dışında bir merci kabul etmemek.

Yine bu sayımızda bizleri kırmayan ve bu sayıya katkıda bulunan Murat Gezenler Hoca'nın *'Tanımı, Mahiyeti ve Şer'i Hükmü İtibariyle Demokrasi'* yazısını; İkinci olarak Faruk Furkan Hoca'nın *'Yöneticilerin Tağut Olma Meselesi'* başlıklı, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen yöneticilerin şer'i açıdan tağutlaşması ve Müslümanların bu durum karşısındaki sorumluluklarını inceleyen makalesini istifadenize sunacağız.

Çeviri bir makale olarak Şeyh Ahmed El-Hâzimî'nin *'Anayasa ve Referanduma Katılmak Küfürdür'* isimli reddiyesini okuyacağız. Mısır referandumuna katılma hususunda Şeyh Berrâk'ın fetvasına reddiye olarak yaptığı bu faydalı ders; yazı formatında Müslümanların istifadesine sunulmuştur.

Yine çeviri makale olarak Şeyh Emin El-Hac'ın *'İki Durum Dışında Allah'ın İndirdikleriyle Hükmetmemek Küfürdür'* isimli makalesini, Şeyh Ebu Velid El-Ensari'nin *'Rahman'ın Şeriatıyla Hükmetmek İslam'ın En Sağlam Kulpu, Ondan Yüz Çevirmek Kıyamet Alametlerindendir'* isimli kıymetli makalelerini okuyacağız.

İslam ümmetinin demokrasi fitnesi karşısındaki yenilgi psikolojisini inceleyen Dr. Seyfullah İslam'ın makalesi de konuya farklı bir bakış açısı sunması bakımından değerli bir makale.

Yine demokrasi hakkında Kürtçe kaleme alınmış bir yazıyı Kerem Çağlar'ın kaleminden okuyacağız.

Mahi'nin kaleminden konu hakkında yazılmış üç kitap ve bir yazarı tanıyacağız.

Dergimizin ikinci bölümündeyse, şüphelerin çürütülmesine dair dergi yazarlarımızın makalelerini sunacağız.

Enes Yelgün'ün kaleminden *'Necaşi ve Hılfu'l Fudul Kıssasını Şirk Menheclerine Delil Alanların Şüphelerinin Zayıflığı'*na şahitlik edeceğiz.

Özcan Yıldırım'ın kaleminden, İbni Abbas'a *radıyallahu anh* ait olduğu iddia edilen, vakıasından koparılarak şirke delil kabul edilen *'Kufrun Dune Kufr'* şüphesinin izalesini; Emre Acar kardeşimizden *'Demokrasi Puthanelerinin Şeytani Hilesi: Maslahat'* şüphesinin içeriğini, Murat Müslihan'ın kaleminden Yusuf'a *aleyhisselam* atılan iftiraları okuyacak ve tevhidin imamı Yusuf'u müdafaa edeceğiz.

İÇİNDEKİLER

teuhid
Aylık Dergi
Şaban 1436
Haziran 2015
Fiyatı: 10₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Abdullah DEMİR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No: 3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No: 17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Sarıyakup Mh. Burhandede Cd. No: 28/A Karatay/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No: 21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No: 209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 2: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No: 4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 3: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN
Büro 4: 5 Nisan Mh. 749. Sk. No: 5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81 Karatay/KONYA

Ebu Hanzala

Hâkimiyet Kayıtsız Şartsız Allah'ındır

Kişinin Müslümanlardan olabilmesi için öncelikle Hâkimiyetin kayıtsız şartsız Allah'a ait olduğuna itikad etmesi gerekir. Bu öyle bir bilgidir ki insana öğretilmesine gerek yoktur. Çünkü Allah her insanı bu fıtrat üzere yaratmış ve bu bilgiyi insanların akıllarına yerleştirmiştir.

Allah'ın Adıyla...

Yaratan, emreden, insanlara kanunlar yapmak suretiyle onlara yol göstererek onları acziyet, unutkanlık ve zulümle malul beşerin hevasına terk etmeyen Allah'a hamd olsun. Salât ve selam; şeriat-ı ğarra sahibi Muhammed Mustafa'ya, pak ailesine, ashabına ve kıyamete kadar ona tabi olanların üzerine olsun.

İslam akaidinin en temel meselelerinden biri, başlıkta ifadesi bulan Hâkimiyet Allah'ındır inancıdır. İnsanoğlunun fıtratına yerleştirilmiş olan ve kevni ayetlerle desteklenen bu bilgi, her Peygamberin kavmini davet ettiği hakikattir aynı zamanda. İslam bu meseleyi tevhidin üç ana rüknüne bağlayarak onun yerinin ne denli önemli olduğunu göstermiştir. Hâkimiyetin Allah'a ait oluşu O'nun *subhanehu ve teâlâ* ilah olmasının, Rabb olmasının ve El-Hakem isminin gereğidir.

Tüm kainatı kendisine musahhar kıldığı, onun imtihanı için alemleri yarattığı ve dönüş olarak sadece insanı hesaba çekeceği biliniyorken, kainatta her zerreye bir kanun belirleyip insanı kendi hâline terk etmesi O'nun büyüklüğüne yakışır mı?

İnsanlık tarihini incelediğimizde insanların Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratmasıyla ilgili bir sorun yaşamadığını görmekteyiz. İnsanların Allah'ın göklerin otoritesini elinde bulundurduğuna dair de bir sıkıntıları olmamıştır. İnsanlığın sorunu, Allah'ın yeryüzüne aracı olmaksızın müdahalesi ve oraya kanunlar belirlemek suretiyle insanoğlunu başıboş bırakmaması olmuştur.

Ancak Allah *subhanehu ve teâlâ* insanın Allah'ın varlığını ve bazı sıfatlarını kabul etmesini ya da O'nu göklerde olan bir ilah olarak kabul etmesini sahih bir akide için yeterli saymamıştır. Hatta bu inançlarında onların yalancı olduklarına dikkat çekmiş ve bu inancın gereği olan Allah'ın insanın hayatının her alanına müdahalesinin zorunluluğuyla onları ilzam etmiştir. Çünkü var olduğuna ve insanları rızıklandırdığına inanılan, kainata koymuş olduğu kanunların mükemmelliği ikrar edilen bir Allah, neden yaratılışın semeresi olan insanı kendine hâline terk etsin ki? Tüm kainatı kendisine musahhar kıldığı, onun imtihanı için alemleri yarattığı ve dönüş olarak sadece insanı hesaba çekeceği biliniyorken, kainatta her zerreye bir kanun belirleyip insanı kendi hâline terk etmesi O'nun *subhanehu ve teâlâ* büyüklüğüne yakışır mı?

"Bizim, sizi boş bir amaç uğruna yarattığımızı ve gerçekten bize döndürülüp getirilmeyeceğinizi mi sanmıştınız? Hak melik olan Allah pek yücedir, Ondan başka ilah yoktur; kerim olan Arş'ın Rabbidir." [1]

İnsanlığın bu bozuk inancına Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müdahalesine örnek olarak Mu'minun suresindeki şu pasajı verebiliriz:

"(Rasûlüm!) de ki: 'Eğer biliyorsanız (söyleyin bakalım), bu dünya ve onda bulunanlar kime aittir?', 'Allah'a aittir' diyecekler. 'Öyle ise siz hiç düşünüp taşınmaz mısınız!' de. 'Yedi kat göklerin Rabbi, azametli Arş'ın Rabbi kimdir?' diye sor.'(Bunlar da) Allah'ındır' diyecekler. 'Şu hâlde siz Allah'tan korkmaz mısınız!' de. 'Eğer biliyorsanız (söyleyin), her şeyin melekutu (mülkiyeti ve yönetimi) kendisinin elinde olan, kendisi her şeyi koruyup

1. *23/ Mu'minun 115-116*

kollayan, fakat kendisi korunmayan (buna muhtaç olmayan) kimdir?' diye sor.'(Bunların hepsi) Allah'ındır' diyecekler. 'Öyle ise nasıl olup da büyüye kapılıyorsunuz?' de." [2]

Bu bölümde müşriklerin Allah inancına dair ağızlarıyla ikrar ettikleri bazı kabuller zikrediliyor. Yaratma, yerin ve göğün mülkünün Allah'a ait olması, arşın sahipliği, her şeyi koruyan ve gözetenin Allah olması ve hiçbir şeyin Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* koruyamayacağı yani O'nun her şeyden üstün olması meselesi.

Evet, bu cevaplar müşriklerin Allah inancına dair söyledikleridir. Ancak ayetlerin devamında Allah'ın bu cevapları kabul etmediğini ve onları yalanladığını görüyoruz.

"Doğrusu biz onlara gerçeği getirdik; onlar ise ***hakikaten yalancılardır.****"* [3]

Burada sorulması gereken çok önemli bir soru vardır. Neden Allah *subhanehu ve teâlâ* onların yalancı olduğunu söylemiştir? Bu sorunun cevabını ayetlerin devamı vermiştir:

"Allah evlat edinmemiştir; O'nunla beraber hiçbir ilah da yoktur. Aksi takdirde her ilah kendi yarattığını sevk ve idare eder ve mutlaka onlardan biri diğerine galebe çalardı. Allah, onların (müşriklerin) yakıştırdıkları şeylerden münezzehtir. Allah, gaybı da şehadeti de bilendir. O, müşriklerin ortak koştukları şeylerden çok yüce ve münezzehtir." [4]

İlk paragrafta ikrar edilen kabullerin iki vechesi vardır. Bunlar ya inanılarak ve itikad edilerek söylenmiştir ya da üzerinde düşünülmeden, toplumsal bazı kabullerin gereği olarak dil ile ikrar edilmiştir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* ilk paragraftaki kabullerin itikad edilerek söylenmesi durumunda bunun vakıaya yansıması gerektiğini ve bazı inançları da beraberinde getirmesi gerektiğini bildirmiştir:

Yaratan, rızık veren, arşın sahibi, her şeyi koruyan ve gözeten, her şeyden üstün olan bir Allah'ın kendinden başka ne bir aracıya ne hüküm koyucuya ne de insanların gayb ve şehadet bilgisine ortak kılacağı bir başka ilaha ihtiyacı yoktur. Hakkında bu inanca sahip olunan bir Allah'a karşı, bu konularda ortaklar kabul ediliyorsa bu, ilk inancın sıhhatli olmadığını ve sahibinin yalancı olduğunu gösterir. Müşriklerin yalanlama nedeni de budur.

Benzer bir sapma ehli kitap arasında yaşandığında Rabbimizin onların itikadi kabullerini yalanladığını ve yok saydığını görüyoruz. Hâkimiyet konusunda sapan ehli kitap için şu ayetleri inceleyelim:

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler (ilahlar) edindiler ve Meryem

---

2. *23/Mu'minun, 84-89*
3. *23/ Mu'minun, 90*
4. *23/ Mu'minun, 91-92*

oğlu Mesih'i de. Oysa onlar, tek olan bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." [5]

Bu ayeti kerimede ne anlatılmak istendiğini Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle açıklamıştır:

"Adiyy b. Hatem boynunda gümüşten bir haç takılı olduğu hâlde Rasûlullah'ın yanına girdi. Rasûlullah o esnada bu ayeti kerimeyi okuyordu. Adiyy bu ayeti duyunca Rasûlullah'a şöyle dedi:

— Onlar haham ve papazlarına ibadet etmiyorlardı.

Rasûlullah ona şöyle dedi:

— Bu doğru değil, onlar onlara tapıyorlardı. Zira onlar haramı helal, helalı haram yaptıklarında onlara tabi oldular. İşte onlara ibadet etmek böyledir." [6]

Buradan anlıyoruz ki Hristiyan ve Yahudilerin hâkimiyet tevhidi konusunda zamanla sapmaları ve din adamlarına hayatlarına yasak/haram veya serbest/helal belirleme hakkını vermeleri onları dinlerinin dışına çıkarmış ve bu tevhidi problemden ötürü Allah'tan başkasına kul olma ve onları rab edinme gibi en ağır ifadelerle kınanmışlardır.

Mesele bununla da kalmamıştır. Allah *subhanehu ve teâlâ* hâkimiyet meselesi konusundaki bu sapmalarını diğer imani kabullerini de yok sayarak tehlikenin büyüklüğüne dikkat çekmiştir. Şöyle ki; Rabbimiz, Tevbe suresi birinci ayetten yirmi dokuzuncu ayeti kerimeye kadar müşriklerin ahkamını anlatmıştır. Onların itikadi sapkınlıkları, onlara güvenilmemesi gerektiği ve onlarla savaşmanın gerekliliği ve bunun nedenleri... Yirmi dokuzuncu ayeti kerimeden sonra ehli kitabın ahkamına geçmiştir. Başlangıç ayeti olarak onlarla savaşmayı emretmiştir. Sahabenin zihninde oluşması muhtemel sorular olduğu kanaatindeyiz. Müşrikleri ve onların itikadi sapkınlıklarını biliyor ve onlarla savaşmanın gerekliliğine de inanıyorlardı. Ancak ehli kitap hakkında yeterli bilgiye sahip değillerdi. Niçin onlarla savaşacaklardı? Adeta bu arka plandaki soruya cevap olarak şu ayetler indi:

"Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Rasûlü'nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın. Yahudiler, 'Uzeyr Allah'ın oğludur', dediler. Hristiyanlar da, 'Mesih (İsa) Allah'ın oğludur' dediler. Bu, onların ağızlarıyla geveledikleri sözlerdir. (Sözlerini) daha önce kâfir olmuş kimselerin sözlerine benzetiyorlar. Allah onları kahretsin! Nasıl da (haktan batıla) döndürülüyorlar! (Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem

5. 9/Tevbe, 31
6. Tirmizi, 3095; Süneni Kubra, 20350.

oğlu Mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler. Halbuki onlara ancak tek ilaha kulluk etmeleri emrolundu. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır." [7]

Bu ayette savaşın gerekçesi olarak iki cürüm zikredilmiştir. İlki, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* çocuk nispet etmektir. İkincisi ise, hâkimiyet tevhidindeki sapmadır. Buradan anlıyoruz ki Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında Allah'a çocuk nispet etmek ile hâkimiyet hakkını Allah'tan başkasına vermek sapkınlığı arasında fark yoktur.

Bundan ötesi ise ayeti kerimelerde ifade edilen *"Allah'a ve ahiret gününe inanmayanlar"* kısmıdır. Biz biliyoruz ki ayetlerde kast edilen Yahudi ve Hristiyanlar Allah'a ve ahiret gününe inanıyorlardı. Oysa Allah, onların ağızlarıyla ikrar ettikleri bu itikadi kabulün olmadığını belirtip onlarla savaşılmasını istiyordu sahabilerden. Buradan anlıyoruz ki; kişinin Allah'a ve ahiret gününe imanın gereği olarak O'na çocuk nispet etmemesi gerektiği gibi, O'nun *subhanehu ve teâlâ* dışında kanun koyucu, yasak/haram ve serbest/helal belirleme yetkisine sahip din adamı, parlamenter, siyasi lider belirlememesi de gerekmektedir. Ve Allah'ın dışında kanun koyucu yani Rabb edinenlerin ağızlarıyla iman ettiklerini iddia etseler bile Allah'ın yanında bu imanlarının iddiadan ibaret olduğu bilinmelidir.

İşte gerek müşriklerin bu konudaki sapmaları, gerekse de kendini semavi dine nispet edenlerin sapmaları karşısında Kur'an'ın tavrı budur. Bu Kur'ani tutumun konumuzla bir başka yönden ilgisi ise şudur: Kur'an özellikle ehli kitabın itikadi arızalarını ve sapma süreçlerini tafsilatlı bir şekilde anlatmıştır. Bunun nedeni ise yine semavi bir dine sahip olan Müslümanların onların sapmalarına dikkat etmeleri ve bu süreçlerden ümmet olarak korunmalarıdır. Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* bizleri şöyle uyarmaktadır:

"Sizden öncekilerin yollarına adım adım, karış karış tabi olacaksınız. Öyle ki onlar kelerin deliğine girse sizde gireceksiniz. Bizler 'Yahudi ve Hristiyanlar mı bunlar?' diye sorunca; 'Başka kim olacak ki' diye cevap verdi." [8]

Onlar hâkimiyet konusunda saptıkları gibi bu ümmet de sapacak ve onların yollarına tabi olacaktır. Doğru sözlü ve Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından doğrulanmış olan Peygamberin haber verdiği bu durumu sabahın aydınlığı gibi müşahede ediyoruz. Bugün kendini İslam'a nispet edenler Allah'ın yasalarını yürürlükten kaldıran, Allah'ın haram kıldığı zina, içki ve kumar gibi yasakları on sekiz yaşından büyüklere serbest/helal kılan sistem ve sistemin partilerine eklemlenme veya oy verme yarışındalar.

Hristiyan ve Yahudilere uyarak dinde sapma gösteren İslam ümmetinin, sapış serüveninin hüküm meselesiyle başlaması da Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* bizlere haber verdikleri arasındadır.

---

7. *9/Tevbe, 29-31*
8. *Buhari, 3456; Müslim, 2669.*

"İslam'ın bağları halka halka çözülecektir. Halkalardan biri çözülünce insanlar diğerine sarılacaklar. İlk çözülecek olan hüküm/yönetim halkasıdır. En son çözülen de namaz olacaktır."

Siyasette yozlaşma ve Raşid halifeliği saltana çevirmeyle başlayan sapma, teşri ve yasama hakkının Allah'tan başkasına verildiği demokrasi diniyle zirveye ulaşmıştır. Sapma başladığında önü alınmadı mı her gelen asır bir önceki zaman dilimini aratacak cinsten olur. Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* bu durumu ifade etmek için şöyle buyurmuştur:

"Sabrediniz! Rabbinize kavuşuncaya dek gelen her zaman bir öncekinden daha şerli olacaktır." [9]

Demokrasi dininin kutsal ayini olan seçimlere neredeyse bir ay kaldı. Allah'ı ilah, Rabb ve El-Hakem olarak tanıdığını diliyle ikrar eden kalabalıklar, bu ikrara taban tabana zıt olan; millet adına kanun yapmak için seçim yarışına katılacak ya da katılanlara destek olmak için oy kullanacak. Böyle bir zamanda Muvahhidler olarak *'Egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır.'* diyor ve bu kabule tamamen zıt olan seçimlere seçmen veya seçilen olarak katılmayı reddediyoruz. Rabbimizden bu yazılanları asrımızın en çetin imtihanı olan Demokrasi fitnesine tutulmuş ve kaybetmiş olanlara faydalı kılmasını temenni ediyoruz.

Hâkimiyet Tevhidinin Dört Esası

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendi katından indirdiği ve kulları için hidayet, nur, şifa ve öğüt kıldığı Kur'an kendini açıklayan ve ayetlerin birbirini tefsir ettiği bir kitaptır.

"Elif, Lam, Ra. (Bu,) Ayetleri muhkem kılınmış, sonra hüküm ve hikmet sahibi ve her şeyden haberdar olan (Allah) tarafından birer birer (bölüm bölüm) açıklanmış bir kitaptır." [10]

Bu kitabın en açık meselelerinden olan *'Hüküm Allah'ındır'* inancı Kur'an tarafından açıklanmış ve bununla ne kast edildiği El-Hakim ve El-Habir olan Allah tarafından kapalılığa mahal bırakmayacak şekilde izah edilmiştir. Kur'an'ı incelediğimizde bu akidenin dört rükundan oluştuğunu görmekteyiz:

1. Hâkimiyetin Allah'a ait olduğuna itikad etmek.

2. Yönetici konumunda olanların Allah'ın indirdikleriyle/kanunlarıyla hükmetmesinin zorunluluğu.

3. Yönetilen konumunda olanların bu hakkı sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* vermesi.

4. Dini veya dünyevi ihtilaflarda Kitap ve Sünnet dışında bir merci kabul etmemek.

---

9. *Buhari, 7068*
10. *11/Hud, 1*

Rabbimizin izin verdiği kadarıyla bu maddeleri birer birer ele alıp, Kitap ve Sünnet ışığında izah etmeye çalışacağız.

1. Hâkimiyetin Allah'a ait olduğuna itikad etmek

Kişinin Müslümanlardan olabilmesi için öncelikle Hâkimiyetin kayıtsız şartsız Allah'a ait olduğuna itikad etmesi gerekir. Bu öyle bir bilgidir ki insana öğretilmesine gerek yoktur. Çünkü Allah her insanı bu fıtrat üzere yaratmış ve bu bilgiyi insanların akıllarına yerleştirmiştir. Hâkimiyetin Allah'a ait oluşu inancının fıtri bir bilgi olduğuna dair bazı nasları aktarmamız konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır:

"Size kendi nefislerinizden bir örnek verdi: Size rızık olarak verdiğimiz şeylerde, sağ ellerinizin malik olduklarınızdan, sizinle eşit olup kendi kendinizden korktuğunuz gibi kendilerinden de korktuğunuz (veya çekinip saygı duyduğunuz) ortaklar var mıdır? İşte biz, aklını kullanabilen bir kavim için ayetleri böyle birer birer açıklarız. Hayır, zulmedenler, hiç bir bilgiye dayanmaksızın kendi heva (istek ve tutku)larına uymuşlardır. Allah'ın saptırdığını kim hidayete erdirebilir? Onların hiç bir yardımcıları yoktur. ***Öyleyse sen yüzünü Allah'ı birleyen (bir hanif) olarak dine, Allah'ın o fıtratına çevir ki; insanları bunun üzerine yaratmıştır.*** *Allah'ın yaratışı için hiç bir değiştirme yoktur. İşte dimdik ayakta duran din (budur). Ancak insanların çoğu bilmezler."* [11]

Bu ayetler açık bir şekilde insanın üzerine yaratıldığı bir fıtratın olduğunu ve her insan için bu durumun söz konusu olup, kimsenin bu genellemenin dışında kalmadığını ifade ediyor. Allah Rasûlü de sallallahu aleyhi ve sellem bu ifadeyi destekleyen beyanlarda bulunmuştur:

"Her çocuk İslam fıtratı üzere doğar…" [12]

"Ben kullarımın hepsini hanif olarak yarattım..." [13]

Ve Allah *subhanehu ve teâlâ* Nebisi'nden yüzünü fıtrata dönmesini, insanları da buna davet etmesini istiyor. Fıtratın özü Hanifliktir. Hanif ise meyleden demektir. Yani bilinçli bir şekilde şirki terk edip, Allah'ı birlemeye yönelten tevhiddir.

Ayeti kerimenin giriş kısmını oluşturan örnek ise fıtratın ne olduğunu anlatmaktadır. Allah *subhanehu ve teâlâ* insana kendi hayatından bir örnek vererek meseleyi basitleştirmiş ve anlamasını kolaylaştırmıştır. İnsan, Allah'ın ona verdiği rızık konusunda elinin altında bulunan kölelerden korkmaz, onların o mala ortak olmasından ve kendiyle beraber o malda tasarruf edeceklerinden çekinmez. Çünkü **herkes kendi mülkünde dilediği gibi tasarruf eder ve köleler efendilerinin mülküne ve tasarrufuna ortak olmazlar.** Bu kainat da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* mülküdür. O mülkünde dilediği gibi tasarruf eder, dilediği şekilde hükmeder. O'nun kölesi konumunda olan kulları ne Al-

11. 30/Rum, 28-30
12. Buhari, 1385; Müslim, 2658.
13. Müslim, 2865

Adiy bin Hatem ve ayete konu olan ehli kitap yaptıklarının başkalarını rab edinmek olduğunu bilmiyorlardı. Bilmedikleri için de Allah Rasûlü'nü sallallahu aleyhi ve sellem duyunca itiraz etmiş ve "...Biz onlara ibadet etmiyorduk..." demişlerdir. Muhtemelen rab edinmeyi onlara secde etmek, kurban kesmek...

lah'ın mülkünde O'na ortak olabilirler ne de Allah'la beraber tasarrufta bulunurlar. Yani yaratma ve hükmetmede Allah tektir, ortak kabul etmez.[14]

Ki insanoğlunun vakıası da bu bilgiyi doğrulamaktadır. İnsana hükmetmesi veya mülkü olması için verilen bir ev ya da iş yerinde kendinden başka birinin tasarruf etmesinde, onun kurallarını değiştirmesinde veya düzeninde değişikliğe gitmesinden hoşlanmaz. Böylesi bir durum fıtri olarak insanı rahatsız eder. Aciz ve sınırlı olan insan kendi mülkünde kendi dışında veya kendine rağmen bir otoriteden rahatsız oluyorsa tüm kemal sıfatlarına sahip olan Allah *subhanehu ve teâlâ* elbette bunu kabul etmeyecek ve kendine karşı yapılanı, isyanların en şerlisi kabul edecektir.

Bu konunun delillerinden bir diğeri, insanın yaratılmadan kendisinden alınan sözdür:

"Hani Rabbin, Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahitler kılmıştı: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' (demişti de) onlar: 'Evet (Rabbimizsin), şahit olduk' demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: 'Biz bundan habersizdik' dememeniz içindir. Ya da: 'Bizden önce ancak atalarımız şirk koşmuştu, biz ise onlardan sonra gelme bir kuşağız; işleri batıl olanların yaptıklarından dolayı bizi helak mi edeceksin?' dememeniz için." [15]

İnsanın yaratılışı ve öncesinde yaşanan olayların en önemlilerinden biridir söz alma hadisesi. Literatüre *'Kâlu belâ'* olarak geçen bu hadisede insandan Allah'ın Rububiyetine

---

14. *Tefsirciler bu ayetlerde genelde Mekkeli müşriklerin melek, put, taş, ağaç vb. varlıkları Allah'a ortak koştuklarına değinmişlerdir. Oysa konunun tafsilatına dair bilgi verilmeyen ve onların şirk mantığının eleştirildiği tüm ayetler, onların yaygın olan iki şirkini ele almakta ve reddetmektedir. Nebevi beyanlardan anlıyoruz ki şeytan bir topluma şirki iki şekilde sokar. İbadet ve kullukta Allah'a ortak koşmak, yönetim ve egemenlikte Allah'a ortak koşmak. Kudsi bir hadiste: "Hangi kula mal ihsan etmişsem, o helaldir. Muhakkak kullarımın hepsini hanifler olarak yarattım. Şeytan onlara geldi, onları dinlerinden cahil bıraktı, **helal ettiğim şeyleri onlara haram etti, hakkında delil indirmediğim şeyi bana ortak koşmalarını onlara emretti.**" buyrulmuştur. "Helal ettiğim şeyleri onlara haram kıldı" cümlesi teşri ve yasamada, kalan kısım ise ibadette Allah'a şirk koştuklarını gösterir. Vakıaya bakıldığında da gerek Mekkeli müşriklerin gerekse de diğer şirk toplumların bu iki şirk türünü aynı anda kendinde bulundurduğu görülecektir. Allah'ın izin vermediği konularda onlara kanunlar yapan Daru'n Nedveleri ve Allah'ın dışında fayda ve zarar bekleyerek ibadet ettikleri putları; Mekkeli müşriklerde olduğu gibi tüm şirk toplumların vazgeçilmezidir.*
15. *7/Araf, 172-173*

dair söz alınmıştır. Ve bu söz yaratılıştan önce olsa da Kıyamet gününde bu sözün gereği olarak Allah'ın insanları yargılayacağı ve bu söze binaen insanların *'bilmiyorduk ya da taklitçiydik'* özrünü kabul etmeyeceğini söylemiştir.

Kur'an-ı Kerim'i incelediğimizde Rububiyetin en açık meselelerinden birinin Allah'ın yarattığı ve düzen verdiği, mülkünde dilediği gibi hükmetmesi olduğunu görürüz. Hristiyan ve Yahudilerin hüküm meselesinde sapmaları ve din adamlarına helal haram belirleme yetkisi vermeleri neticesinde onlar hakkında inen ayet gayet açıktır:

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler. Halbuki onlara ancak tek ilaha kulluk etmeleri emrolundu. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır." [16]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ayette geçen rab edinmeyi şöyle izah ediyordu:

"Adiy b. Hatem boynunda gümüşten bir haç takılı olduğu hâlde Rasûlullah'ın yanına girdi. Rasûlullah o esnada bu ayeti kerimeyi okuyordu. Adiyy bu ayeti duyunca Rasûlullah'a şöyle dedi: 'Onlar haham ve papazlarına ibadet etmiyorlardı.' Rasûlullah ona şöyle dedi: 'Bu doğru değil, onlar onlara tapıyorlardı. Zira onlar haramı helal, helalı haram yaptıklarında onlara tabi oldular. İşte onlara ibadet etmek böyledir.' " [17]

Adiy bin Hatem ve ayete konu olan ehli kitap yaptıklarının başkalarını rab edinmek olduğunu bilmiyorlardı. Bilmedikleri için de Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* **duyunca itiraz etmiş ve *"...Biz onlara ibadet etmiyorduk..."* demişlerdir. Muhtemelen rab edinmeyi onlara secde etmek, kurban kesmek, namaz kılmak olarak anlamışlardı. Günümüzde çoğu insanın yanlış ve eksik anladığı gibi... Ancak muhalefet ettikleri konu fıtrat bilgisi olup, Kâlu belâ'da kendilerinden alınan sözün gereği olduğundan mazur sayılmayıp kınanmışlardır. Günümüzde de durum bundan farklı değildir. Hâkimiyetin Allah'a ait oluşu hakkında itikadi veya ameli yönden arızası olanlar fıtrata ve Kâlu belâ sözüne muhalefet ettiklerinden mazur değillerdir.**

Yine konumuz bağlamında zikredilmesi gereken meselelerden biri de Allah'ın hâkimiyetinin Kur'an'da yaratmayla beraber zikredilmesidir.

"Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, güneşe, aya ve yıldızlara kendi buyruğuyla baş eğdirendir. ***Haberiniz olsun, yaratmak da, emir/hüküm de yalnızca O'nundur. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir.****"* [18]

16. *9/Tevbe, 31*

17. *Tirmizi, 3095; Süneni Kubra, 20350.*

18. *7/Araf, 54*

Bu ayeti kerimenin bize anlattığı mesele; yaratmanın Rububiyetin parçası olduğu gibi emretme ve egemenliğin de Rububiyetin bir parçası olduğudur. Daha doğru bir ifadeyle yaratan kimse, hükmedecek olan da odur. Bir diğer dikkat etmemiz gereken mesele, Allah'ın hâkimiyetinin yaratmayla beraber zikredilmesidir. Adeta tüm insanlığın ortak kabulü olan yaratmanın ehemmiyeti neyse hâkimiyetin de ehemmiyetinin o olduğu anlatılmış oluyor. Yani Allah *subhanehu ve teâlâ* yaratmada ortak kabul etmediği gibi hüküm ve egemenlikte de ortak kabul etmez denmiş oluyor.

"De ki: '(Kehf Ashabı'nın) ne kadar kaldıklarını Allah daha iyi bilir. Göklerin ve yerin gaybı O'nundur. O, ne güzel görmekte ve ne güzel işitmektedir. O'nun dışında onların bir velisi yoktur. ***Kendi hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz.'*** *"* [19]

Ayeti kerimenin son cümlesi mütevatir olan yedi kıraatte iki şekilde okunmuştur. Çoğunluk mealini verdiğimiz şekilde nefiy/olumsuzluk kalıbında okumuştur. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* çocuk edinmediği, dost ve yardımcı edinmediği gibi hükmünde kendisine ortak edinmediği de ifade edilmiştir. Yedi kıraat imamından İbnu Amir ise nehiy/yasaklama siğasıyla okumuştur ayeti. ***"Allah'a hükmünde hiç kimseyi ortak kılma."***[20] Bu durumda hitap Nebi'ye ve onun şahsında ümmete olmuş olur. Rabbinizin hükmünde hiçbir şeyi O'na ortak koşmayın demektir.

Kur'an-ı Kerim'de bu hükmü destekleyen onlarca ayet vardır. Bunların çoğu da hasr üslubuyla varid olmuştur. Yani Hâkimiyetin sadece ve sadece Allah'a ait olduğunu ifade eder.

*"...**Hüküm, yalnızca Allah'ındır.** O, kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler."* [21]

"O, Allah'tır, kendisinden başka ilah yoktur. İlkte de, sonda da hamd O'nundur. ***Hüküm O'nundur ve O'na döndürüleceksiniz.*** *"* [22]

"Ve Allah ile beraber başka bir ilaha tapma. O'ndan başka ilah yoktur. O'nun yüzünden (zatından) başka her şey helak olucudur. ***Hüküm O'nundur ve siz O'na döndürüleceksiniz.*** *"* [23]

"Sizin (durumunuz) böyledir. Çünkü bir olan Allah'a çağırıldığınız zaman inkar ettiniz. O'na ortak koşulduğunda inanıp onayladınız. ***Artık hüküm, yüce, büyük olan Allah'ındır.*** *"* [24]

---

19. 18/Kehf, 26

20. Mütevatir kıraat imamlarının dışında Hasan, Katâde, Cehdari'de ayeti nehiy siğasıyla okumuştur. Bkz. Camiu'l Ahkami'l Kur'an.

21. 12/Yusuf, 40

22. 28/Kasas, 70

23. 28/Kasas, 88

24. 40/Mümin, 12

"Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şey; ***artık O'nun hükmü Allah'ındır.*** *İşte Rabbim olan Allah. Ben O'na tevekkül ettim ve yalnızca O'na dönüp yönelirim."* [25]

"Onlar görmüyorlar mı ki, gerçekten biz arza geliyor ve onu çevresinden eksiltiyoruz. ***Allah hüküm verir. Onun hükmünün peşine düşecek yoktur.*** *Ve O, hesabı pek çabuk görendir."* [26]

"De ki: 'Ben, gerçekten Rabbimden kesin bir belge üzerindeyim, siz ise onu yalanladınız. Sizin kendisine acele ettiğiniz (azap) yanımda değildir. ***Hüküm yalnızca Allah'ındır. O, doğru haberi verir ve O, ayırt edenlerin en hayırlısıdır.****' "* [27]

Bu ayetleri zikrettikten sonra şöyle bir bahis açmanın yerinde olacağı kanaatindeyim: Neden hüküm Allah'a aittir? İnsanların kendi hayatları hakkında söz sahibi olmasının ne tür bir zararı olabilir? Evet, bu sorunun cevabı Kur'an'da çok tafsilatlı bir şekilde verilmiştir. Hükmün Allah'a ait olduğunu belirten tüm ayetler ya açıktan ya da zımnen bu sorunun cevabını içermektedir.

Bu cevabı barındıran en tafsilatlı ayet olması bakımından Şura suresin 10-13. ayetlerle başlayalım:

"Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şey; ***artık O'nun hükmü Allah'ındır…****"*

Ayetin sonrasında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bazı sıfatları sayılmıştır. Bu sıfatların hiçbiri insanda bulunmayan sıfatlardır. Bir nevi ayetler *'işte bu sıfatlar kime aitse hüküm ona aittir'* demek istemiştir:

"Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şey; artık O'nun hükmü Allah'ındır. İşte Rabbim olan Allah. Ben O'na tevekkül ettim ve yalnızca O'na dönüp yönelirim. O, göklerin ve yerin yaratıcısıdır. Size kendi nefislerinizden eşler, davarlardan da çiftler var etti. Sizleri bu tarzda türetip yayıyor. O'nun benzeri gibi olan hiçbir şey yoktur. O, işitendir, görendir. Göklerin ve yerin anahtarları O'nundur. O, dilediğine rızkı genişletip yayar ve kısar da. Çünkü O, her şeyi bilendir. O: 'Dini dosdoğru ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin' diye dinden Nuh'a vasiyet ettiğini ve sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya vasiyet ettiğimizi sizin için de teşri etti (bir şeriat kıldı). Senin kendilerini çağırdığın şey, müşriklere ağır geldi. Allah, dilediğini buna seçer ve içten kendisine yöneleni hidayete erdirir."

Rabbimiz olan ne de yücedir. O'nu *subhanehu ve teâlâ* hamdiyle tesbih eder yalnızca O'na kulluk ederiz. Evet, insanlar işlerinde kime tevekkül ediyor, kime yönelip boyun eğiyorsa Rabb olan yani hüküm sahibi olan da O'dur. Gökleri ve yeri yaratan ve ikisi arasında olan tüm canlıların sahibi, onların üremesini sağlayan kimse, onlara hükmedecek olan da O'dur. O'nun benzeri hiçbir şey yoktur. Her şeyden daha üstün benzersiz tek

---

25. 42/Şura, 10

26. 13/Rad, 41

27. 6/En'am, 57

ve Es-Samed olan, misli, dengi, naziri ve şebihi bulunmayan bir Allah varken aciz, sorunlu, muhtaç, hevasına düşkün, şehvetlerin esiri olan insan mı egemen olacak? Göklerin ve yerin anahtarı yani mülkü ve tasarruf hakkı O'na aittir. Mülkünde hükmetmek de O'nun hakkıdır. O, insanlar gibi yaşadığı an ve mekanla sınırlı değildir. O ilk Rasûl'den son Rasûl'e ve kıyamete kadar tüm insanlığa teşride bulunacak, onlara yol gösterecek ilme sahiptir. Tüm şeriatların sahibidir. Zamana, mekana, insana ve kainata sahip olduğundan insana en uygun ve faydalı olanı teşri buyuracak olan da O'dur.

Acaba bu sıfatlardan hangisi insanda mevcuttur da, insan haddini aşıp kanun yapmaya kalkar. Bu yüce sıfatların sahibine karşı tağutlaşır.

"Kahrolası insan ne de nankördür." [28]

Bir başka ayet bu soruyu şöyle cevaplar:

"Allah'tan başka bir hakem mi arıyayım? Oysa O, size kitabı açıklanmış olarak indirmiştir. Kendilerine kitap verdiklerimiz, bunun gerçekten Rabbinden hak olarak indirilmiş olduğunu bilmektedirler. Şu hâlde, sakın kuşkuya kapılanlardan olma." [29]

İnsanlara tafsilatlı kitap indirmiş olan Allah varken onun dışında hüküm kaynağı aramak da nedir? Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* burada başta müşrikler olmak üzere ehli kitabın tutumunu, içinde inkar barındıran bir soruyla kınaması istenmiştir. İndirdiği kitap bu kadar tafsilatlı bir ilahın hükümleri tabi olunmaya en layık olan kitaptır.

"Ve Allah ile beraber başka bir ilaha tapma. O'ndan başka ilah yoktur. O'nun yüzünden (zatından) başka her şey helak olucudur. Hüküm O'nundur ve siz O'na döndürüleceksiniz." [30]

Kendisine ibadet edilen yani ilah olan, gönüllerin sevgi ve korku, ümit ve boyun eğmeyle kendisine yöneldiği kim ise yani insanın iç dünyasının efendisi kim ise dış dünyasının efendisi de O olmalıdır. İnsanın iç dünyası gibi karışık ve halâ tam anlaşılmamış bir âleme dahi en güzel şekilde hükmeden, düzenleyen, insanın duygu ve düşüncelerini en iyi bilen, gizlediğinden de açığa çıkardığından da haberdar olan Allah değil midir? Öyleyse ona en faydalı ve uygun kanunları da o koyabilir.

"O, yarattığını bilmez mi? O, Latif'tir; Habir'dir." [31]

Ayrıca insan fani, Allah *subhanehu ve teâlâ* ise bakidir. Her şey helak olduğunda kalacak tek varlık Allah'tır. Elbette baki olanın fani olana hükmetmesi hem akla hem de fıtrata en uygun olandır.

---

28. 80/Abese, 17

29. 6/En'am, 114

30. 28/Kasas, 70

31. 67/Mülk, 14

Yukarıda vermiş olduğumuz her ayette hükmün Allah'a ait olduğu ispat edilirken mutlaka Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bazı sıfatlarına yer verilmiştir. İşte bu sıfatlar neden hâkimiyet Allah'ındır sorusunun cevabı olduğu gibi, neden insan kendi hayatında söz sahibi olamaz sorusunun da cevabıdır.

2. Yönetici konumunda olanların Allah'ın indirdikleriyle/kanunlarıyla hükmetmesinin zorunluluğu

Dünyada yaşayan her insan Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından imtihan edilmektedir. Yönetici konumunda olan her insanın imtihanı Allah'ın indirdikleriyle hükmetme meselesidir.

"Ey Davud, gerçek şu ki, biz seni yeryüzünde bir halife kıldık. Öyleyse insanlar arasında hak ile hükmet, hevaya uyma; sonra seni Allah'ın yolundan saptırır. Şüphesiz Allah'ın yolundan sapanlara, hesap gününü unutmalarından dolayı şiddetli bir azap vardır. Biz gökyüzünü, yeryüzünü ve ikisi arasında bulunan şeyleri batıl olarak yaratmadık. Bu, inkâr edenlerin zannıdır. Ateşten (görecekleri azaptan) dolayı vay o inkâr edenlere." [32]

Yeryüzünde halifelik ve yöneticilik verilen Davud'a *aleyhisselam* hitap eden bu ayet, onun şahsında tüm yöneticilere hitaptır. Allah *subhanehu ve teâlâ* yöneticileri hak ile hükmetmeye davet eder ve bu hakkın karşısında yer alan her türlü nizam ve kanunu, heva/istek/arzu diye isimlendirir. Allah'ın hükümleri olan hakkı terk edip hevaya uyanların dünyada sapacağını ahirette de elim verici bir azaba duçar olacaklarını beyan eder. En önemlisi ise bu davet ve tehdit içerikli ayetten sonra gelen ayettir. Çünkü Kur'an'a kitap ismini verdi Rabbimiz. Aslı *'Kütbe'* olan bu kelime bir şeyin inci taneleri gibi düzenle kolyeye dizilmesini ifade eder. Yani ayetleri birbiriyle uyumlu, bir düzen içinde dizilmiş kitap demektir. Öyleyse Davud'a *aleyhisselam* yöneltilen bu hitabın akabinde gelen bu ayetin öncesiyle bir bağlantısı vardır. Yani Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* indirdiklerini terk edenler, şeriat dışında kanunlarla insanları yönetenler lisanı hâlleriyle yerin ve göğün boş yere yaratıldığını iddia etmiş olurlar. Ve bu da kafir olan inkarcıların zannıdır. Allah bu gökleri başıboş bırakmayıp, koyduğu kevni kaidelerle ona nizam vermiş ve bu kanunlarla gökler muntazamlığını korumuştur. Aynı şekilde yaratılışın semeresi ve değeri olan insanın yaşadığı hayata da bazı kanunlar belirlemiştir. Ancak bu kanunlarla insanın yaşadığı dünya ve insanın kendi hayatı anlam kazanıp, değerli olabilir. Öyleyse insan Allah'ın hükümlerini terk edip, semayla yani ilahla bağı olmayan hevaya uymamalıdır.

İbni Kesir *rahimehullah* ayetin tefsirin de şunları kaydeder: *'...Allah burada insanların işlerini üstlenenlere, katından indirilmiş hak ile insanlar arasında hükmetmelerini, ondan ayrılıp sapmamalarını öğütlüyor. Şayet böyle yapmazlarsa şüphesiz Allah'ın yolundan sapmış olacaklardır. Allah kendi yolundan sapan ve hesap gününü unutmuş görünen kimseleri şiddetli azabı ile tehdit etmiştir...*

"Velid b. Abdulmelik, İbrahim Ebu Zür'a'ya:

---

32. 38/Sad, 26-28

— Sen ilk kitabı okumuş bir kimsesin. Kur'an'ı da okudun ve anladın. Halife hesaba çekilecek mi? diye sormuştu.

İbrahim Ebu Zür'a şöyle anlatır:

— Ey müminlerin emiri, söyleyeyim mi? dedim.

— Söyle, sen emniyettesin, dedi.

Dedim ki:

— Ey müminlerin emiri, Allah katında sen mi yoksa Davud mu daha şereflidir? Allah ona hem Peygamberlik ve hem de halifelik vermiş, sonra kitabında onu tehdit ederek şöyle buyurmuş: 'Ey Davud, seni gerçekten yeryüzünde halife kıldık. O hâlde insanlar arasında hak ile hükmet. Heveslere uyma ki; bu, seni Allah'ın yolundan saptırır. Şüphesiz ki Allah'ın yolundan sapanlara; onlara hesap gününü unuttuklarından ötürü şiddetli bir azap vardır...' '

İbni Kesir'in *rahimehullah* aktardığı bu kıssa yönetici olan herkesin üzerinde tefekkür etmesi gereken bir öğüt içermektedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* Nebilerine dahi bu konuda tolerans tanımamış, onları elim verici azapla uyarmıştır.

Bir uyum ve düzen içinde olan Kur'an'ın benzer bir emri Peygamber'e yönelttiğini görüyoruz:

"Sonra seni de bu işte bir şeriat üzere kıldık. Ona uy ve bilmeyenlerin arzularına uyma. Doğrusu onlar Allah'tan (gelecek) hiçbir şeyi senden savamayacaklardır. Muhakkak ki zalimler birbirlerinin dostlarıdırlar. Allah da takva sahiplerinin dostudur. Bu, insanlar için açık belgeler, kesin bilgiyle iman eden bir topluluk için bir hidayet rehberi ve rahmettir." [33]

Seyyid Kutub *rahimehullah* bu ayetler hakkında şöyle der: *'...Böylece mesele net biçimde ortaya konuyor. Ya Allah'ın şeriatı ya da bilmeyenlerin arzuları... Üçüncü bir şık söz konusu değildir. Dengeli ve tutarlı şeriat ile değişken arzular arasında orta bir yol da yok. Bir insan Allah'ın şeriatını bir kenara bıraktığı zaman kesinlikle arzulara göre hükmedecektir. Çünkü Allah'ın şeriatının dışındaki tüm hayat sistemleri, bilmeyenlerin eğilim gösterdikleri arzuların, ihtirasların ürünüdür. Yüce Allah, Peygamberini bilmeyenlerin arzularına, ihtiraslarına uymaktan sakındırıyor. Çünkü onlar Allah karşısında ona bir yarar sağlayamazlar. Onlar birbirlerini dost ediniyorlar. Fakat onlar birbirlerine yardım etseler de Peygambere bir zarar dokunduramazlar. Çünkü O'nun dostu Allah'tır.'*

Yine başka bir bölüm de Allah *subhanehu ve teâlâ* Nebi'yi şöyle uyarmıştır:

"Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve onların hevalarına uyma. Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni şaşırtmamaları/fitneye düşürmemeleri için onlardan

---

33. 45/Casiye, 18-20

sakın. Şayet yüz çevirirlerse, bil ki, Allah bir kısım günahları nedeniyle onlara bir musibeti tattırmak istemektedir. Şüphesiz, insanların çoğu fasıklardır. Onlar halâ cahiliye hükmünü mü arıyorlar? Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü, Allah'tan daha güzel olan kimdir?" [34]

Aynı uyum ve düzeni Allah'ın bu ayetlerin de de görüyoruz. Allah *subhanehu ve teâlâ* Nebi'yi uyarıyor ve bu uyarı iki bölümden oluşuyor. Öncelikle Nebi'den *sallallahu aleyhi ve sellem* sadece Allah'ın indirdikleriyle hükmetmesini istiyor, sonrada onu ehli kitaba karşı uyarıyor. Onların Nebi'yi saptırmalarına ve Allah'ın hükümleri dışında bir hükümle hükmetmeye sevk etmesine karşı ikazda bulunuyor. Sonrada ne gerekçeyle olursa olsun Allah'ın hükümlerinde gösterilecek gevşeklik veya sapmanın cahiliyenin ürünü olduğunu söylüyor.

Bu ayetler başka bir yönüyle son yüzyılda demokrasi fitnesine yakalanmış ve bu imtihanı kaybetmiş İslami hareket mensuplarına bakmaktadır. Çünkü o gün Nebi'yi *sallallahu aleyhi ve sellem* **fitneye düşürmek isteyen ehli kitap olduğu gibi, bugün de İslami yapılara demokrasiyi ve parlamento vasıtasıyla İslam'a hizmeti dikta eden yine ehli kitap olan Batı'dır. Dün bugüne ne kadar benzemektedir. O gün ehli kitap, Nebi'yle uyum içinde yaşamak ya da ona iman etmek vaadiyle ondan Allah'ın bazı ahkamını tatbik etmemesini istiyordu. Allah ise onu bu fitneye karşı uyarıyordu. Bugün de Batı dünyası İslami hareketlere bir yol çiziyor: Demokrasi karşıtı ve batılla cihadı esas alan *'Radikal İslam'*, bir de legalleşme sürecini tamamlamış, asrın putu olan demokrasi ve seçim yoluyla varlık gösteren, halkın oylarına tabi olan, yönetime iştirak eden *'ılımlı/olumlu Müslümanlar'*... Kur'an'ın ve sünnetin nurundan uzaklaşan, menkıbe ve hikaye kitaplarıyla zihnini bulandıranlar, Kelime-i Tevhid'in sadece iman esaslarını ispatla meşgul olan, inkar ve red kısmını gündemine dahi almayan düşünürlerin tek yönlü eksik bilgi sitemine tabi olanlar bu uyarıları ve fitneye düşürme çabalarını anlamıyorlar. Seyyid Kutub son yüzyılın bu büyük saptırmasına da dikkat çekerek ayeti tefsir etmiştir. Müslümanları fitneye düşürme çabaları, bunun arkasında yatan nedenler, Müslümanların bu fitne karşısında zaafları... Sözü ona bırakarak yazımıza devam edelim:**

'...Bu buyruk, kendisine o dönemde aralarında hüküm vermesi için başvurmakta olan Hristiyanlar hakkında, öncelikle Peygamberimize yöneliktir. Ancak, ayeti salt bu olaya özgü kılmak doğru değildir. Madem ki artık nihai kaynak olan Kur'an'ı değiştirmek üzere yeni bir Peygamber ya da yeni bir şeriat gönderilmeyecektir, öyleyse bu ayetteki hüküm, kıyamete dek geçerliliğini koruyacak genel bir hükümdür.

Allah'ın dini Kur'an'la tamamlanmış bulunmaktadır. Allah'ın bu noktada kendisine teslim olanlara verdiği nimet Kur'an'la son bulmuştur. Allah, Kur'an'ın tüm insanlar için bir yaşam düzeni olmasını uygun görmüş bulunmaktadır. Kur'an'ı değiştirmek, onun hükümlerinden herhangi birini terk etmek ya da başka bir şeriatı bu şeriata yeğleyebilmek için, artık hiçbir gerekçe bırakılmamıştır. Allah bu dini insanlara uygun gördüğünde, onun tüm insanları kapsayacağını biliyordu. Yine Allah, bu kitabı nihai kaynak olarak

---

34. 5/Maide, 49-50

uygun gördüğünde, bunun tüm insanların yararına olacağını, kıyamete dek bütün insanları kapsayacağı biliyordu. Bu kitaptan, değil uzaklaşmak, bir bölümünü değiştirmek bile, İslâm'a ilişkin bu bilginin bulunması hasebiyle, kişiyi inkara götürür. Buna yeltenen bir kişi, diliyle bin kez Müslüman olduğunu söylese bile dinden çıkmış demektir. Allah, bazı insanların, Allah'ın indirdiklerinden ödün vermeye götürecek kimi mazeretler ileri süreceklerini ve de yönetenlerin ya da yönetilenlerin keyfi arzularına kapılabileceklerini biliyordu. Kitabında belirttiği hükümleri -hiçbir ödün vermeksizin- yürürlüğe koymak, zorunlu olmasına karşın, bazı insanların kimi durumlarda kendi duygularına kapılarak bu zorunluluğun gereğini ihmal edebileceklerini biliyordu. Bu nedenle de söz konusu ayetlerde Peygamberimizi, yönetilenlerin keyfî arzularına kapılmaması için uyarıyor ve de kendisinden, insanların onu Allah'ın indirdiği hükümlerin bir kısmından bile şaşırtmalarından sakınmasını istiyor...

İnsanları buna yeltenmeye iten faktörlerin başında, aynı ülkedeki değişik grupları, fraksiyonları ve öğretileri benimsemiş olan farklı kimselerin tümünü uzlaştırıp bir araya toplama noktasında insanların içgüdüsü gelmektedir. Buna kapılan kimseler, karşılarındaki insanların istemleriyle şeriatın hükümleri çatıştığında işi basitleştirme ya da ayrıntı gibi görünen meselelerde -bunlar anladığımız kadarıyla şeriatın temel meselelerinden değildir deyip- işi kolaylaştırma yoluna başvururlar. Rivayete göre Yahudiler Peygamberimize gelerek, recm hükmü başta olmak üzere belirli hükümlerin uygulanmasında kendilerine hoşgörülü davranacak olursa, iman edebileceklerini söylediler. Peygamberimizi bu noktada uyaran ayet de, Yahudilerin bu önerileri üzerine indirilmişti. Ama meseleye -açıkça görüldüğü üzere- daha genel bazda bakmak gerekir. Zira bu şeriata inananlar da değişik vesilelerle her zaman için bu meseleyle karşılaşabilirler. Bu nedenle Allah, meseleyi son derece net bir biçimde ortaya koymayı ve de belirli koşulları göz önünde bulundurarak ya da farklı istemlerle, farklı arzularla karşılaşıldığında bir orta yol bulup insanları uzlaştıracağız diyerek ihmalkarlığa itebilecek beşerî içgüdülerin yolunu kesinkes kapatmayı uygun görmüş ve Peygamberimize şöyle buyurmuştur:

"Allah, dileseydi insanları tek bir ümmet yapardı. Ama O, onların her biri için ayrı bir yol, ayrı bir yöntem belirledi. O, gönderdiği din ve şeriatla, yaşam boyunca verdiği nimetlerle, insanları sınamayı diledi. Her insan kendi seçtiği yolda yürüyecektir. Sonunda ise tüm insanlar Allah'a döneceklerdir. Orada, gerçek, kendilerine bildirilecektir. Her biri dünyada seçtikleri yol ve benimsedikleri sistem konusunda sorguya çekilecektir. Öyleyse, değişik görüşlerdeki değişik düşüncelerdeki kimseleri birleştirebilmek için şeriattaki herhangi bir hükmü kolaylaştırmayı düşünmek doğru değildir. Onlar zaten birleşmezler…"

"Yoksa istedikleri, cahiliye düzeni midir? Kesin inançlılara göre Allah'ın düzeninden, Allah'ın verdiği hükümden daha iyisi düşünülebilir mi hiç?"

Cahiliyenin anlamı bu ayette belirgin bir biçimde ortaya konuluyor. Cahiliye -Allah'ın belirttiği, Kur'an'da ifade edildiği üzere- insanların insanlar için hüküm belirlemesi, insanın insana köle kılınması, Allah'a kulluğun bırakılması, Allah'ın ilahlığının reddedilmesi ve de buna karşılık, kimi insanların ilah kabul edilmesi ve -Allah'a değil- onlara tapılmasıdır.

Olaya bu ayetin ışığında baktığımızda, cahiliyenin tarihsel bir süreçten ibaret olmadığını görüyoruz. Cahiliye, bir olgudur. Geçmişte yaşanmış olan bu olguyla, bugün de yarın da yine karşılaşılacaktır. Cahiliyenin niteliği, İslâm'la çelişme, İslam'a karşı olmadır.

Nerede ve hangi zamanda olursa olsun eğer insanlar, tek bir konuda bile ödün vermeksizin Allah'ın şeriatına göre hükmediyorlarsa, bu şeriatı benimsiyorlar ve ona gerçek anlamda teslim oluyorlarsa, Allah'ın dinine mensup olmuş demektirler. Yok eğer, beşer aklının ürünü olan bir şeriat, bir öğretiye göre hüküm veriyorlarsa -hangi şekilde olursa olsun- söz konusu öğretiyi benimsiyorlarsa, onlar cahiliye sınıfındadırlar. Onlar, öğretisi doğrultusunda hüküm verdikleri kişinin dinini benimsemiş durumdadırlar, Allah'ın dinini değil! Allah'ın hükmünü istemeyen, cahiliye hükmünü istiyor demektir. Allah'ın şeriatını reddeden, cahiliye düzenini kabul ediyor, cahiliyeyi yaşıyor demektir.

Bu, yolların ayrılış noktasıdır. Allah bu noktada, insanlardan iyice düşünmelerini istiyor. Gerisi insanlara kalmıştır. Diledikleri yolu seçmekte özgürdürler.

Ardından Allah bu tür insanlara, cahiliye düzenini istemelerinden ötürü kınayıcı bir soru yöneltmektedir. Yine bu soru, Allah'ın hükmünün daha üstün olduğunu vurgulamaya yöneliktir:

"Kesin inançlılara göre Allah'ın düzeninden, Allah'ın verdiği hükümden daha iyisi düşünülebilir mi hiç?"

Evet! Allah'tan daha iyi hüküm koyabilecek olan kim vardır? İnsanlar için Allah'ın şeriatından ve hükmünden daha iyi bir şeriat ve hüküm belirleyebileceği iddiasında bulunmaya kim kalkışabilir? Böylesi büyük bir iddiaya kalkıştığında, bunu hangi gerekçeyle açıklayabilir? Bu iddiaya kalkışan, insanları, onların yaratıcısından daha iyi tanıdığını söyleyebilir mi? İnsanlara karşı, onların Rabbinden daha hoşgörülü olduğunu ileri sürebilir mi? İnsanlar için en uygun olanı, onların yararını Allah'tan daha iyi gözetiyorum diyebilir mi? Nihai şeriatını gönderen, son Peygamberini gönderen, onu Peygamberlerin sonuncusu, getirdiği mesajı kitapların sonuncusu kılan, İslam şeriatını kıyamete dek geçerli olarak niteleyen Allah'ın durumların değişebileceğini, yeni gereksinimlerin ortaya çıkacağını, farklı koşullar söz konusu olabileceğini bilemediğini iddia edebilir mi? Bir insan, Allah tüm bunları bilemediği için şeriatında belirtmemişti, ancak bugün işte tüm bunlar bizler tarafından kavranmıştır diyebilir mi? Allah'ın şeriatını yaşamdan koparan, onun yerine cahiliye şeriatını, cahiliye hükmünü ikame eden, kendi keyfî arzusunu ya da herhangi bir halkın veya neslin keyfî arzularını Allah'ın şeriatından, Allah'ın hükmünden üstün tutan kimseler, bu tür sözler söyleme cüretini nasıl gösterebiliyorlar?

Özellikle de kendini Müslüman olarak adlandıran bir insan, bu türden sözler edebilir mi? İçinde bulunduğumuz koşullarmış... Durum çok değişmişmiş! İnsanların istememesiymiş! Düşmanlardan çekinmemiz gerekirmiş! Allah Müslümanlardan kendi aralarında şeriatını yürürlüğe koymalarını, Kur'an doğrultusunda hayat sürmelerini, onlardan kimi insanların kendilerini indirdiği şeriatından ufacık bir noktada bile şaşırtmalarından sakınmalarını isterken, daha sonra olup bitecek her şeyi bilmiyor muydu? Beklenmedik gereksinimler, yenilenen koşullar ve görmezlikten gelinemeyecek durumları, Allah'ın şeriatı ihata edemeyecek denli eksikmiş! Bu nasıl iddia edilebilir? Şeriatından ödün

verilmemesi için bu denli kesin bir ifade kullanan ve insanları özenle uyaran Allah, tüm bunların olacağını bilmiyor muydu? Bu konuda, Müslüman olmayan bir kimse dilediğince konuşabilir. Ama Müslüman olan ya da Müslüman olduğunu iddia eden bir kimse bu türden sözler edebilir mi? Bu türden sözler edebiliyorsa onun İslam'la artık ne ilgisi kalmıştır? Tüm bunlardan sonra, onda İslâm'ın en ufak bir izi görülebilir mi? Bu, tam bir yol ayrımıdır. Kişi seçimini yapmak zorundadır. Seçimini yapmışsa artık tartışmanın gereği yoktur.

Ya İslam, ya cahiliye! Ya iman, ya küfür. Ya Allah'ın hükmü ya cahiliye düzeni. Allah'ın indirdiği ayetlere göre hüküm vermeyenler, kafirlerin, zalimlerin, fasıkların ta kendileridirler. Yönetilenlere karşı Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenler, kesinlikle mümin değildirler. Bu meseleyi Müslüman, kesin ve net bir biçimde kafasına yerleştirmelidir. Yaşadığı çağda, insanlara karşı Allah'ın hükmünü uygulama noktasında asla tereddüde düşmemelidir. Bu gerçeğin zorunlu sonucu olarak, dosta da düşmana da Allah'ın şeriatını uygulamalı ve de bunun neticesine katlanmalıdır. Müslüman bu meseleyi kafasına net olarak yerleştiremezse, bir türlü istikrara kavuşamayacak, kendini yöntem kargaşasının içinde bulacak, hak ile batılı birbirinden ayıramayacak, doğru yolda bir adım bile ilerleme kaydedemeyecektir... Bu meselenin sıradan insanların kafasında bu denli netleştirilemeyeceği doğru kabul edilse bile, 'Müslüman' olmayı isteyen, Müslümanlığın gereklerini yerine getirmeye azmeden insanların kafasında iyice netleştirmeyi savsaklamak asla doğru değildir...'

Demokrasi fitnesine düşen İslamcıların gözden kaçırdığı en önemli noktalardan bir diğeri de Siyer-i Nebi'de karşımıza çıkan teklifler ve Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* bu noktadaki tutumudur. Allah Rasûlü'ne yapılan teklif dikkatle incelendiğinde bizim vakıamızdan pek de uzak olmadığı görülecektir. Ancak vahyin nuruyla aydınlanmayan, hikaye ve menkıbelerle oluşan dine meyledenlerin bu durumu anlaması pek de mümkün değildir.

"— Ey kardeşimin oğlu!. Biliyorsun ki, sen aramızda şeref ve soy sop üstünlüğü bakımından bizden daha hayırlısın ve ilerisin. Ancak, sen, kavminin başına büyük bir iş açtın. Bu işle onların birliğini dağıttın, akılsız olduklarını söyledin; ilahlarını ve dinlerini kötüledin; onların gelmiş geçmiş baba ve atalarını kâfir saydın. Şayet beni dinleyecek olursan, sana bazı tekliflerim olacak. Bunlar üzerinde düşünüp taşınmanı istiyorum. Belki bazılarını kabul edersin!

Rasûlullah Efendimiz:

— Söyle, ey Velid'in babası, seni dinliyorum! deyince,

Utbe, tekliflerini sıralamaya başladı:

— Sen ortaya attığın bu meseleyle şayet mal ve servet elde etmek gayesinde isen, mallarımızdan sana hisse ayıralım, hepimizin en zengini olasın! Eğer bir şeref peşinde isen, seni kendimize reis yapalım! Ya da sana aramızda yer verelim, alınacak kararlarda sana da danışalım. Yok, eğer bu sana gelen, görüp de üzerinden atmaya kuvvetin yetmeyen bir evham, cinlerden perilerden gelme bir hastalık ve sihir ise, doktor getirtelim, seni tedavi

ettirelim. Seni kurtarıncaya kadar mal ve servetimizi harcamaktan geri durmayalım! İstiyorsan sana kadınlarımızın en güzelini ayıralım.

Utbe, tekliflerini yapmış ve susmuş idi. Konuşma sırası Rasûlullah Efendimize gelmişti. Utbe'ye:

— Ey Velid'in babası! Söyleyeceklerin bitti mi? diye sordu.

Utbe'den: 'Evet… ' cevabı gelince, Rasûlullah:

— O hâlde, şimdi sen beni dinle, dedi ve besmele çekerek Fussilet suresinin ayetlerinden okumaya başladı: "Ha. Mim. (Kur'an) Rahman ve Rahim olan Allah katından indirilmiştir. (Bu,) bilen bir kavim için, ayetleri Arapça okunarak açıklanmış bir kitaptır. Bu kitap müjdeleyici ve uyarıcıdır. Fakat onların çoğu yüz çevirdi. Artık dinlemezler. Ve dediler ki: 'Bizi çağırdığın şeye karşı kalplerimiz kapalıdır. Kulaklarımızda da bir ağırlık vardır. Bizimle senin aranda bir perde bulunmaktadır. Onun için sen (istediğini) yap, biz de yapmaktayız!' De ki: 'Ben de ancak sizin gibi bir insanım. Bana ilahınızın bir tek ilah olduğu vahyolunuyor. Artık O'na yönelin, O'ndan mağfiret dileyin. Ortak koşanların vay haline!' Onlar zekatı vermezler; ahireti inkâr edenler de onlardır. Şüphesiz iman edip iyi iş yapanlar için tükenmeyen bir mükafat vardır. De ki: 'Gerçekten siz, yeri iki günde yaratanı inkâr edip O'na ortaklar mı koşuyorsunuz? O, âlemlerin Rabbidir. O, yeryüzüne sabit dağlar yerleştirdi. Orada bereketler yarattı ve orada tam dört günde isteyenler için fark gözetmeden gıdalar takdir etti. Sonra duman hâlinde olan göğe yöneldi, ona ve yerküreye: 'İsteyerek veya istemeyerek, gelin!' dedi. İkisi de 'İsteyerek geldik' dediler. Böylece onları, iki günde yedi gök olarak yarattı ve her göğe görevini vahyetti.' Ve biz, yakın semayı kandillerle donattık, bozulmaktan da koruduk. İşte bu, Aziz, Alim Allah'ın takdiridir. Eğer onlar yüz çevirirlerse de ki: 'İşte sizi Ad ve Semud'un başına gelen kasırgaya benzer bir kasırgaya karşı uyarıyorum!...' " "

Benzer bir teklif karşısında onun şu sözlerini biliyoruz:

"Ben bununla gönderilmedim. Benim davetime icabet ederseniz ne âla! Kabul etmezseniz Allah aramızda hükmedinceye kadar sabredeceğim."

Ya da: *"Güneşi sağ elime ayı da sol elime verseniz ben davamdan vazgeçmem."* [35]

Müşrikler bu teklifleri neden yaptılar? Onlar Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* bu isteklere icabet etmeyecek kadar davasına sadık olduğunu, müşriklerin mal ve reislik sevdasından vazgeçmeyeceklerini bilecek kadar akıllı bir şahsiyet olduğunu bilmiyorlar mıydı? Bu konuda hem de yakin derecesinde bilgi sahibiydiler.

Peki ne yapmaya çalışıyorlardı?

Onlar Müslümanları güçlü kılan vahyin havasından koparıp kendilerine benzetmeye

---

35. Bu rivayeti, senet açısından tahkik edenler senetteki kopukluk nedeniyle zayıf olduğuna hükmettiler. Bkz. 'Tahricu'l Ahadis ve'l asar Fi-zilali'l Kur'an' 882 no'lu rivayet tahrici.

Müşrikler Nebi'ye başlarına reis olmayı ya da istişare toplantılarına katılmayı yani Demokrasiyi teklif etmişlerdir. Yani bugün Müşrik batı dünyasının, İslami kesime yaptığı teklif, Nebi'ye yapılmıştır.

çalışıyorlardı. Çünkü Müslümanları etkilemeleri mümkün değildi. Onların kendine has bir ortamları, vahyin belirlediği bir gündemleri ve müşriklerin kaygılarından uzak sadece Allah'ın rızasının ve O'nun yanındaki nimetler için çarpan kalpleri vardı.

Öncelikle Nebi'yi bu ortamdan koparıp, müşriklerin ortamını teneffüs edecek bir hale sokmaları gerekiyordu. Bu tekliflerin gayesi de buydu. İlk adımında Nebi'ye kafir olmayı veya davasını terk etmeyi teklif etmiyorlardı. Ancak ilk adımı dünyalık teklifler gibi duran bu maddeler sonuç itibariyle Nebi'yi onlarla uzlaştıracak, aynı ortamı teneffüs ettirecek, onlar gibi düşünmeye sevk edecekti. Nebi bunu anlamış olacak ki verdiği cevap, tekliflerle umulan son adım gözetilerek verilen bir cevaptı.

Yine burada çok önemli bir mesele daha vardır. Müşrikler Nebi'ye başlarına reis olmayı ya da istişare toplantılarına katılmayı yani Demokrasiyi teklif etmişlerdir. Yani bugün Müşrik batı dünyasının, İslami kesime yaptığı teklif, Nebi'ye yapılmıştır.

İslamcıların daha rahat bir hayat yaşaması, İslami faaliyetlerine legal bir zeminde devam etmeleri, ülke ve dünya siyasetinde söz sahibi olmaları, Filistin vb. ümmet sorunlarını uluslararası arenada dillendirme fırsatına kavuşmaları için yapılan teklifle, Nebi'ye yapılan teklif arasında hiçbir fark yoktur. Ancak İslamcılar bunu anlamak bir yana, bunu İslam için sunulmuş altın bir fırsat olarak düşünüp bu tuzağa düşmüşlerdir. Acaba İslamcı partilerin çalışıp, ümmetin emeklerini zayi ederek ulaşmak istedikleri noktayı neden Nebi hiç düşünmeden reddetmiş ve tevhidi bir duruşla cevaplamıştır?

Acaba bugünün İslamcıları Mekke'de yaşayan Nebi ve ashabından daha mı zor durumdadırlar?

Necaşi'nin, Yusuf'un *aleyhisselam* müteşabih kıssalarına yapışanlar neden Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* bu tavrını okumak istemezler?

Evet, Mekkeliler ve ehli kitap, Müslümanları dinlerinde fitneye düşürmek için yine iş başındadırlar. Ve ayak kaydırmak istedikleri konu Hüküm ve hâkimiyet meselesidir. Müslümanları kendi gündemlerinden, vahyin atmosferinden koparıp; mülkün, dünyanın, siyasetin kaypak dünyasına çekmeye çalışıyorlar. Birer birer İslami yapılara gidip bu teklifi şifahen yapmıyorlar belki. Ama İslami hareketlerle muamele biçimleriyle onları tercih yapmak durumunda bırakıyorlar.

Allah'ın emirlerini yaşayıp, Rabbin hükmü konusunda sabır gösterip, akıbet muttakilerindir muştusuna nail olmak ya da onların tekliflerine icabet edip adım adım İslam'dan uzaklaşmak…

Rabbim hidayet ettikten sonra ayaklarımızı kaydırma.

Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenlerin durumu:

Yöneticinin kulluk sınırlarının en belirgini, Rabb'inin şeriatına boyun eğmesi ve insanlar arasında onunla hükmetmesidir. Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyen yöneticiler hadlerini aşmış ve tağutlaşmış olurlar. Tağut, Rabbine karşı haddini aşan, O'nun sıfatlarını kendinde gören ve insanları kendine kulluğa davet eden herkestir. İnsanlar kimin kanunlarına göre hayatlarını düzenliyor, hangi merciden hükümlerini alıyorlarsa onların ilahı da, rabbi de o merci olmuş olur.

Rabbimiz Nisa suresinde kendi hükümleri dışında hükümlere sahip olanları açıkça tağut diye isimlendirmiştir:

*"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? **Bunlar, tağutun önünde muhakeme olmayı istemektedirler**; oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister."* [36]

İslam ümmetinin vazifesi; yeryüzünde var olan tağutları itikadi anlamda reddetmek, amelî anlamda onlardan uzak durmak ve onlara başkaldırıp, yeryüzünden izale edilmeleri için çaba göstermektir.

"Dinde zorlama yoktur. Doğruluk, sapıklıktan tamamen ayrılmıştır. Kim tağutu inkâr edip Allah'a iman ederse en sağlam kulpa yapışmış olur. Onun kopması söz konusu değildir. Allah (mutlak) işitendir, bilendir." [37]

"Andolsun her ümmet içinde: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' diye bir Peygamber gönderdik. Onlardan kimini Allah hidayete erdirdi kimine de sapıklık hak oldu. Şöyle yeryüzünde bir dolaşın da yalanlayanların sonlarının nasıl olduğuna bakın." [38]

Tağut, Allah'a karşı haddini aşan her varlıktır. Haddi aşmadan kast edilen, her haddi aşma değildir. Burada özel bir anlam kast edilmektedir. Kişinin kulluk sınırlarıyla yetinmemesi ve Allah'a ait olanı kendinde görmesi ya da Allah'a yapılması gerekeni kendi nefsi için istemesidir. Aksi hâlde her masiyet, aynı zamanda haddi aşmadır. Ancak her günah işleyen, İslam ıstılahında tağut diye isimlendirilmez.

İbni Abbas'ın *radıyallahu anh* öğrencisi, Tabiin imamlarından Mücahid *rahimehullah*, tağutu tanımlarken konumuzla alakalı yönüne dikkat çekerek şöyle demiştir:

---

36. 4/Nisa, 60

37. 2/Bakara, 256

38. 16/Nahl, 36

Yönetilen konumunda olan insanların, tevhidin bu kısmı hakkında imtihanları; sadece bu yetkiyi Allah'a vermeleridir. Kişi, Allah'ın Uluhiyet, Rububiyet ve güzel isimlerinin hakkı olan hâkimiyet yetkisini Allah'tan başkasına ne isim adı altında verirse versin İslam şeriatı bunu şirk olarak kabul etmiş, bu eylemde bulunanı Allah'tan başkasına kullukla suçlamıştır.

'Tağut, insan suretindeki şeytanlardır. O, insanların işini/yönetimini elinde bulundurur ve insanlar ona muhakeme olurlar.' [39]

İbni Teymiyye *rahimehullah*, tağutun lugavi ve şer'i anlamını açıklarken şöyle der:

'...Bundan dolayı kendisine muhakeme olunan ve Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyen yöneticilere tağut denmiştir. Allah, Firavun'u ve Semud kavmini tağut diye isimlendirmiştir...' [40]

İbni Kayyım *rahimehullah* şöyle der: *'Tağut, kulun haddini aşarak, ibadet ettiği, tabi olduğu, itaat ettiği her şeydir. 'Her kavmin tağutu,* ***Allah ve Rasûlü'nü bırakarak, muhakeme olmak istedikleri****, Allah'tan başkasına ibadet ettikleri, Allah'tan bir delil olmaksızın izinden gittikleri, Allah'a itaat etmeleri gereken yerde itaat ettikleri şeydir. İşte bunlar dünyanın tağutlarıdır. Onları ve onlarla birlikte insanların durumunu düşündüğün zaman, çoğunun Allah'a ibadetten uzak ve tağutlara ibadet etmekte olduklarını, Peygambere itaatten uzak, tağut ve izleyicilerine itaat ettiklerini görürsün.'* [41]

Muhammed bin Abdulvahhab *rahimehullah 'Üç Esas'* kitabında şöyle izahta bulunur:

'Tağutlar çoktur. Ancak bunların önde gelenleri beş tanedir:

1. Şeytan,

2. Allah'ın dışında kendisine ibadet edilen ve bundan razı olan,

3. İnsanları kendisine ibadete çağıran,

4. Gaybın ilmini bildiğini iddia eden,

5. Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen yönetici.'

Seyyid Kutub *rahimehullah* ise tağutu şöyle açıklamıştır:

39. *Camiu'l Beyan, 9770*
40. *Mecmuu'l Fetava, 28/200*
41. *İlamu'l Muvakkiin, 1/40*

'Tağut, 'tuğyan (azgınlık)' kökünün anlamdaşıdır. Sağduyuya ters düşen, gerçeği çiğneyen, Allah'ın kulları için çizdiği sınırı aşan düşünce, sistem ve ideoloji anlamına gelir. Bu düşüncenin, sistemin ve ideolojinin Allah'a inanmaktan, O'nun koyduğu şeriatından kaynaklanan bağlayıcı bir kuralı bulunmaz. İlkelerini yüce Allah'ın direktiflerine dayandırmayan her sosyal sistem, yüce Allah'ın buyruklarından kaynaklanmayan her kurum, her düşünce, her edep kuralı ve her gelenek; bu kategoriye, bu kavramın kapsamına girer. Kim, hangi biçimde karşısına çıkarsa çıksın, bunların tümünü kökünden reddederek Allah'a inanır ve ilham kaynağı olarak sadece Allah'ı bilirse o kimse kurtuluşa ermiştir.' [42]

Allah'ın hükümlerini terk edip beşerî kanunlarla, örf ve gelenekle, töreler ve indi kararlarla insanlara hükmedenler, İslam şeriatına göre birer tağutturlar. Ve Rabbimiz; onları kâfirler, fasıklar, zalimler, Allah'ın dışında tapılan ortaklar diye isimlendirir.

*"...Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler **kafirlerin/zalimlerin/fasıkların** ta kendileridirler."* [43]

*"...Yoksa Allah'ın izin vermediği konularda onlara kanunlar yapan **ortakları** mı vardır."* [44]

3. Yönetilen konumunda olanların bu hakkı sadece Allah'a vermesi

Yönetilen konumunda olan insanların, tevhidin bu kısmı hakkında imtihanları; sadece bu yetkiyi Allah'a vermeleridir. Kişi, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Uluhiyet, Rububiyet ve güzel isimlerinin hakkı olan hâkimiyet yetkisini Allah'tan başkasına ne isim adı altında verirse versin İslam şeriatı bunu şirk olarak kabul etmiş, bu eylemde bulunanı Allah'tan başkasına kullukla suçlamıştır.

Fıtratı bu bilgi üzere yaratılan insanları şeytanlar bu yoldan saptırmış ve teşri yetkisini kimi zaman kabile reislerine, bazen kâhinlere, Yahudilerde olduğu gibi âlimlere, Hristiyanlarda olduğu gibi abidlere ve günümüzde yaygın olarak bulunduğu gibi parlamentolara vermesini sağlamıştır.

Kişi, bu yetkiyi Allah'ın dışında neye verirse versin durum değişmez. Ancak biz yazımızda bunun bir çeşidini ele almaya gayret göstereceğiz: Demokratik seçimlerde oy kullanmak... Başından beri yazımızda dikkat çektiğimiz gibi son yüzyılın en çetin imtihanı, demokrasi fitnesi olmuştur. Belli zaman aralıklarında düzenlenen seçimlere katılan insanlar, kendilerini yönetecek, onlar adına onlara kanun yapacak yöneticiler seçmektedirler. Her meselesini vahye göre belirlemek zorunda olan Müslümanlar; hela adabını dahi İslam'dan almaya çalışıyorken, hayatın bu en önemli meselesinde vahiyden yüz çeviriyor, yuvarlak cümleler ve akıl oyunlarıyla meselenin hükmünü karara bağlamaya çalışıyorlar. Kimisi olayı siyasi açıdan değerlendirirken, kimisi

---

42. 2/Bakara, 256 tefsiri

43. 5/Maide, 44, 45 ve 47. ayetler

44. 42/Şura, 21

İslam'a hizmet diyerek geçiştiriyor, bir diğeri olayın tevhidle hiçbir ilgisinin olmadığını, bunun iyi ve kötü yönetici hakkında şahitlikten öteye geçemeyeceğini söylüyor.

Bizler itikad ediyoruz ki mevcut vakıanın bu en önemli hadisesi, İslam'da hakkında hüküm belirtilmemiş bir mesele olamaz. Bu konu, hâkimiyet tevhidinin en önemli rükünlerindendir. Yazı içinde görüleceği gibi, birden fazla delil bu konuya delalet etmektedir.

Oy Vermenin Hükmü

a. Oy vermek demokrasi dinine girip İslam milletini terk etmektir

Seçme ve seçilme, demokrasinin vatandaşlara tanıdığı ve demokrasinin kendisiyle anlam kazandığı bir eylemdir. Bizim yazımızın konusu olan seçme, yani oy kullanmak; demokrasinin vakıada vücut bulması demektir. Şöyle ki; Halkın egemenliği anlamına gelen demokrasinin yönetim anlayışı, milletin kendi kendini yönetmesidir. Diktatörlük karşıtı olarak kendini tanımlayan demokrasilerde, tek kişinin değil yönetilen durumunda olan çoğunluğun kendi hayatı hakkında kararlar vermesi öngörülür. Kaba bir tasnifle iki kısıma ayrılır demokrasi:

Doğrudan Demokrasi: Yani yönetilen milletin her birinin karar aşamasına katılması ve görüşünü beyan etmesidir. Oylama sonucunda çoğunluğun kararının tercih edilmesidir. Bu demokrasinin, tarihin bazı safhalarında uygulandığı iddia edilse de nüfus yoğunluğunun günümüz toplumlarında olduğu gibi on milyonlarla ifade edildiği toplumlarda uygulanması pek mümkün değildir.

Dolaylı Demokrasi: Bireylerin kendileri adına karar verecek temsilciler seçmesi ve bu seçilenlerin oylamaları sonucunda çoğunluğu ifade eden temsilcilerin kararının bağlayıcı olmasıdır. Nüfus yoğunluğundan dolayı dünyada demokratik yönetim biçimini tercih eden toplumların genelinde, dolaylı demokrasi yürürlüktedir.

Mekkeli müşriklerin de kabul edip uyguladıkları bu demokrasi biçimi, Türkiye'de hâlihazırda uygulanan sistemdir. Kabile reislerinden seçkin olanlar, o günün parlamentosu olan Daru'n Nedve'de toplanır, Mekke'yle ilgili alınacak kararlar masaya yatırılır, istişareler sonucunda çoğunluğun ya da günümüzde olduğu gibi güçlünün tercihi genel karar olarak kabul edilir, daha sonra topluma duyurulunca da kanun olarak yürürlüğe geçmiş olurdu.

Günümüzde de milletin, kendileri adına karar vermesi için seçtikleri ve onlara işlerinde vekalet eden anlamında *'Milletvekili'* denen şahıslar parlamentoya girerler. Ülke meseleleri tartışmaya açılır, oylama sonucunda çoğunluğun kararı tüm ülke adına kanun hâline getirilir.

Burada asıl mesele ise şudur: İslam, yönetim biçimini *'din'* diye isimlendirir. İslam'ın kendi yönetim anlayışı olduğu gibi -Hâkimiyetin yalnızca Allah'a ait olması- her yönetim anlayışını da din diye isimlendirir.

*"**Hükümdarın dininde (yürürlükteki kanuna göre)** kardeşini (yanında) alıkoyamazdı. Ancak Allah'ın dilemesi başka. Biz dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Ve her bilgi sahibinin üstünde daha iyi bir bilen vardır."* [45]

Yusuf *aleyhisselam* hırsızlık vakıası sonucunda kardeşini alıkoymuş ve yanında tutmuştu. Peki bu kimin kanunuydu? Rabbimiz o dönemin **melikinin dinine yani kanunlarına göre** Yusuf'un, kardeşini böyle cezalandıramayacağını söylüyor. Burada açıkça, kanun ve yönetimin din olarak isimlendirildiğini görüyoruz.

"Gerçek şu ki, Allah katında ayların sayısı, gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah'ın kitabında on ikidir. Bunlardan dördü haram aylardır. **İşte dosdoğru olan din/kanun budur**. *Öyleyse bunlarda kendinize zulmetmeyin ve onların sizlerle topluca savaşması gibi siz de müşriklerle topluca savaşın. Ve bilin ki Allah, takva sahipleriyle beraberdir."* [46]

Allah *subhanehu ve teâlâ* müşriklerin haram aylar hususundaki uygulamalarının yanlışlığını beyan ederken, kendi katında ayların sayısını ve haram ayları beyan etmiştir. Aylar için belirlediği bu kevni yasayı/kanunu Rabbimiz din diye isimlendirmiştir.

*"Zina eden kadın ve zina eden erkeğin her birine yüzer değnek vurun. Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız, onlara **Allah'ın dinini/kanununu** tatbik konusunda sizi bir acıma tutmasın; onlara uygulanan cezaya müminlerden bir grup da şahit olsun."* [47]

Zina eden bekâr erkek ve kadınlar hakkında indirilmiş bu ayette, onlara uygulanması gereken ceza zikrediliyor. Sonra bu yasa, din kelimesiyle ifade ediliyor.

*"Yine bunun gibi onların ortakları, müşriklerden çoğuna çocuklarını öldürmeyi süslü gösterdiler. Hem onları helaka düşürmek, hem kendi aleyhlerinde **dinlerini karmakarışık** kılmak için. Allah dileseydi bunu yapmazlardı; sen onları ve düzmekte oldukları iftiraları bırak."* [48]

Müşriklerin çocuklarını öldürmeleri, onların arasında yaygınlaşmış bir âdetti. Bir dine dayanmayan bu âdet, toplumdaki kadın algısı ve rızık endişesinin vakıaya çirkin bir yansımasıydı. Allah *subhanehu ve teâlâ*, bu uygulama/âdet/toplumsal kanunu, din diye isimlendirmiştir.

Ebu'l A'la El-Mevdudi, *'Kur'an'a Göre Dört Terim'* adlı eserinde, Kur'an bütünlüğünde din kavramının dört anlamda kullanıldığını söyler:

'...Kur'an mesajı içinde 'din' kavramı, aşağıda sıraladığımız dört ana kısımdan oluşan mükemmel bir düzeni tarif etmektedir:

1. Hâkimiyet ve egemenlik,

---

45. 12/Yusuf, 76

46. 9/Tevbe, 36

47. 24/Nur, 2

48. 6/En'am, 137

Oy vermek suretiyle demokratik seçimlere katılanlar, bu eylemlerini nasıl isimlendirirse isimlendirsinler, kendi hayatları ve insanların hayatları adına kanun yapacak din sahipleri seçmiş olurlar. Bundan daha açık olanıysa kendine ait bir egemenlik anlayışı olan ve bu anlayışın İslam'ın 'Egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır'...

2. Hâkimiyet karşısında boyun eğme ve itaat,

3. Söz konusu hâkimiyetin etkisi altında kurulan fikrî ve amelî düzen,

4. Bu düzene bağlılık ve itaat sonucu elde edilen mükâfat ya da isyan ve karşı çıkmanın neticesi olarak, yüce egemenlik tarafından verilen mükâfat ya da ceza.

Bütün bu ayetlerde 'din' kelimesi ile kast edilen mana; kanun, kural, şeriat, yol ve insanların yaşamını ona bağımlı olarak sürdürdüğü düşünce ve hayat nizamıdır. Eğer bir kimsenin birtakım kanun ve kurallara uyarak, tabi olduğu egemenlik, Allah'ın egemenliği ise, o kişi Allah'ın dinindedir. Yok eğer bu egemenlik, herhangi bir despotun, bir kralın, bir şefin egemenliği ise; kişi, o despotun, kralın, şefin dinindedir. Eğer egemenlik herhangi bir ruhban sınıfının elindeyse, kişi onların dinindedir. Öte yandan egemenlik herhangi bir aile, hanedan ya da halkın çoğunluğunun egemenliği şeklinde ise kişi söz konusu zümrelerin dinindedir. Özetle, kişi son noktada kimin hüküm ve iradesini göz önünde bulunduruyor, kimin yasa ve önerilerini ölçü ve esas olarak alıyor, onunla amel ediyor, hayatını düzenliyorsa onun dinini benimsemiş, onun dininin takipçisi olmuştur...'

Bu açıklamalardan sonra şunu diyebiliriz ki; oy vermek suretiyle demokratik seçimlere katılanlar, bu eylemlerini nasıl isimlendirirse isimlendirsinler, kendi hayatları ve insanların hayatları adına kanun yapacak din sahipleri seçmiş olurlar. Bundan daha açık olanıysa kendine ait bir egemenlik anlayışı olan ve bu anlayışın İslam'ın *'Egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır'* ilkesine taban tabana zıt olduğu demokrasi dininin ayinine katılmış olurlar.

Her dinin kendisiyle temeyyüz ettiği bazı inanç esasları ve ayinleri/tapınma biçimleri vardır. Siz bunlardan birine inandığınızda veya inanmasınız da onun ibadetleriyle taabbud ettiğinizde İslam sizi o dine nispet eder. Bu dinin semavi bir din olmasıyla, beşerî bir din olması arasında hiçbir fark yoktur.

Siz teslis inancına inanıp Hristiyanlığı seçmiş olsanız da; teslise inanmadığınız hâlde komşularla iyi ilişki, Hristiyan tüccarlarla iyi geçinme, toplumsal birlik veya

başka bir sebepten kilise ayinlerine katılırsanız İslam ikisini de riddet sayar ve sizi o dine nispet eder.

Ya da siz, Allah'ın ortakları olduğuna inanıp putlara tapsanız da, inanmadığınız hâlde toplumsal bazı maslahatları gözeterek putlara tapınma ayinlerine katılsanız da İslam ikisini de şirk, sizi de şirk milletinden/dininden sayar.

"Bir de: 'Ey Allah'ımız, eğer bu (Kur'an) bir gerçek olarak senin katından ise, gökyüzünden üstümüze taş yağdır veya acı bir azap getir (bakalım)' demişlerdi." [49]

İslam; üzerinde bulunduğu şirkin hak, İslam'ın ise batıl olduğundan bu denli emin olan Mekkelileri müşrik saydığı gibi sadece dünyevi olarak toplumu bütünleştirici bir unsur gördüklerinden putlara tapınan, İbrahim'in *aleyhisselam* kavmini de müşrik saymıştır.

"(İbrahim) dedi ki: 'Siz dünya hayatında aranızda sevgi vesilesi olsun diye, Allah'ı bırakıp birtakım putlar edindiniz. Sonra kıyamet günü bazılarınız bazılarınızı inkâr edecek ve bazılarınız bazılarınızı lanetleyecektir. Barınacağınız yer ise ateştir ve yardımcılarınız da olmayacaktır." [50]

Bu insanlar bir inançtan ziyade, günümüzde birleştirici ve toplumsal sevgiyi arttırıcı olarak vatan, bayrak vb. kavramların putlaştırıldığı gibi, putlara ibadeti sürdürmüşlerdir. Ancak inanarak bir dinin gereklerini yerine getirenler ile inanmayarak getirenler arasında, İslam fark gözetmemiştir.

Mekkeli müşriklerin de kendi aralarında farklı inanışlara sahip olduklarını görmekteyiz. Kimisi putların şefaatçi ve Allah'ın mülkünde ortak olduklarına inanıyordu. Bazısı da putların fayda ve zarar vermeyeceğine inanıyor ve onlara sövüyordu. Ancak topluma muhalif olmamak, ticari kaygılar, akrabalık ilişkileri gözetilerek ayinlere katılıyorlardı.

Kitabu'l Esnam'da, El-Kelbi çok ilginç olaylar aktarır. Develerini kaçırdı diye ilahına lanet okuyanlar; sevdiği devesi, ilahına/puta takdim edilen hayvan leşlerinden ürkünce ilahını kınayan ve ürken deveye cevap verememekle suçlayanlar; macundan yaptıkları putlarını acıkınca yiyenler; çektiği fal oku intikam yerine diyet çıkanın, okları putun yüzüne çarpıp *'ölen senin oğlun değil'* diyerek ilahını kendisini anlamamakla suçlayanlar...

İslam; ister inandığı putperestlik için savaşanlar olsun, isterse onların ilahlığına inanmasa da toplumun geneline uymak adına toplumsal putperestliğe katılanlar olsun, hepsine şöyle hitap etmiştir:

"De ki: 'Ey kâfirler, ben sizin tapmakta olduğunuz putlara tapmam. Siz de benim mabuduma tapanlardan değilsiniz. Ve ben sizin taptıklarınıza asla tapıcı olmadım. Siz de

49. 8/Enfal, 32

50. 29/Ankebut, 25

Kendisine ibadet edilen her varlık, ilah edinilmiştir. Hâkimiyet yetkisini Allah'a vermek, ibadettir.
"...Hüküm ise ancak Allah'a aittir. Sizin O'ndan başkasına ibadet etmemenizi emretti. İşte bu kayyum (Âdem'den kıyamete kadar devam edecek olan) dindir. Ve lâkin insanların çoğu bilmezler." (12/Yusuf, 40)

benim mabuduma tapıcılardan değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana." [51]

Doğal olarak bugün demokrasiye inanarak onun ayini olan seçimlere katılanlarla, demokrasiyi fikir bağlamında reddettiği hâlde ameli anlamda onun kendisiyle diğer dinlerden temeyyüz ettiği seçimlere katılanlar arasında fark yoktur. Demokrasi bir dindir.

b. Oy vermek Allah'ın dışında rab ve ilah edinmektir

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler (ilahlar) edindiler ve Meryemoğlu Mesih'i de... Oysa onlar, tek olan bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." [52]

Allah Rasûlü'nün bu ayeti nasıl tefsir ettiği, daha önceki satırlarda açıklanmıştı. Oy veren insanın, kendi adına meclise yolladığı milletvekilleri ya onun adına Allah'ın dışında O'nun izin vermediği konularda kanunlar yapacak ya da var olan İslam şeriatına uygun kanunlara göre ülkeyi yönetecektir. Bu ayet açık bir şekilde bu suretteki sapmanın Allah'ın dışında rab edinmek olduğunu belirtmiştir.

Aynı şekilde ilah, mabud anlamındadır. Kendisine ibadet edilen her varlık, ilah edinilmiştir. Hâkimiyet yetkisini Allah'a vermek, ibadettir.

"...Hüküm ise ancak Allah'a aittir. Sizin O'ndan başkasına ibadet etmemenizi emretti. İşte bu kayyum (Âdem'den kıyamete kadar devam edecek olan) dindir. Ve lâkin insanların çoğu bilmezler." [53]

Hükmün sadece Allah'a verilmesi, ibadettir. Öyleyse bu yetkiyi Allah'tan başkasına verenler, Allah'tan başkasına ibadet etmiş ve onları ilah edinmiş olurlar. Seyyid Kutub *rahimehullah* bu hakikati anlatırken şöyle demiştir:

'...Allah'ın diniyle, O'nun indirdikleriyle hükmetme arasındaki kaçınılmaz gereklilik, sadece Allah'ın indirdiklerinin, insanların kendi yanında koyduğu sistemlerden, yasalardan, nizamlardan ve prensiplerden daha iyi olmasından kaynaklanmıyor. Bu, kesin gerekliliğin sadece bir sebebidir. Ancak en önemli sebep değildir. Bu kaçınılmaz gerekliliğin esas nedeni; Allah'ın indirdikleriyle hükmetmenin, onun uluhiyetini kabul etmek ve başkalarından bu sıfatı ve özelliklerini uzaklaştırmak anlamına gelmesidir.

---

51. 109/Kâfirun, 1-6
52. 9/Tevbe, 31
53. 12/Yusuf, 40

Çünkü, kulların kullara kulluktan kurtulmasını sağlayan, yüce Allah'ın uluhiyetini kabullenerek O'nun şeriatını tatbik etmektir. Kur'an'ın vurguladığı hüküm, bu gerçeğin ne denli gerekli olduğunu göstermektedir.

"...Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, kâfirlerin ta kendileridir." [54]

"...Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, zalimlerin ta kendileridir." [55]

"...Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, fasıkların ta kendileridir." [56]

Çünkü Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, Allah'ın uluhiyetini kabul etmediklerini ve Allah'ın uluhiyetini reddettiklerini ilan etmiş oluyorlar. Bunu, dilleriyle söylemeseler de pratik hayatlarıyla göstermiş oluyorlar. Davranış ve pratik hayatın dili, sözden daha açıktır... Bu, Kur'an'ın anlaşılır ayetleri aracılığı ile ortaya koyduğu tehlikeli bir sorundur. Kur'an bununla gerek yönetenler gerekse yönetilenler için imanın sınırlarını ve İslam'ın şartlarını belirtiyor. Yönetenler Allah'ın indirdikleriyle hükmedecek, yönetilenlerse sadece Allah'ın hükmünü kabul edip uyacaklar, diğer şeriat ve hükümleri reddedecekler. Meselenin bu derece önemli olması ve bu derece şiddetle üzerinde durulmasının birçok nedeni vardır. Kur'an'a başvurduğumuzda bu nedenleri açıkça görürüz. Bu konudaki en önemli nokta, meselenin yüce Allah'ın uluhiyetinin, rububiyetinin, beşer üzerindeki ortaksız otoritesinin kabulü ya da reddi olmasıdır. Bu açıdan mesele; küfür ve iman, cahiliye ve İslam meselesidir. Kur'an'ın tüm mesajı bu hakikatin açıklanmasına yöneliktir. ***İnsanlar için kanunlar koyanlar, uluhiyet makamına kurulup uluhiyetin özelliklerini kullanıyorlar demektir. Onlara tabi olanlar da, Allah'ın değil onların kuludurlar. Allah'ın değil onların dinindendirler.***

İslam, kanun koymayı sadece Allah'a bırakmakla, insanı kullara kulluktan kurtarıp bir olan Allah'ın kulluğuna yükseltmiştir. Bununla insanın hürriyetini ilan etmiştir. Bu konu, inancın en önemli ve en büyük konusudur. Çünkü o; uluhiyet ve ubudiyet, adalet ve ıslah, hürriyet ve eşitlik, hatta insanın yeniden doğuşu konusudur. Bütün bunlardan dolayı küfür ve iman, cahiliye ve İslam konusudur.' [57]

Bir başka yerde ise şöyle demektedir: *'...Yüce Allah, kimlerin Müslüman olduğunu açık seçik belirtiyor...*

Yalnız ve yalnız Allah'a ibadet eden, kulluk davranışlarını sadece O'na takdim eden ve birbirlerini Allah'tan başka rabler edinmeyenlerdir ancak, ***'Müslüman'*** *ismini hak edenler.*

Bu özellikleri, onları diğer milletlerden, hayat metotlarını beşerî metotlardan ayıran en belirgin özelliktir. Bu özellikler ya gerçekleşir ve bu durumda onlar Müslüman

54. 5/Maide, 44
55. 5/Maide, 45
56. 5/Maide, 47
57. Fizilal'de Davet Yolu, s. 541-551 özetle.

olurlar ya da gerçekleşmez ve bu durumda da bütün Müslümanlık iddialarına rağmen Müslüman olamazlar.

İslam, 'kula kulluk'tan mutlak surette kurtuluştur. *Bütün sistemler arasında yalnızca İslam nizamı, bu kurtuluşu gerçekleştirir. Bütün yeryüzü menşeli düzenlerde insanlar birbirlerini Allah'tan başka rabler edinirler. Bu durum, demokrasiden diktatörlüğe kadar bütün beşerî düzenler için geçerlidir.*

Çünkü **Rububiyetin** *başta gelen özelliği, insanların ibadetlerini hak etmesidir. Bu hak, sosyal yaşamda hayat düzeni ve metot, şeriat ve kanun, değer yargıları ve ölçüler koymak şeklinde belirir. Yeryüzü menşeli bütün sistemlerde bu hakkı, insanlardan bazıları kendileri için iddia ederler.*

Bu sistemdeki işlerin dönüş mercii yüce Allah değil, insanlardan bazısıdır. Bu insanlar, geri kalanlar için yasalar, değer yargıları, ölçüler ve hayat metodu koyarlar, onlar da bu durumu kabullenerek onları Allah'tan başka rabler edinirler.

Her ne kadar, onlar için secde ve rükûda bulunmasalar bile yaptıkları iş, yalnız ve yalnız Allah için olması gereken kulluktan başka bir şey değildir.

Yalnızca İslam düzeninde, insanlar bu alçaltıcı durumdan kurtulurlar. Diğer insanlarla beraber düşüncelerini, hayat metotlarını ve nizamlarını, şeriat ve kanunlarını, değer ve ölçülerini sırf Allah'tan almak suretiyle hürriyetlerini elde ederler...

Müslüman toplumun kendine özgü inancı, düşüncesi olduğu gibi, kendine özgü bir önderlik kurumu da vardır. Bu önderlik, Rasûlullah'ın şahsında ve onun Rabbinden aldığı şeriat ve metotta somutlaşmıştır. Müslüman toplumun, bu Rabbani önderliğe uyması; onların ***'Müslüman toplum'*** *ismini almalarını sağlar.*

Bundan başkasına tabi olmaları durumunda, hiçbir şekilde ve hiçbir durumda Müslüman olmazlar.' [58]

c. Oy veren dine girişin ilk şartı olan tağutu reddedip ondan ictinab etmemiştir

Yöneticinin kulluk sınırlarının en belirgini, Rabbinin şeriatına boyun eğmesi ve insanlar arasında onunla hükmetmesidir. Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyen yöneticiler hadlerini aşmış ve tağutlaşmış olurlar. Tağut, Rabbine karşı haddini aşan, O'nun sıfatlarını kendinde gören ve insanları kendine kulluğa davet eden herkestir.

İslam ümmetinin vazifesi, yeryüzünde var olan tağutları itikadi anlamda reddetmek, amelî anlamda onlardan uzak durmak ve onlara başkaldırıp yeryüzünden izale edilmeleri için çaba göstermektir.

"Dinde zorlama yoktur. Doğruluk sapıklıktan tamamen ayrılmıştır. Kim tağutu inkâr

58. A.g.e, s. 527-534 özetle.

edip Allah'a iman ederse en sağlam kulpa yapışmış olur. Onun kopması söz konusu değildir. Allah (mutlak) işitendir, bilendir." [59]

"Andolsun her ümmet içinde: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' diye bir Peygamber gönderdik. Onlardan kimini Allah hidayete erdirdi kimine de sapıklık hak oldu. Şöyle yeryüzünde bir dolaşın da yalanlayanların sonlarının nasıl olduğuna bakın." [60]

Allah *subhanehu ve teâlâ* Nisa suresi 60. ayette, O'nun hükümleriyle hükmetmeyenleri açıkça tağut diye isimlendirmiştir. İçinde yaşadığımız vakıada en büyük tuğyan, demokrasi aracılığıyla hükmün halka verilmesi, insanların bu necis put ve dine ibadete davet edilmesidir. Doğal olarak Müslümanın vazifesi, bunu reddetmesi ve uzak durmaya çalışmasıdır. Bunu yapmadığı takdirde dine girişin ilk şartı olan, tağutu red ve ondan uzak durmayı yerine getirememiş ve sağlam kulp olan tevhid kelimesine yapışamamış olur.

d. Oy veren kişi oy verdiği sistemin ve şahısların tüm suçlarına ortaktır

Bilindiği gibi meclis, milletvekillerinden oluşur. Yönetimde söz sahibi olacak parti veya vekiller, seçmenlerin oyları ile belirlenir. Bu şekilde demokrasilerde, insanlar partiler aracılığıyla yönetimde söz sahibi olurlar. Bir başka deyimle verilen oy, insanın vekalet vermesi gibidir. Bu noktadan yola çıkarak, seçilenlere milletvekili denir. Peki vekil nedir?

Vekil, insanın belirli veya genel bir konuda herhangi bir şahıs veya kuruma, kendi adına tasarruf hakkı vermesidir. İslam hukuku ve diğer beşerî hukuklarda vekalet veren insan, vekalet verdiği konuda, vekilinin yaptığı her tasarrufta pay sahibidir ve gelen sonuçlara katlanmak zorundadır. Kurban bayramında kurbanını kesmesi için birine vekalet veren, kızının nikâhını kıyması için hocaya vekalet veren, kendi adına alışveriş yapması için tüccara vekalet verenlerin her biri, vekalet verdiği işi kendi yapmasa da verdiği vekaletle kendi yapmış gibi kabul edilir.

Yönetim anlamında da bu böyledir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bir kavimle muamele etmek istediğinde tek tek onlarla muhatap olmazdı. Onların vekili kabul edilen yöneticilerini muhatap alır ve onun tutumunu tüm toplumun kararı olarak kabul eder ve onlara böyle muamele ederdi.

Bugün oylarıyla başlarına yönetici seçenler, o yöneticinin tüm tasarruflarına ortaktır. Partilere oy verenler de böyledir. İster itikadi ister amelî anlamda sergilenen tüm olumsuzluklardan, oy veren seçmen de sorumludur.

Yazımız boyunca zikrettiğimiz; yöneticilere ait, tağutlaşmak, Uluhiyet ve Rububiyet iddiası, Allah'ın şeriatından yüz çevirmek gibi ağır cürümlere, oy veren şahıs da ortaktır. Kendisi bunu kabul etse de etmese de verdiği vekalet, bunu gerektirmektedir.

---

59. 2/Bakara, 256

60. 16/Nahl, 36

Allah'ın kanunları dışında kanunlarla yönetilen her ülkede oy veren için bu sonuçlar kaçınılmazdır.

Bunun yanında vakıaya özel birtakım cürümler de söz konusudur. Tüm dünyada İslam'a karşı verilen bir savaş vardır. Bu savaşın öncülüğünü başta ABD olmak üzere Batı dünyası yapmaktadır. Ve açıkça bu saldırının bir Haçlı savaşı olduğunu ikrar etmektedirler. Kendini İslam'a nispet eden mazlumların başına bombalar yağmakta, kadınların ırzı, necis postallar altında kirlenmektedir. Asıl acı olanıysa, kendini İslam ülkesi kabul eden ülkelerin bu savaşta Batı'ya askerî, siyasi, lojistik destek vermeleridir. Kiminin, hızını alamadan bu savaşın başkomutanı Obama için: *'O, benim en iyi dostlarımdandır'* demesidir.

Oysa Rabbimiz *subhanehu ve teâlâ*, Yahudi ve Hristiyanlar için şöyle demektedir:

"Ey iman edenler! Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o da onlardandır..." [61]

Bu yöneticiler, ayetin nassıyla onlardan olup, onlara bu noktada vekalet verenler de onlarla aynı hükme sahiptirler.

Yine, herhangi bir vatandaşa kadın satıcılığı, kumarbazlık, ayyaşlık nispet edilse bunu hakaret olarak kabul eder. Ancak milyonlarca insan farkında olmadan kendini bu duruma düşürmektedir. Bugün en organize ve en pişkin kadın satıcısı, sistem ve onu yönetenlerdir. Yüzbinlerce vatandaşına fuhuş yapma vesikası veren, zina evleri kuran, bu evlerden vergi alan, kapısındaki polislerle zina yapanları koruyan, tepesine bayrak asarak orayı millileştiren ve on sekiz yaşından büyük olan herkese buralarda zinayı helal kılan; sistem ve her dönem yönetimde olan yöneticilerdir. Bunlara oy yani vekalet veren insan, bu suçlara iştirak etmediğini iddia edebilir mi?

Genelde insanlar, oy verdikleri hükümetlerin olumlu yönlerini zikretmekte ve kendilerine oyları sebebiyle bu iyilikten pay çıkarmaktadırlar. İlginç olansa iyilikten pay alanların, kötülükler zikredildiğinde bundan rahatsız olmalarıdır.

Oysa hastane ve yol yapan hükümetler aynı zamanda fuhuş ve kumarı organize etmektedirler. Başörtüsünü serbest bırakan yöneticiler, medya yoluyla teberrüc ve fuhuşu meşrulaştırmakta ve yaygınlaştırmaktadırlar. Sigaranın azalmasını sağlayanlar, kendi verdikleri ruhsatlarla içki içilmesini sağlamaktadırlar.

Bu nasıl bir akıl tutulmasıdır ki tüm güzelliklere insanı ortak kılıp, kötülüklerden korumaktadır. Oysa güzelliğe ortak olmayı sağlayan oy verme, kötülükler için de geçerlidir.

"Eksik ölçüp tartanların vay haline! Ki onlar, insanlardan ölçerek aldıklarında noksansız alırlar. Kendileri onlara ölçtüklerinde veya tarttıklarında eksiltirler." [62]

---

61. 5/Maide, 51

62. 83/Mutaffifin, 1-3

4. Dinî veya dünyevi ihtilaflarda Kitap ve Sünnet dışında bir merci kabul etmemek

Hâkimiyet tevhidinin rukünlarından biri; dini ve dünyevi çekişmelerde sadece Allah'ın kanunlarına başvurmak ve ölçü olarak Allah'ın yasalarını kabul etmektir. Nisa suresinde peş peşe zikredilen iki ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* bu hakikati çok net bir şekilde izah etmiştir.

"Ey iman edenler, Allah'a itaat edin; elçiye itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, artık onu Allah'a ve elçisine döndürün. Şayet Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız. Bu, hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir." [63]

Bu ayete dair İbni Kesir *rahimehullah* şöyle demiştir: *' '...Eğer bir şeyde çekişirseniz -Allah'a ve ahiret gününe inanmışsanız- onun hallini Allah'a ve Peygambere bırakın, ayeti hakkında Mücahid ve seleften bir çokları şöyle demişlerdir: Bunların hallini Allah'ın kitabına ve Rasûlü'nün sünnetine bırakın.*

Allah'ın bu emri delalet ediyor ki; insanların gerek dinin usulüne ve gerekse fürûuna dair ihtilafa düştükleri her husus, Allah'ın kitabına ve sünnete bırakılacaktır. Nitekim Allah bir ayette: "İhtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek Allah'a mahsustur." [64] *buyuruyor. Ki Allah kitabının ve Rasûlü'nün sünnetinin verdiği hükümle sıhhatine şehadet ettikleri şey; haktır, gerçektir. Bu hak ve gerçeğin dışındakiler de ancak sapıklık olabilir. Bunun içindir ki Allah: 'Allah'a ve ahiret gününe inanmışsanız.' buyurmuştur. Yani husumetleri ve bilmediklerinizi Allah'ın kitabıyla Rasûlü'nün sünnetine bırakarak aranızda ihtilaf konusu olan şeylerde onları hakem kılın. 'Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanmışsanız.' Ayette bu kısmı; ihtilaf konularında Kitap ve Sünnet'in hakemliğine başvurarak bu konuda onlara dönmeyenlerin, Allah'a ve ahiret gününe inanmamış olduklarına delalet eder.'*

İbni Kayyım *rahimehullah* ise şöyle demektedir: *'...Ayetteki, 'Herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz' ifadesi, şart bağlamında gelen nekra (belirtisiz) bir ifâdedir ve büyük küçük, açık ve hafî/ kapalı dinin bütün konularında müminlerin ihtilâfa düştükleri bütün meseleleri kapsar. İhtilafa düştükleri konuların hükmü Allah'ın kitabında ve Rasûlü'nün sünnetinde bulunmasaydı ve bu iki kaynaktaki hükümler, bu meselelerin çözümü için yeterli olmasaydı, onlara bu meseleleri bu iki kaynağa döndürmelerini emretmezdi. Çünkü anlaşmazlığı gidermek için, çözümü olmayan bir kişiye çözüm için başvurmayı Allah'ın emretmesi imkansızdır. Allah'a döndürmenin, Allah'ın kitabına başvurmak, Rasûlullah'a döndürmenin ise, hayatında bizzat kendisine, vefat ettikten sonra da sünnetine başvurmak olduğu konusunda insanlar icma etmişlerdir...'* [65]

Bir sonraki ayet ise şöyledir:

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere; inandıklarını iddia edenleri görmedin

---

63. *4/Nisa, 59*
64. *42/Şura, 10*
65. *İ'lam, 1/39*

mi? Küfretmeleri emrolunmuş iken tağutun önünde muhakeme edilmelerini isterler. Halbuki şeytân, onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor." **66**

Müslüman yaşadığı sıkıntılarda insi ve cinni şeytanların aldatmalarına kapı aralamamalı, basit dünyevi çıkarları için Allah'a baş kaldırmış ve her hükümleri ayrı bir zulüm olan mahkemelerden uzak durmalıdır. Bu mahkemeler de, değerli olan ahiret hayatını dünyanın değersiz çıkarları için heder etmemelidirler.

Bu ayeti kerime bir önceki ayeti kerimenin sağlaması konumundadır. Önceki ayette zikredilen *"Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız"* şartı bazıları tarafından yanlış anlaşılabilir, tehdit ve sakındırma içerikli kabul edilip çiğnenebilir. Tüm bu ihtimalleri ortadan kaldırmak ve insana olayın ciddiyetini hissettirmek için Rabbimiz pratik bir vakıa üzerine ayet indiriyor. Nisa suresi 59. ayetteki emre muhalefet edenlerin, iman ettiklerini iddia etseler dahi bu eylemlerinden sonra imanlarının geçersiz olduğu ve dinden çıktıkları anlatılıyor.

İbni Kesir *rahimehullah* ayete dair şunları kaydeder: *'Allah bu ayeti kerîmede Rasûlullah'a ve daha önce geçen Peygamberlere inzal olunanlara iman ettiğini iddia etmekle birlikte, ihtilafların çözümünde Allah'ın kitabıyla Rasûlü'nün sünnetinden başka şeyleri hakem kılmak isteyenleri kötülemekte ve onların bu davranışlarını hoş karşılamamaktadır. Bu ayeti kerimenin nüzul sebebi olarak zikredilenlere göre; bu ayet, ensardan biri ile bir Yahudi hakkında nazil olmuştur. İhtilafa düşmüşler ve Yahudi: 'Benimle senin aranda Muhammed hakemdir', derken öteki de: 'Benimle senin aranda Ka'b b. Eşref hakemdir', demiştir. Bir görüşe göre ise, bu ayeti kerime; zahiren Müslüman olup da cahiliye hakimlerini hakem kılmak isteyen bir grup münafık hakkında nazil olmuştur. Başka görüş ve rivayetler de vardır. Ancak ayeti kerime hepsi hakkında genel olup, kitap ve sünnetten yüz çevirerek bunların dışındaki batılları hakem kabul eden herkesi kötülemektedir. Ayetteki 'tağut'tan bu kasdedilmektedlr. Allah: 'Tağut'un önünde muhakeme edilmelerini isterler...' buyurmuştur.'*

Seyyid Kutub *rahimehullah* ayete dair şöyle bir açıklamada bulunur: *'...Şu şaşkınların şaşkınlıklarına bak! Bunlar mümin olduklarını iddia ediyorlar, sonra da bir anda iddialarını yine kendileri çürütüveriyorlar. Bunlar bir yandan 'Sana ve senden önceki Peygamberlere indirilen kitaplara inandıklarını ileri sürüyorlar' sonra da sana ve senden önceki Peygamberlere indirilen kitapların hakemliğini benimsemiyorlar. Bunun yerine başka bir kaynağın, başka bir sistemin, başka bir hüküm merciinin hakemliğine başvurmak istiyorlar. Tağutun hakemliğine başvurmak istiyorlar. Sana ve senden önceki Peygamberlere indirilen kitaplara dayanmayan; ölçüsünü, kriterini sana ve senden önceki Peygamberlere indirilen mesajlardan*

66. 4/Nisa, 60

almayan bir hüküm kaynağının yargısına boyun eğiyorlar. Böyle bir hüküm kaynağı, hem ilahlığın başta gelen yetkisini kendisine yakıştırdığı için ve hem de hiçbir değişmez kritere bağlı olmadığı için 'tağut'tur, yani azgınlık ve taşkınlıktır...'

Müslüman yaşadığı sıkıntılarda insi ve cinni şeytanların aldatmalarına kapı aralamamalı, basit dünyevi çıkarları için Allah'a baş kaldırmış ve her hükümleri ayrı bir zulüm olan mahkemelerden uzak durmalıdır. Bu mahkemeler de, değerli olan ahiret hayatını dünyanın değersiz çıkarları için heder etmemelidirler. Şüphesiz ki Allah'ın kendi katında muvahhid kulları için ayırdıkları dünyanın geçici ve lezzetleri elemle sonuçlanan metaından daha hayırlıdır.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği gibi:

"İslam garip olarak başladı, tekrar garip olarak dönecek. Müjdeler olsun gariplere." [67]

Bugün muvahhidler İslam'ın bu en açık hakikatini insanlara anlatırken garip durumuna düşüyor, yeni bir dinden bahsediyorlarmışçasına şaşkın bakışlar, küçümser yüz ifadeleriyle karşılanıyorlar. Düne kadar bu hakikatleri ikrar eden, bunlar uğruna yaşayan ve ölen insanlar tarafından aşırılıkla suçlanıyorlar. İşi bir adım ileriye taşıyıp dinde *'hâkimiyet tevhidi'* diye bir şey yoktur diyenlerle dahi olabiliyorlar. Kendilerini selefe nispet eden asrın mürcielerin de olduğu gibi...

Bu durumlar muvahhidlerin azimlerini kırmamalı, onları davet vazifesi ve tevhidin şahitliğinden alıkoymamalıdır.

Yalnızlık, gariplik, azınlıkta kalmak, çoğunluğun tevhidden yüz çeviriyor olması bizleri umutsuzluğa sevk etmemelidir. Aynı duyguları yaşayan ilk nesli teselli eden ayetlerle yolun yorgunluğuna teselli bulmalı, uzunluğuna azık edinmeliyiz.

"De ki: 'Yeryüzünde dolaşın da daha öncekilerin sonları nasıl olmuş bir bakın!' Onların çoğu müşriklerdi." [68]

"Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyarsan seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar sadece zanna uyuyorlar ve sadece tahminde bulunuyor (sadece yalan söylüyorlar)." [69]

Bir seçim sürecine girmiş bulunuyoruz. Bize düşen şahitliğimizi yerine getirmek ve insanları uyarmaktır. İnsanların batılda ısrarı bizleri hayra davet etmek, iyiliği emir ve kötülükten alıkoyma vazifesinden alıkoymamalıdır.

"İçlerinden bir topluluk: 'Allah'ın kendilerini helak edeceği yahut şiddetli bir şekilde azaba çarptıracağı bir topluluğa neden öğüt veriyorsunuz?' dediklerinde (öğüt verenler): 'Rabbinize karşı bir mazeretimizin olması için ve belki sakınırlar diye!' dediler." [70]

---

67. Müslim, 232

68. 30/Rum, 42

69. 6/En'am, 116

70. 7/Araf, 54

İman, ancak bütün meselelerde Rasûlullah'ı sallallahu aleyhi ve sellem *hakem tayin edildiğinde gerçekleşmiş olur. Ayrıca, bütün meselelerde Rasûlullah'ı hakem tayin edilse de verdiği hükme karşı kalplerinde bir sıkıntı duymadan tamamen teslim olmadıkça, kalpler verilen hükümden dolayı mutmain olmadıkça ve bu hükümleri tamamen kabul etmedikçe yine de mümin olmayacaklarını bildirmiştir. Dahası, bütün bunlar sağlansa bile, verilen hükme tamamen rıza ve teslimiyet göstermediklerinde, bu hükme karşı gelip itiraz ettikleri veya bu hükümler dışında başka hükümler istediklerinde de yine mü'min olamayacaklarını bildirmiştir.* (İbni Kayyım, Et-Tıbyan Fi Ahkami-l Kur'an, s. 270.)

'Şüphesiz ki İslam, Kelime-i Şehadet getirmek ve Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına şahitlik etmektir. Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına şahitlik ise evrende sadece yüce Allah'ın tasarrufta bulunduğuna, kulların ibadet kasıtlı davranışlarını ve hayatla ilgili tüm meselelerini O'na sunacaklarına, kulların yasa ve hükümlerini sadece ondan edineceklerine, hayatlarına ilişkin konularda tek başına O'nun hükümlerine boyun eğeceklerine inanmakla gerçekleşir.' (Seyyid Kutub, En'am suresi 55. ayetin tefsiri.)

Tanımı, Mahiyeti ve Şer'i Hükmü İtibarıyla **Demokrasi**

Bilinmelidir ki demokrasi, diğer beşerî sistemler gibi bütünüyle insan ürünü bir sistemdir. Bundan dolayı hatadan ve eksikten münezzeh olması elbette düşünülemez. İnsanın bizzat kendisi hatadan yoksun değildir ki, ortaya koyduğu yönetim biçimi hatadan yoksun olsun...

Giriş

Hemcinsleri ile ortak bir hayat sürdürme zorunluluğu, insanoğlu için yaratılış kanunudur. İnsanoğlu yeryüzüne ilk ayak bastığı günden bugüne kadar -tek başına değil- kendisi gibi diğer insanlarla beraber bir hayat sürdürmüş, sürdürmek zorunda kalmıştır. Toplumsal yaşam zorunluluğu, insanoğlunun fıtratının gereğidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* Âdem'i *aleyhisselam* eşi ile birlikte yeryüzüne indirmiş, yeryüzünde ise insanoğlunu milletler ve kabileler şeklinde birbirinden ayırmıştır:

"Ey insanlar! Doğrusu biz sizleri bir erkekle bir dişiden yarattık. Sizi milletler ve kabileler hâline koyduk ki birbirinizi kolayca tanıyasınız." [1]

Toplumsal yaşamın en önemli gereksinimi, yönetim ve idaredir. Birlikte yaşayan insan gruplarının tek bir idare, tek bir yönetim ve belirli kurallara itaat ederek yaşamaları en temel ihtiyaçlarındandır. Sosyolojik açıdan toplumun en küçük yapı taşı olan aile kurumunun dahi belli başlı kurallar dahilinde bir yönetime ihtiyacı vardır. Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Sizden üç kişi bir yolculuğa çıktığı zaman içlerinden birini emir tayin etsinler"* buyurarak en küçük toplumsal birlikteliklerin dahi, bir yöneticinin etrafında idare edilmesi gerektiğini vurgulamıştır.

Tarih boyunca vahyî esaslara teslimiyet gösteren, Rabblerine kulluk ve O'na teslimiyet üzere toplumsal bir birliktelik oluşturan Müslümanların gündeminde *'Nasıl bir*

1.49/Hucurat, 13

yönetim?' sorusu hiçbir zaman gündem olmamıştır. Zira onları yaratan ve kendisine kulluk yaptıkları Rabbleri onların temel ihtiyaçlarını en iyi bilendir. Bundan dolayı kulları hakkında mutlak bir ilme sahip olan Allah *subhanehu ve teâlâ* yeryüzüne indirdiği insanın en temel ihtiyacını, diğer bir ifade ile nasıl ve ne şekilde yönetilmesi gerektiğini de gönderdiği Rasûlleri vasıtası ile kullarına bildirmiştir. Bu yüzden İslam toplumunun fertleri *'Nasıl bir yönetim şekli?'* sorusundan ziyade Allah'ın kendilerine indirdiği yönetim şeklini/dini en mükemmel biçimde uygulama gayretinde olmuşlardır. Daha açık bir ifade ile İslam toplumunun fertleri yönetim ve idarenin nasıllığı üzerinde zaman kaybetmemiş, bilakis Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından kendilerine verilen şeriatı en kâmil şekilde uygulama gayretinde olmuşlardır.

Buna karşılık vahyî esaslardan yüz çeviren toplumlar için, durum çok daha farklıdır. Zira böylesi toplumlar en temel gereksinimlerini kendileri gidermek zorundadırlar. Mutlak ilim ve hikmet sahibi Rabblerinin vahyinden yüz çevirmeleri, en temel gereksinimlerini nasıl giderecekleri konusunda onları fakir kılmıştır. Her toplumun ileri gelenleri, düşünürleri tarafından kendi toplumlarının kültürlerine, örf ve âdetlerine en uygun yönetim şekli oluşturma gayretleri, tarihin ilk dönemlerinde başlamış ve günümüze kadar sürmüştür. Günümüzde dahi vahyî esaslara kör ve sağır kesilen toplumlarda hâlâ yönetim ve idarenin nasıl ve ne şekilde olması gerektiği üzerinde hararetli tartışmalar devam etmektedir. Bunun en canlı örneği günümüz Türkiyesinde yıllardır süren parlamenter sistemin yerine başkanlık sistemi kurma noktasında yapılan tartışmalardır.

Bu kısa girizgâhtan sonra elinizdeki makale; bugün insanların akıllarını başlarından alan, her türlü kan, gözyaşı, baskı ve zulmün kendisi adına işlendiği, mutlak ve sınırsız özgürlük düşüncesi ile insanoğlunu *'Esfel-i Safilin'* derecesine indiren demokrasinin tanımını, gelişim sürecini, yönetim şekli olması hasebiyle mahiyetini ve son olarak da şer'i açıdan hükmünü açıklamak üzere kaleme alınmıştır.

Demokrasinin Tanımı

Eşya hakkında söz sarf edebilmek, ancak ona dair eksiksiz bir tanımı ve mahiyeti ortaya koymakla mümkündür. Bu noktada demokrasinin gerek mahiyeti gerekse şer'i açıdan hükmünü incelemeden önce, keyfiyeti üzerinde durmamız yerinde olacaktır.

Demokrasi, Yunanca bir kelimedir. Dimocratia... '*Dimos'* (ahali, halk kitlesi) ve *'Krotos'* (iktidar) kelimelerinin birleşimi olup Türkçe'ye Fransızca *'Souveraitane'* kelimesinin eş anlamlısı olan *'Democratie'* kelimesinden geçmiştir. Sözlük anlamı itibarıyla, demokrasiyi *'Halkın İktidarı'* ve *'Milletin Egemenliği'* şeklinde tanımlamak mümkün iken, ıstılahi/kavramsal olarak net bir tanım koymak neredeyse imkânsızdır. Uygulamaya konulmasının üzerinden yüzyıllar geçmesine rağmen bugün dahi demokrasinin ne olduğu/ne olmadığı üzerinde oldukça hararetli tartışmalar devam etmektedir. Bu tartışmalarla beraber demokrasi genel olarak *'Egemenlik haklarının halka ait olduğu düşüncesine dayandırılmış siyasi bir sistemdir'* şeklinde tanımlanmıştır. Demokrasinin bir başka tanımı ise şöyle yapılmıştır:

'Demokrasi, bir yönetim düzeninde halk iradesinin ağır basması veya yönetimin halk tarafından denetlenmesidir.'

Demokrasinin İlk Uygulamaları

Girişte de belirttiğimiz üzere yönetim sistemi sorunsalı, tarih boyunca insanoğlunu ilgilendiren en temel konulardandır. Bunun bir neticesi olarak farklı yönetim biçimleri üzerinde tarihin ilk dönemlerinden bu yana çalışmalar yapılmıştır. İslam şeriatı dışında kalan tüm siyasal ve toplumsal sistemler gerek teknolojik, gerek sosyal ve kültürel değişimlerin sonucunda ortaya çıkmıştır. Toplumlar kendi siyasi kültürlerine, örf ve ananelerine, yaşam tarzlarına uygun ya da onları yöneten liderlerin kendi arzularına göre belirledikleri bir sistem ile yönetilmişler, toplumsal değişim ise yönetim sisteminin değişimine neden olmuştur.

Antropologlar, demokrasinin birçok ilkel topluluklar tarafından uygulandığını ortaya koymuş ve bu sistemin tarih öncesi çağlardan beri kullanıldığını göstermişlerdir. Fakat Batı siyasal geleneği açısından demokrasinin başlangıcı Eski Yunan'daki şehir siteleridir. Sistemsel olarak ilk defa M.Ö 450 yıllarında Atina'da Aristo, Eflatun, Sokrates gibi filozofların düşünsel katkıları ile halkların yönetime dahil olması şeklinde kendini gösteren demokrasinin çıkış yeri Eski Yunan olarak bilinmektedir. Sistemli bir siyaset teorisi kurmayı deneyen Eflatun ve Aristoteles, demokrasiyi beş veya altı hükümet biçiminden biri olarak göstermişlerdir.

Atina'nın doğrudan demokrasisinde, halk bir meydana toplanır ve önemli konulardaki kararlarını yöneticilere bildirirlerdi. Eski Yunan'da uygulanan demokrasi sadece *'yurttaş'* ismi verilen kısıtlı bir çevreyi kapsıyordu. Yurttaş kitle ile ergin halk kitlesi arasında eşit haklar söz konusu değildi. Aynı şekilde kadınların ve kölelerin de oy kullanma hakkı yoktu. Zira Yunan demokrasisine göre kölelik, kendi yapısına aykırı bir durum idi. Demokratik eşitlik, yurttaşlar arasında söz konusu iken; insanlar arasında böyle bir eşitlikten bahsetmek mümkün değildi.

Sonraki yıllarda yurttaşlık ve insan hakları kavramları geliştirilerek toplumun hemen hemen her kesiminin herhangi bir şekilde yönetime dahil olması sağlanmaya çalışıldı. 1215'te ise İngiltere'de Kral I. John tarafından imzalanan Magna Carta sözleşmesi ile krala verilen sınırsız yetkiler daraltıldı. Nitekim bunun bir neticesi olarak kimsenin yargılanmadan cezalandırılamayacağı ilkesi getirildi.

1450 yılında matbaanın gelişmesiyle insanların duygu ve düşüncelerini hemcinsleri ile paylaşma istekleri, demokrasiye bugünkü kullanımı ile *'fikir özgürlüğü', 'basın özgürlüğü'* kavramlarını kazandırdı.

Sonuç olarak; ilk ortaya atıldığı günden bugüne kadar gerek ticari ve ekonomik gelişmeler, gerekse farklı kültürlere sahip insanlar arası ilişkilerin artması ister istemez insanoğlunun ihtiyaçlarının da artmasına sebep olmuştur. Demokrasi ise bu ihtiyaçlara çözüm bulabilme gayreti ile ilk ortaya çıktığı günden günümüze kadar başkalaşım

göstererek yeni ve oldukça farklı uygulamaları ile tarih içerisinde tezahür etmiştir.

> *İlk ortaya atıldığı günden bugüne kadar gerek ticari ve ekonomik gelişmeler, gerekse farklı kültürlere sahip insanlar arası ilişkilerin artması ister istemez insanoğlunun ihtiyaçlarının da artmasına sebep olmuştur. Demokrasi ise bu ihtiyaçlara çözüm bulabilme gayreti ile ilk ortaya çıktığı günden günümüze kadar başkalaşım göstererek yeni ve oldukça farklı uygulamaları ile tarih içerisinde tezahür etmiştir.*

Bugün artık vahyî esaslara kör ve sağır kesilmenin doğal bir sonucu olarak *'Nasıl bir yönetim biçimi?'* sorusundan ziyade *'Nasıl bir demokrasi?'* sorusu siyaset bilimciler ve düşünürler arasında tartışılır olmuştur. Artık tüm insanlığa *'Sadece demokrasi'* fikri aşılanmaya çalışılmaktadır ki bunun sebepleri ve sonuçlarına yazımızın ilerleyen bölümlerinde değinilecektir.

Demokrasinin Uygulama Şekilleri

Demokrasi, zaman ve mekân farklılıklarına göre tek bir temel esasa, yani halkın otoritesi esasına dayanmak koşuluyla farklı şekillerde uygulanmaya çalışılmıştır.

1. Doğrudan Demokrasi: Bu, demokrasinin en eski hâli olup, ne geçmişte ciddi bir şekilde uygulama alanı bulabilmiştir ne de günümüzde uygulanması mümkündür. Doğrudan demokrasilerde yasama, yürütme ve yargı gibi yönetim alanlarının hepsinde halk, hiçbir aracı olmadan görev almaktadır. Ancak bu iş gerçekten son derece meşakkatlidir. Zira insanların hepsinin ihtiyaç duyulan her meselede bir araya gelip görüş bildirmeleri, halkın tamamının yetki kullanması mümkün değildir. Ancak fertlerin sayısı son derece sınırlı ise bu yetki kullanılabilir. Bundan dolayı, demokrasinin bu şeklinin günümüz dünyasında artık bir değeri yoktur.

2. Temsilî Demokrasi: Bugün demokrasi ile idare edilen hemen hemen bütün ülkelerde demokrasinin bu şeklini görmek mümkündür. Temsilî demokrasilerde, doğrudan demokrasinin tersine halk yönetimi ve yetki kullanımını bir aracı yoluyla sadece bir kere, belirli dönemlerde yapılan seçimler vasıtasıyla yapmaktadır. Seçimlerden sonra artık yetki kullanımı, halkın adına seçilen parlamenterler ve parlamento olarak bilinen kurula aittir.

3. Yarı Doğrudan Demokrasi: Demokrasinin bu şekli ise kısmen doğrudan demokrasi ile temsilî demokrasinin bazı noktalarda birleşmesinden oluşur. Yarı doğrudan demokrasilerde, temsilî demokrasilerde olduğu gibi bir temsil kurulu olmakla beraber, halkın da doğrudan demokrasilerde olduğu gibi aracısız olarak kullanabileceği bazı yetkileri mevcuttur.

Demokrasi bölgeden bölgeye, zamanın değişmesine paralel olarak uygulama alanında farklılıklar gösterse de genel olarak onun tatbik edilmesi bu şekildedir.

Mahiyeti İtibarıyla Demokrasi

İnsanın eşyayı değerlendirmesi, birçok açından farklılık arz eder. Doğru ve yanlış arasında belirleyici çizgi kimilerine göre örf ve âdetleri, kimilerine göre toplumun genel kabulleri, kimilerine göre ise heva ve nefsî istekleridir. Buna karşılık Müslüman bir bireyin eşya hakkında iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış şeklinde bir hüküm vermesi için tek bir ölçü vardır ki o da Kur'an ve Sünnet'tir. Müslüman için asıl olan, hakkında değerlendirmede bulunacağı eşyanın şer'i hükmüdür. Tüm insanlık, herhangi bir şeyin hayrı üzerinde ittifak etse de Müslüman için sadece vahyi esasların ona dair hükmü önemlidir. Bundan dolayı *'demokrasinin mahiyeti itibarıyla nasıl bir yönetim şekli olduğu'* sorusu, Müslüman birey için çok da önemli bir husus değildir. Bu anlamda demokrasi en mükemmel bir yönetim sistemi olsa dahi bu kemalât sadece insan aklı yönüyledir. Önemli olan, şer'i esasların demokrasi hakkında vermiş olduğu hükümdür. Nitekim Allah'ın indirdiği hükümler karşısında kayıtsız bir teslimiyet değil midir İslam?

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Allah ve Rasûlü bir işe hükmettiği zaman, gerek mümin bir erkek ve gerekse mümin bir kadın için, o işlerinde başka bir tercih hakkı yoktur." [2]

Buna karşılık Müslüman olmayan bir kimse için şer'i esasların bir önem arz etmemesi, hakkı ve batılı ortaya koyarken akla ve hisse hitap etmeyi gerekli kılmaktadır. Bugün şer'i ahkâma teslim olmayan bir kimse için Kur'an ve Sünnet'in hükümleri ışığında demokrasinin batıllığını ortaya koymaya çalışmak, müstakim bir yol olmayacaktır. Buna karşılık demokrasinin keyfiyeti ve niceliği, daha açık bir ifade ile demokrasinin nasıl bir yönetim biçimi olduğu üzerinde durmak, daha selim bir yoldur. Nitekim bu, aynı zamanda Kur'ani metodun da kendisidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* Mekke müşriklerine taptıkları putlarının batıllığını, onların akıllarına ve hislerine seslenerek ortaya koymuştur. Nitekim Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, kendisinden başka ilahlara ibadet eden Mekkeli müşriklerin ilahlarının acziyetini ortaya koyması, tamamen bu minvaldedir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"De ki: 'Gördünüz mü haber verin; Allah'tan başka taptıklarınız yerden neyi yaratmışlar, bana gösterin? Yoksa onların göklerde bir ortaklığı mı var?' " [3]

"Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için bir araya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de." [4]

---

2. *33/Ahzab, 36*
3. *46/Ahkaf, 4*
4. *22/Hac, 73*

Gerek bu iki ayette gerekse daha birçok ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* Mekke müşriklerinin inanış biçimlerini tamamen onların akıllarına ve hislerine hitap ederek reddetmekte, bu noktada ilahlarının acziyetini ortaya koyarak onların uluhiyetinin batıllığına dikkat çekmektedir. İşte bu bölümde bizler de vahyî esaslara teslimiyet sorunu yaşayan kimseler için demokrasinin keyfiyeti ve niceliği üzerinde duracağız, onun nasıl bir yönetim biçimi olduğunu demokrasiye hiçbir haksızlık yapmaksızın, ancak en doğru biçimiyle ortaya koymaya çalışacağız.

İşte Demokrasi...

Bilinmelidir ki demokrasi, diğer beşerî sistemler gibi bütünüyle insan ürünü bir sistemdir. Bundan dolayı hatadan ve eksikten münezzeh olması elbette düşünülemez. İnsanın bizzat kendisi hatadan yoksun değildir ki, ortaya koyduğu yönetim biçimi hatadan yoksun olsun... Bu açıdan bakıldığı zaman demokrasi, içerisinde hataları barındıran bir yönetim biçimi olmaktan ziyade, neredeyse hiçbir doğrusu olmayan, tam anlamıyla içi boş kocaman bir yalandan ibaret bir yönetim sistemdir. Şöyle ki;

1. Egemenliğin Halkın Çoğunluğuna Dayandırılması Bir Hayaldir

Demokrasinin en yalın tanımı, halkın egemenliğidir. Ancak ilk uygulamaya konulduğu günden bugüne dek demokrasi hiçbir zaman halkın egemenliği olmayı başaramamıştır. Bunun önündeki en büyük engel, mecliste bulunan tek bir sandalye için onlarca adayın varlığıdır. Seçimlere birden çok partinin katılmasını ve her partinin aldığı oy oranı kadar mecliste sandalyeye sahip olmasının yönetim açısından tam bir çıkmaza sebep olacağı aşikârdır. Zira böylesi bir durumda %1 oy alan bir parti dahi mecliste sandalye sahibi olacaktır. Bunun sonucunda ise mecliste hiçbir parti ciddi anlamda bir çoğunluk elde edemeyecek, bu ise tam anlamıyla yönetim krizine neden olacaktır. Demokratlar, bu sorunu çözebilme adına baraj sistemini getirmişlerdir. Yani toplam seçmen yüzdesinin belirli bir kısmını alan partiler ancak meclise girebilmektedir. Bu baraj bugün Batı Avrupa'da %3 civarında iken, Doğru Avrupa'da %5, Rusya'da %7, Türkiye'de ise %10 kadardır. Belirlenmiş bu barajın altında kalan partilerin oyları ise o bölgede birinci partiye aktarılmaktadır. Bunun ise demokratik açıdan tam bir iflas olduğu aşikârdır. Zira seçim barajının altında kalan partilerin oylarına, oldukça muhalif bir parti sahip olabilmektedir. Mecliste kendisi hiçbir şekilde temsil edilmeyen vatandaşların oyları ile onlara oldukça muhalif bir parti onları temsil etmektedir. İşte bu, demokrasinin uygulanmasının hiçbir zaman mümkün olmadığını gösteren en çarpıcı örneklerden sadece bir tanesidir.

Diğer taraftan demokrasi ile yönetilen ülkelerde, idare ve yönetimi üstlenen parti hiçbir zaman halkın çoğunluğunu değil bilakis her zaman azınlığını temsil etmektedir. Zira demokrasilerde yönetime sahip olmak için halkın salt çoğunluğunun oyuna sahip olmaya gerek yoktur. Sadece diğer partiler içerisinde en çok oyu alan parti hükümeti kurmakla görevlendirilir. Genel olarak ise seçimi kazanan parti hiçbir zaman oyların çoğunluğunu yani en azından yarısından fazlasını almamış, bilakis sadece diğer partilerden daha çok oy almıştır. Dolayısıyla da halkın çoğunluğunu değil azınlığını temsil

etmekte, böylece de bu azınlığın vekilleri olmaktadırlar. Çok istisnai durumlar hariç hiçbir zaman halkın çoğunluğunun ya da diğer bir ifade ile yarısından fazlasının temsilcileri ve vekilleri olamazlar. Nitekim Türkiye'de 1986 seçimlerinde Anavatan Partisi %32 oy alarak halkın çoğunluğunu (%68'ini) değil, halkın azınlığını temsil etmiştir. 2002 seçimlerinde Ak Parti halkın sadece %34'ünün oylarına sahip olarak halkın çoğunluğunu (%66'sını) değil, azınlığını temsil etmiştir. Örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak her akıl sahibinin göreceği üzere demokratik sistemle yönetilen ülkelerde hiçbir zaman halkın çoğunluğunu temsil eden bir yönetimin oluşması nerede ise imkânsızdır. Bu ise demokratların dillerine doladıkları: *'Demokratik memleketlerde parlamentolar çoğunluğun görüşünü temsil ederler', 'İdareciler halkın çoğunluğu tarafından seçilir ve otoritelerini halktan alırlar'* gibi söylemlerin içinin ne denli boş olduğunu ortaya koymaktadır.

Demokratik sistem ile idare edilen memleketlerde parlamentolar hiçbir zaman halkın çoğunluğunu temsil edemediği gibi işin henüz başında halkı da aslen temsil etme kabiliyetinden oldukça uzaktırlar. Zira böyle memleketlerde asıl olarak güç, sermaye sahiplerinin elindedir. Her seçim döneminde partiler bu sermaye sahiplerine ve medya patronlarına yakın olmak zorundadırlar.

Demokrasinin bu ve buna benzer çıkmazlarının farkında olan birçok düşünür, işin aslında demokrasinin tam bir yalan olduğunu da itiraf etmekten geri durmamışlardır. Nitekim Jean Jacques Rousseau: *'Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir demokrasi hiçbir zaman var olmadı ve var olmayacaktır'* diyerek demokrasinin uygulanamazlığını itiraf etmiştir.

2. Egemenliğin Halka Dayandırılması Bir Yalandır

Demokratik sistem ile idare edilen memleketlerde parlamentolar hiçbir zaman halkın çoğunluğunu temsil edemediği gibi işin henüz başında halkı da aslen temsil etme kabiliyetinden oldukça uzaktırlar. Zira böyle memleketlerde asıl olarak güç, sermaye sahiplerinin elindedir. Her seçim döneminde partiler bu sermaye sahiplerine ve medya patronlarına yakın olmak zorundadırlar. Özellikle medya gücünü arkasına alamayan bir partinin seçim kazanması, pek mümkün görünmemektedir. Zira halkı yönlendiren, bu noktada medya olmaktadır. Yine aynı şekilde sermaye sahipleri tarafından ciddi boyutta destek almayan partiler için de, seçimler bir hüsran olmaktadır. Sonuçta iktidarı ele geçiren parti ancak sermaye sahiplerinin ve medyanın desteği ile yönetime sahip olmaktadır. Elbette iktidar süresince de kendisine verilen bu hediyenin karşılığını bir şekilde ödeyecektir. Nitekim demokrasinin tanımı ve uygulanması üzerine oldukça ciddi eserler yazan siyaset bilimci Friedrich A. Von Hayek bu hususu şu şekilde ifade etmektedir:

'Demokrasi konusundaki eleştirilerin nedeni, devletin çoğunluğun üzerinde anlaşmış olduğu kararlara hizmet ettiği düşüncesi değildir, asıl itiraz çoğunluğun holdinglerin ve çeşitli çıkar gruplarının isteklerine hizmet etmek zorunda kalmasıdır.'

3. Demokrasilerde İdarecilerin Parlamento Önünde Sorumlu Oldukları Yalandır

Demokratların süslü ve parıltılı sözlerle her zaman öğündükleri esaslarından biri, idarecilerin halkın genel iradesini temsil eden parlamento önünde sorumlu oldukları iddiasıdır. Ancak bu iddia da kocaman bir yalandan başka bir şey değildir. Özellikle içinde yaşadığımız Türkiye'de parlamento karşısında bugüne kadar sorumlu olup hesap veren bir milletvekilinin varlığına şahit olmak neredeyse mümkün değildir. Diğer taraftan parlamenterler oldukça güçlü bir dokunulmazlığa sahiptirler. Bu dokunulmazlık zırhı içinde idareciler her türlü suçu göz göre göre işlerler. Halkın malını ve mülkünü sorgusuz sualsiz harcarlar. Ya da kendilerine destek veren sermaye sahiplerine ve medya patronlarına peşkeş çekerler. Birçok suç dosyaları olmasına rağmen hiçbir kurul onlara hesap soramaz. Tabii ki bu suç dosyaları içinde demokrasiye ihanet yok ise...

4. Demokrasi Tam Bir Tiranlıktır

Demokrasi: -Kendi iddiasına göre- gücün, halkın çoğunluğunun adına temsilcilerin elinde olmasıdır. Ancak demokrasilerde gücün sınırları tayin edilmemiştir. Bunun sonucunda ise elindeki gücü sınırsız bir şekilde kullanan temsilciler var olmuştur. Gücü elinde bulunduran temsilciler ise kendi heva ve heveslerine göre demokrasiyi tanımlamışlar, en despot uygulamalarına dahi demokratik kılıflar bulabilmişlerdir. Yönetimler için bu açıdan önemli olan; kendi çıkar ilişkileri ve kendi egemenliklerinin sebatı olmuştur. Nitekim siyaset bilimciler, bu hususa şu şekilde dikkat çekmişlerdir:

'Günümüzde adına demokrasi denilen, ancak gerçekte 'halk egemenliği'nden tamamen uzaklaşılmış bir çağdaş kölelik düzeni içerisinde yaşıyoruz. Bir zamanlar insanlar, mutlak ve sınırsız yetkilere sahip olan kralların, sultanların, imparatorların, diktatörlerin zulüm ve baskılarına karşı özgürlük mücadelesi verdi. Ancak günümüzde bu kez parlamentoların ve siyasal iktidarların mutlak ve sınırsız yetkileri altında halk her geçen gün daha fazla ezilmektedir. Eskiden 'ırsen gelen krallar' vardı, şimdi ise 'seçimle gelen krallar...' Bugünün politikacıları ile dünün monarkları arasında güç ve yetki kullanımı yönünden pek çok açıdan benzerlik olduğunu söylememiz mümkündür.'

Sınırsız gücün demokraside tiranlığa yol açması, hemen hemen bütün siyaset bilimcilerin üzerinde durduğu bir konu olmuştur. *'Demokrasi Nereye Gidiyor'* isimli makalesinde Friedrich A. Von Hayek: *'Sınırsız demokrasi, bugün var olan bir problemdir. Batı'da bugün demokrasi olarak adlandırdığımız sistemler, büyük ölçüde sınırsız demokrasidir'* diyerek demokrasiden vazgeçerek sınırları belirlenmiş bir güç olan demarşiye geçmeyi dahi teklif etmektedir. Zira bugün adına demokrasi denilen sistem, halkın egemenliğinden çok siyasal iktidarların mutlak despotluğunu temsil etmektedir. Artık halkın egemenliğinden daha çok, siyasal iktidarların egemenliği ya da çıkar gruplarının egemenliği söz konusudur. Bundan dolayı siyasal gücün sınırsız oluşu, demokrasinin en temel sorunu olarak bugün dahi oldukça ciddi bir şekilde tartışılmaktadır.

Gerek yeni gerek eski demokrasi üzerine söz sarf eden Batılı düşünürlerin en çok dikkat çektikleri husus da demokrasinin bu eksikliği olmuştur. Fisher Ames: *'Bütün*

despotizmler içerisinde demokrasi, en az dayanıklısı olmakla birlikte en kötüsüdür' diyerek bir taraftan demokrasinin despotizme yol açmasına diğer taraftan da bu hâli ile dayanaktan yoksun olmasına dikkat çekmiştir. Pierre Joseph Proudhon, demokrasilerde gücün sınırlarının tayin edilememesini: *'Demokrasi, keyfî güçten başka bir şey değildir'* şeklinde ifade eder. Demokrasinin bir taraftan halkın egemenliği şeklinde görünmesine karşılık, tiranlığa dönüşmesini Pierre Joseph Proudhon: *'Demokrasi gizli bir aristokrasidir'* sözleri ile özetlemiştir. Aristo ise henüz işin başında demokrasiyi *'Despotizmin en ileri şekli'* olarak tanımlamıştır.

5. Demokrasi Mutlak Adaletsizliktir

Demokrasinin en ciddi açmazlarından biri, her ferdin eşit oy hakkına sahip olmasıdır. Siyasal bilimler uzmanı bir kimse ile siyasi meselelerde hiçbir düşünceye sahip olmayan bir kimsenin oyu eşittir. Dış ilişkiler konusunda uzman olan bir kimse ile yaşadığı memleketin haritada yerini bulamayacak derecede bilgi fakiri bir kimsenin oyu aynı seviyededir. Demokrasilerde herhangi bir partinin, ülke yönetimine dair oldukça fazla bilgi birikimine sahip kimselerin oyuna sahip olması, önemli değildir. Eğer diğer parti daha fazla oy almış ise; isterse bu oyları okuma yazma dahi bilmeyen bir kitleden almış olsun, iktidar onun elindedir. Bu ise mutlak adaletsizliktir. Zira adalet, eşyaya hak ettiği kadar değer vermektir. Yönetim ve idare konusunda bilgi sahibi bir kimse ile dünyanın döndüğünden bile haberi olmayan bir kimseyi söz hakkı olarak eşitlemek, mutlak adaletsizlikten başka bir şey değildir. İşin aslı; bu durum, toplumlar tarafından da oldukça tehlikeli bir durum arz etmektedir. Nitekim John F. Kennedy: *'Demokrasilerde bir seçmenin cehaleti, bütün halkın güvenliği için tehlikedir'* sözü ile demokrasilerdeki mutlak adaletsizliğin toplumu tehlikeye atabileceğine dikkat çekmiştir.

6. Demokrasi Bir Münafıktır

Demokrasi hiçbir zaman kendi temel ilkelerine dahi saygı duyan bir sistem olmamıştır. En ciddi demokrat görünenler dahi, yeri geldiği zaman demokrasi adına demokrasiden vazgeçmenin zaruretini kabul etmişlerdir. Şöyle ki;

Bilindiği üzere demokrasinin temel esası, olmazsa olmaz düsturu; halkın egemenliğine dayanması, tek yetki ve sulta sahibinin halk olmasıdır. Peki, halkın çoğunluğunun ya da hepsinin demokratik bir sistemi istemedikleri, bunun yerine komünist bir sistem ya da İslam nizamını istedikleri düşünülürse demokrasi acaba bu durumda kendi koymuş olduğu temel esasa bağlı kalarak: *'Egemenlik tamamen halkındır'* deyip aradan çekilecek midir?

Demokrasiden böyle bir şey beklemek, biraz fazla iyimserliktir. İşte böyle bir durumda demokrasi, kendi temel esaslarına karşı münafıkça bir tutum sergileyerek intihar eder ve halkın çoğunluğunun ya da tamamının isteğine olumsuz cevap verir. Burada hemen görünmez güçler devreye girer, demokrasiyi intihar etmeye zorlayan seslerin kesilmesini sağlarlar. Elbette ki bu görünmez güçler, demokrasi adıyla ülkenin maddi ve manevi değerlerini sömüren küçük azınlıktır.

Bu noktada demokrasi, kendi kutsal değerlerine ve kendi temel felsefesine dahi samimi davranamayan münafık bir yönetim şekli olarak karşımıza çıkmaktadır.

Demokrasinin Mahiyetine Dair Sözün Özü

Sözün özü şudur: Demokrasi, içi boş bir yalandır. Demokrasinin içi, iktidarı elinde bulunduran güçler tarafından kendi arzularınca doldurulmaktadır. Bugün Türkiye'de birbirine oldukça muhalif kesimlerin, kendilerini demokrat; muhaliflerini ise diktatör olarak isimlendirmeleri, demokrasinin içinin ne denli boş olduğunu göstermesi açısından yerinde bir örnektir. Demokrasi, yönetimi elinde bulunduran egemenlerin keyfî arzularından başka hiçbir şey değildir. Egemen güç, halk üzerinde ne şekilde hükmetmek istiyorsa, işte o yönetimin ismi demokrasidir.

Diğer taraftan demokrasi, hiçbir zaman halkın idaresi ve yönetimi olmamış, buna karşılık sermaye güçlerinin, çıkar gruplarının yönetimi olmuştur. Demokrasi hiçbir zaman çoğunluğu değil bilakis her zaman azınlığı temsil etmektedir. Bundan dolayı da asla uygulama imkânı olmayan bir sistemdir. Demokrasinin uygulanamaz bir sistem oluşuna Jean Jacques Rousseau: *'Ancak tanrılardan oluşan bir halk mevcut olsaydı, kendini demokratik olarak yönetebilirdi'* sözleri ile dikkat çekmiştir. Aynı şekilde John Adams: *'Demokrasi asla uzun yaşayamaz. Kısa zamanda tükenir ve kendisini öldürür. Kendisini intihara sürüklemeyen bir demokrasi yoktur'* sözleri ile demokrasinin uygulanabilir olsa dahi kısa zamanda yok olacağını vurgulamıştır.

Diğer taraftan demokrasi, çoğunluğun hükmü olsa dahi bu, zaman içerisinde çoğunluğun azınlığa tahakkümüne neden olmaktadır. Nitekim John Stuart Mill, bu hususa şu şekilde değinmiştir:

> *'Çoğunluğun iradesi, diğer insanlar üzerinde baskı yapabilir; gücün çoğunluk tarafından kötüye kullanılmasının önlenmesi gereklidir. 'Çoğunluğun tiranlığı' topluma karşı bir kötülüktür ve toplum, buna karşı korunmalıdır.'*

Demokrasinin Temel Esasları

Demokratik sistemin kendine has birtakım özellikleri mevcuttur ki, bunlar olmadan demokrasiden bahsetmek mümkün değildir. Bu temel özelliklerden en meşhur iki tanesi ise şunlardır:

1. Halkın Egemenliği

2. Temel Hak ve Özgürlüklerin Kabulü

Bu iki husus, demokrasinin belli başlı en belirgin özellikleri arasındadır. Halkın otoritesine dayanmayan bir demokrasiden söz etmek mümkün olmadığı gibi, belli başlı temel hak ve özgürlükleri ihtiva etmeyen bir demokrasiden bahsetmek de mümkün değildir.

1. Egemenlik Kavramı ve Demokrasilerde Egemenlik Hakkı

Egemenlik kavramının çıkış menşei olarak birçok farklı görüş ileri sürülse de, genel olarak kabul edilen nokta, bu kelimenin Fransa menşe'li olup *'Souveraitane'* kelimesinin eş anlamlısı olduğu yönündedir. Anlam olarak: *'Kendisinden daha üstün bir otoritenin olmadığı en yüksek sulta'* demektir. Kavram olarak ise egemenlik: *'Yasama, ilişkileri düzenleme, emretme, nehyetme, Kur'ani anlamıyla helal ve haram sınırlarını belirleme noktasında kendisinden başka hiçbir yüksek otoritenin bulunmadığı sulta, yetki'* anlamına gelmektedir.

Demokrasilerde egemenlik yani hâkimiyet hakkı -kendi iddialarına göre- tamamen halka aittir. Demokratik sistemlerde -iddialarına göre- irade tamamen halkın elinde olup; halk, iradesini dilediği şekilde bilfiil yürütür. Halkın üzerinde hiçbir sulta ve güç yoktur. Halk, kendi kendisinin efendisi olup, kendi idaresinin ipi yine kendi elindedir. Kendi otoritesi dışında da başka hiçbir otorite karşısında sorumlu değildir. Tabii ki bu iddialar, tamamen teorik olup yukarıda da bahsettiğimiz üzere uygulama alanı olmayan boş iddialardır.

Demokrasilerde halk, egemenliğe sahip olması itibarıyla, seçtiği vekiller vasıtasıyla yasa ve kanunlar yapar, otoritenin kaynağı olması itibarı ile de kendisi tarafından seçilen ve tayin edilen idareciler eliyle kanunların düzenlenmesini ve uygulanmasını sağlar. Bu anlamda yasama, yürütme ve yargı, halkın egemenliği ve otoritesi altındadır. Devleti meydana getirme, yöneticileri seçme, kanun ve yasalar çıkarma noktasında her fert, diğer fertlerin haklarına sahiptir. Kanunların ve yasaların çıkarılması ve uygulanması açısından doğrudan demokrasilerde olduğu gibi halkın bir araya toplanması mümkün olmadığı için, halk bu noktada yetkisini yasama heyetini oluşturarak vekillere devreder. İşte bu vekillerin oluşturduğu yapıya *'parlamento'* adı verilir. Demokratik sistemlerde parlamento, genel iradeyi temsil eder ve otoritesini kendisini seçen halktan alır.

2. Temel Hak ve Özgürlüklerin Kabulü ve Garanti Altına Alınması

Demokratik sistemlerin temel özelliklerinden biri de, en azından yasal olarak birtakım temel hak ve özgürlükleri ihtiva etmesi ya da kendilerince bunu iddia etmeleridir. Demokrasilerin, halklarına garanti ettiği bu temel hak ve özgürlükler şunlardır:

a. İnanç ve Fikir Hürriyeti: Demokrasinin tanıdığı en temel hak ve özgürlüklerden ilki, inanç ve fikir hürriyetidir. Demokrasiye göre, fertler istediği inanca sahip olabilir. Her fert istediği dini tercih etmekte serbest olduğu gibi dinini değiştirmekte de özgürdür. Ya da kişi hiçbir dine inanmayabilir. Bir Hristiyanın zorla Müslümanlaştırılması söz konusu olmayacağı gibi, bir Müslümanın da zorla Hristiyanlaştırılması söz konusu değildir. Her fert istediği görüş ve fikri savunmakta, dile getirmekte, ilan etmekte ve ona çağırmakta serbesttir. Hiç kimsenin kişilerin inançları konusunda baskı yapması düşünülemez. Kişiler başkalarının özgürlüğüne zarar vermedikleri müddetçe,

Her fert istediği görüş ve fikri savunmakta, dile getirmekte, ilan etmekte ve ona çağırmakta serbesttir. Hiç kimsenin kişilerin inançları konusunda baskı yapması düşünülemez. Kişiler başkalarının özgürlüğüne zarar vermedikleri müddetçe, istedikleri inanç, görüş ve fikri taşımakta serbesttirler. Fertlerin inanç ve fikir özgürlüklerine müdahale etmek, demokrasinin sağlamış olduğu en temel hak olan inanç...

istedikleri inanç, görüş ve fikri taşımakta serbesttirler. Fertlerin inanç ve fikir özgürlüklerine müdahale etmek, demokrasinin sağlamış olduğu en temel hak olan inanç ve fikir özgürlüğüne saldırmak demektir.

b. Mülk Edinme Hürriyeti: Demokrasilerde tanınan temel hak ve özgürlüklerin bir diğeri ise mülk edinme hürriyetidir. Fertler istediği yoldan hiçbir kayıt ve kurala bağlı kalmaksızın mülk ve servet edinebilir ve malını istediği şekilde kullanabilir. Kişiler dilediği gibi kazanma, dilediği gibi harcama salahiyetine sahip olup; faizcilik, vurgunculuk, tefecilik yaparak, kumar oynayarak, içki içip zina ederek, istedikleri yoldan kazanabilir, kazandıklarını da istedikleri şekilde harcayabilirler. Bir kadının kendisini satarak para kazanması, kazandığı parayı da faiz ile çoğaltması, demokrasinin sağladığı temel hak ve özgürlüklerdendir. Devletin, fertlerin ekonomik faaliyetlerine müdahalesi söz konusu değildir. Devletin görevi, sadece kendi hakkını aldıktan sonra fertlerin mallarına bekçilik yapmaktır. Daha net bir ifade ile demokrasilerde mülk edinme hürriyeti, kişinin dilediği gibi kazanması; helal ve haram, hak ve hukuk ilkelerine aldırış etmeksizin dilediği gibi harcamasıdır.

c. Şahsi Hürriyet (Kişilik Özgürlüğü): Şahsi özgürlük düşüncesi, kişinin her türlü bağdan kurtulma özgürlüğüdür. İnsana yaşantısında dilediği gibi hareket etme imkânı tanır. Ne devletin, ne bir başkasının, insanın kendi hayatıyla ilgili kararlarına müdahale etmesi söz konusu değildir. Bir kadın kendini satmak istiyorsa, onun bu özgürlüğü, demokratik sistemin ona sağladığı en temel hakkıdır. Devlet ona yasal yollardan kendini satması için genelevler açarak imkânlar dahi sunar. Kişiler eşcinsel olmak istiyorsa bunda da tam anlamı ile hak sahibidirler ve demokratik sistem, onları koruma adına *'eşcinselleri koruma kanunu'* bile çıkarır.

Mahiyeti İtibarıyla Temel Hak ve Özgürlükler Düşüncesinin Tahlili

Demokrasinin insanın başına sardığı en büyük bela ve musibetlerden bir tanesi, onun getirmiş olduğu sınırsız temel hak ve hürriyetlerdir. Toplumlara tanınan bu şekilde sınırsız hak ve özgürlükler, insanın hayvanlardan daha aşağı bir seviyeye düşmesine neden olmuştur.

Temel hak ve özgürlükler düşüncesi, demokrasinin getirdiği en bariz fikirlerdendir. Aynı zamanda demokrasinin işlevi için en önemli esaslardır. Demokrasilerde -onların iddialarına göre- temel hak ve özgürlükler düşüncesi, insanın kendi iradesini, baskı ve zorlama olmadan istediği şekilde kullanmasını sağlamaktadır. Halkın bütün fertleri için temel hak ve özgürlükler sağlanmazsa, halkın iradesinden söz edilemez.

Demokrasilerde mal ve mülk edinme özgürlüğü, kapitalizmi doğurmuştur. Demokrasi, mal ve mülk edinme özgürlüğü ile dünya metasını tek hedef hâline getirmiş, kişilerin mallarını diledikleri gibi kullanma özgürlüğüyle de kazanmanın ardından gerçekleşebilecek her türlü sosyal hedef ve bağı kopartmıştır. Fakir ve ihtiyaç sahibi kimselerin, zenginlerin malında hiçbir hakları yoktur. Bunun doğal sonucu olarak da demokratik toplumlarda insanlar, mal ve mülk sahibi zenginler ve açlık içerisinde yaşayan fakirler olmak üzere iki tabakadan oluşmaktadır.

Diğer taraftan devletler seviyesinde ise durum, bu anlattıklarımızdan çok daha üzücü ve çirkindir. Demokratik sistemlerin sağlamış olduğu bu özgürlük, menfaatçiliğin asıl ölçü olmasına, bunun doğal sonucu olarak da büyük varlıklı sermaye sahiplerinin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu varlıklılar, bir taraftan fabrikalarını çalıştırmak için ham maddelere, diğer taraftan ise ürettiklerini satmak için tüketici pazarlarına ihtiyaç duydular. Bu durum ister istemez kapitalist devletleri, geri kalmış ülkeleri sömürmeye, servetlerini istila etmeye, mallarını gasbetmeye sevk etmiştir. Oburluk ve tamahkârlığın şiddeti artmış, haram kazancı bir an önce elde etme yarışı başlamıştır.

İşte sana örnek Filistin, Afganistan, Irak, Asya, Latin Amerika ve Afrika... Bu memleketleri sömüren, gelirlerini yiyen, servetlerini yağmalayan, çocuklarını öldüren, ırz ve namuslarına el uzatanlar kimlerdir? Tüm bunlar, onların suratlarına çarpılacak en iyi örneklerdendir. Amerika, İngiltere, Fransa gibi sömürgeci demokratik devletlerin utanmaz bir şekilde demokratik değerlerden, insan haklarından bahsederek laf ebeliği yapmaları ne kadar komik ve tiksindirici bir şeydir. Bu sözde değerlerden bahsederlerken, insani ve ahlaki değerleri ayaklar altına alanlar bunlar değil midir?

Demokrasinin belirlediği temel hak ve özgürlüklerden şahsi özgürlük (kişilik özgürlüğü) düşüncesine gelince, durumun çok daha vahim, mide bulandırıcı ve tiksindirici olduğunu görürüz. Şahsi hürriyet düşüncesi, demokratik memleketlerdeki toplumları hayvanlardan daha düşük bir hâle getirmiştir.

"Onlar hayvanlar gibidirler. Hatta seviyece daha da aşağı..." [5]

Şahsi özgürlük düşüncesi, insanı hayvanlardan daha aşağı bir konuma getirmiştir. Şahsi hürriyet kapsamında zina, homoseksüellik, çıplaklık; toplumlarda yaygınlık kazanmıştır. En aşağı ve en çirkin ilişkiler insanların gözü önünde yapılmaya başlamış, daha da kötüsü herkes bu tip sapık ilişkileri normal bir tavırla karşılamıştır.

'Kanunla garanti altına alınmış şahsi özgürlük, her türlü cinsel sapıklığı beraberinde getirmiştir. Bu, kanunların hiçbir şekilde müdahale edemeyeceği son derece özel bir meseledir. Kanun ancak tek bir durumda buna karışır. O da tecavüzdür. Çünkü tecavüz zorla olmaktadır, anlaşarak değil. Ama herhangi bir ilişki anlaşarak oluyorsa ne kanunun, ne toplumun ne de insanların buna müdahalesi mümkün değildir. Bu ister normal bir ilişki olsun, isterse de ters bir ilişki (erkeğin erkekle ya da kadının kadınla ilişkisi) fark etmez. Bu, ilişkiye giren tarafları ilgilendirir. Başkalarını değil...

5. 25/Furkan, 44

Bundan sonra artık evler, lokaller, kulüpler, ormanlar, parklar her çeşit cinselliğin yapıldığı mekânlardır. Bunların hepsi kanunun koruduğu, fesatla dolup taşan birer genelevdir.

Yıllar önce Hollanda Kilisesi'nde iki erkek delikanlı arasında yasal nikâh akdi düzenlenmiştir. Yine yıllar önce saygın(!) İngiliz parlamentosu, ters cinsel ilişkilerin serbest olduğuna karar vermiştir. Nitekim İngiltere başpiskoposu Kantberi, bunların meşru ilişkiler olduğunu ilan etmiştir.' [6]

'Şahsi özgürlük düşüncesinden sonra, sapık ve garip cinsel ilişkiler bu aşağı yuvarlanmış demokratik toplumları doldurmuştur. Erkeklerin kendi aralarında ilişkileri, hayvanlarla ilişkiler, aynı anda birkaç erkekle birkaç kadın arasında yaşanan ilişkiler çoğalmıştır. Buna benzer ilişkiler, hayvanların ahırlarında dahi bulunmamaktadır.

Amerikan gazetelerinin birinde bir istatistik yayınlandı. Bu istatistiğe göre; Amerika'da kendi aralarında ters ilişkilerin (aynı cinsin beraberliği) yasal olarak tanınmasını ve normal evli kişilere tanınan yasal hakların kendilerine de tanınmasını isteyen yirmi beş milyon kişi vardır. Yine aynı istatistiğe göre; Amerika'da yaşayan bir milyon kişinin kendi annesi, kızı, kız kardeşi ve yakın akrabası ile cinsel ilişki kurduğu geçmektedir. İşte bu hayvansal serbestlikten, cinsel hastalıkların en şiddetlisi olan AIDS yayılmıştır.

İşte tüm bunlar, demokrasinin değerlerinin türettiği ve durmadan şarkısı söylenilen o genel özgürlüklerin örnekleridir. Bu özgürlükler, demokrasi düşüncesinin bir yüzüdür. Demokratlar ise bu özgürlüklerle övünmekte, dünya onların bu çirkin yüzüne ortak olsun diye ona davet etmektedirler. Bu özgürlükler, şayet bir şeye delalet ediyorsa, bunlar ancak, demokrasinin bozukluğunun ne kadar büyük olduğuna, çürüklüğüne ve pis kokusuna delalet etmektedir.' [7]

Şer'i Açıdan Demokrasinin Egemenlik Anlayışının Tahlili

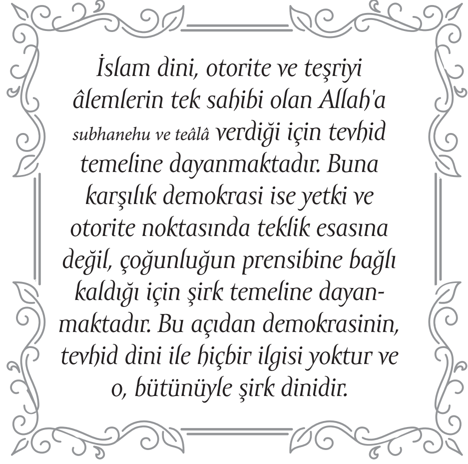
Demokrasi, mahiyeti itibarıyla hiçbir zaman uygulanabilir bir sistem olmadığı gibi şer'i açıdan da bütünüyle yasaklanmış, içeriği itibarıyla İslami esaslara taban tabana zıt bir yönetim biçiminin adıdır. Gerek egemenlik anlayışı ile gerekse iddia ettiği üzere temel hak ve özgürlükler düşüncesi açısıyla İslam tarafından tamamen terk edilmesi, reddedilmesi, buğzedilmesi gereken bir sistemdir. Zira daha işin başında egemenlik anlayışı bakımından İslam ile demokrasi, bir arada dahi zikredilmesi mümkün olmayan iki ayrı dinin ismidir.

Demokrasilerde egemenlik yetkisi, kanun koyma hakkı Allah'ın hakkı olmayıp insanların hakkıdır. Demokrasi ile yönetilen ülkelerde Allah'ın kitabının yani Kur'an-ı Kerim'in hiçbir söz hakkı yoktur. Demokratik parlamentolarda bir kanun ve hüküm çıkarılacağı zaman Allah'ın o konu hakkındaki emir ve yasakları kesinlikle göz önüne alınmaz. Bakınız demokratların kutsal kitapları olan anayasalarında bu özellik şöyle geçmektedir:

---

6. *Muhammed Kutub, Mezahibu Fikriye Muasıra, s. 216.*
7. *Abdulkadim Zellum, Demokrasi Küfür Nizamıdır, s. 21.*

'Egemenlik, kayıtsız şartsız milletindir. Türk milleti, egemenliğini, anayasanın koyduğu esaslara göre, yetkili organları eliyle kullanır. Yasama yetkisi Türk milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisi'nindir. Bu yetki devredilemez." [8]

Nasıl ki demokrasilerde egemenlik, hâkimiyet hakkının beşere ait olduğu noktasında hiçbir ihtilaf, şek ve şüphe yok ise, İslam'da da bu yetkinin ancak ve ancak Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ait olduğu hususunda hiçbir şek ve şüphe olmayıp, tüm ümmet arasında ittifak vardır. İslam'da en yüksek otorite, kendisinden başka hiçbir otoritenin bulunmadığı tek sulta sahibi Allah'ın bizzat kendisidir. O'nun hükmünü bozacak hiçbir merci, O'nun sözünün üzerinde hiçbir söz sahibi yoktur. Bu, tevhid kelimesine şahitlik eden her Müslümanın zihninde güneş gibi açık bir meseledir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"...Hüküm ancak Allah'a aittir..." [9]

Diğer taraftan Allah, yaratmanın sadece kendisine ait olduğu gibi emretmenin, yani kulları üzerinde yegane söz sahipliğinin de kendisine ait olduğunu şu şekilde bildirmektedir:

"...Dikkat edin! Hem yaratmak, hem de emretmek sadece O'na mahsustur..." [10]

İslam dini, otorite ve teşriyi âlemlerin tek sahibi olan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* verdiği için tevhid temeline dayanmaktadır. Buna karşılık demokrasi ise yetki ve otorite noktasında teklik esasına değil, çoğunluğun prensibine bağlı kaldığı için şirk temeline dayanmaktadır. Bu açıdan demokrasinin, tevhid dini ile hiçbir ilgisi yoktur ve o, bütünüyle şirk dinidir.

Allah, otoritenin ve yetkinin sadece kendisine ait olduğunu belirtirken diğer taraftan da kendi otoritesine dayanmayan tüm hükümleri tağutun hükümleri olarak isimlendirmiş ve kullarından tağutlara ve otoritelerine karşı açıkça red ve inkâr cephesinde yer almalarını istemiştir. Allah, imanın ve İslam'ın ilk şartı olarak tağutun reddedilmesinin

8. *T.C. Anayasası, Mad. 6-7*
9. *12/Yusuf, 40*
10. *7/ Araf, 54*

gerekliliğini bildirmiş, buna karşılık tağutların otoritelerine meyleden kimselerin iman iddialarını yalanlamıştır.

"Artık kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuştur. Allah işitir ve bilir." [11]

"Sana indirdiğimize ve senden önce indirdiklerimize iman ettiğini iddia edenleri görmedin mi? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Hâlbuki onu inkâr etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istemektedir." [12]

Demokratik düzen, otorite ve yetkisini Allah'a değil de beşere dayandırdığı için tağuti bir düzen ya da tağutun hükmüdür. Ve bu noktada Müslüman bir kimsenin tavrı, hayatının bütününde tağuti bir düzen ve tağutun hükmü olan demokrasiyi inkâr etmek, onun otoritesini tanımamak, demokrasinin savunucularına, dostlarına ve yardımcılarına karşı açık bir şekilde buğz, kin, öfke beslemek ve düşmanlık göstermek şeklinde olmalıdır. Tağuti bir düzen olması sebebiyle demokrasinin Müslümanlar üzerinde hiçbir meşru velayet hakkı yoktur.

Demokrasi dininde yargı mensupları hâkimler ve savcılar, demokrasinin mabedleri olan meclislerde çıkarılan kanunlarla hükmetmek zorundadırlar ve bu yetki, kesinlikle parlamento adına kullanılmaktadır.

'Yargı yetkisi, Türk milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılır.' [13]

Demokratik memleketlerde hâkimlerin ve savcıların Kur'an ve Sünnet ile hükmetmesi kesinlikle söz konusu değildir. Demokrasinin mabedlerinde yani millet meclisinde çıkarılan kanunlar; hâkimler ve savcılar için tek hüküm kaynağıdır. Herhangi bir hâkimin, bu kanunların dışında başka bir kanunla hükmetmesi, karar vermesi kesinlikle suçtur. Zira demokrasi dini ve onun kutsal kitabı olan anayasa, böyle bir davranışa asla izin vermez.

Allah'ın kendisinden razı olduğu tek din olan İslam dininde ise yargı mensupları; hâkimler ve savcılar ancak Allah'ın kitabıyla, Rasûlullah'ın sünneti ile hüküm vermek zorundadırlar. Bir İslam mahkemesine gidildiği zaman hiçbir hâkimin Allah'ın kitabını bırakarak başka kanun ve yasalarla hükmetmesi, karar vermesi kesinlikle söz konusu olamaz. Zira;

"...Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." [14]

"...Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." [15]

---

11. 2/Bakara, 256

12. 4/Nisa, 60

13. T.C. Anayasası, Mad. 9

14. 5/Maide, 44

15. 5/Maide, 45

"...Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." [16]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu konuda hiçbir kimseye ve hatta Rasûlü'ne dahi muhayyerlik/ serbestlik hakkı tanımamış, âlemlere rahmet olarak gönderdiği Rasûlü Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle emretmiştir:

"...Aralarında, Allah'ın indirdiği ile hükmet. Onların arzularına uyma ve Allah'ın sana indirdiğinin bir kısmından (Kur'an'ın bazı hükümlerinden) seni şaşırtmalarından sakın." [17]

Demokrasi dininde insanlar; her türlü ihtilafını, aralarındaki hukuki anlaşmazlıkları ve problemleri, demokrasi dininin uygun gördüğü mahkemelerde çözüme kavuşturmak zorundadır. İnsanların, demokrasi dininin uygun gördüğü mahkemelerin dışında bir mahkemeye gitmeleri, demokrasinin uygun gördüğü mercilerin dışında başka mercilerde muhakeme olmaları, demokratik dine göre açık bir suçtur. Hiç kimse kutsal kitap anayasanın tayin ettiği mahkemenin dışında bir mahkemeye gidemez. Demokrasi ile yönetilen ülkelerde bir vatandaşın, ölen babasının mirasını, kardeşleri ile paylaşması ancak kutsal kitap anayasanın uygun gördüğü mahkemelerde, yine kutsal kitap anayasanın kurallarına göre olmak zorundadır. Hiçbir ferdin bunun dışında bir miras paylaşımına gitmesi mümkün değildir.

'Herkes, meşru vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir. Hiç kimse kanunen tabi olduğu mahkemeden başka bir merci önüne çıkarılamaz. Bir kimseyi kanunen tâbi olduğu mahkemeden başka bir merci önüne çıkarma sonucunu doğuran yargı yetkisine sahip olağanüstü merciler kurulamaz.' [18]

Bizim dinimizde ise durum bambaşkadır. Biz Müslümanlar, bütün sorunlarımızı ancak ve ancak Allah'ın Kitabı ve Rasûlü'nün Sünneti ile hükmeden mahkemelerde çözüme bağlamak zorundayız. Bizim için tek çözüm Allah'ın indirdiği hükümler ve Allah'ın hükmüyle hükmeden mahkemelerdir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere kendi indirdiği hükümlerle hükmetmeyen mahkemelere muhakeme olmamızı kesinlikle yasaklaşmış, kulların arasında meydana gelebilecek bütün ihtilaflara dair yetkinin sadece kendisine ait olduğunu bildirmiş, hakkında ihtilafa düşülen bütün meselelerde O'nun hakemliğini tanımayı emretmiştir:

"...Eğer bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz, onun çözümünü Allah'a ve Rasûlü'ne götürün." [19]

"Hakkında ihtilafa düştüğünüz bir şeyin hükmü Allah'a aittir..." [20]

---

16. 5/Maide, 47

17. 5/Maide, 49

18. T.C. Anayasası, Mad. 36

19. 4/Nisa, 59

20. 42/Şura, 10

Bununla beraber Allah, ihtilafların ve anlaşmazlıkların çözümünü Allah'tan başkasının hükümlerine götüren kimselerin iman iddialarını ise reddetmektedir:

"Sana indirdiğimize ve senden önce indirdiklerimize iman ettiğini iddia edenleri görmedin mi? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Hâlbuki onu inkâr etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istemektedir." [21]

Ve nihai olarak Allah, hükmüne hiç kimseyi ortak tanımadığını beyan ederek, kendi hükmü dışında kalan bütün hükümleri: *'cahiliye hükümleri'* ya da *'tağutun otoritesi'* olarak isimlendirmiştir.

"...O, hiçbir kimseyi hükmünde ortak kabul etmez." [22]

"Onlar cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar. Gerçekten inanan bir topluluk için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır." [23]

Şer'i Açıdan Temel Hak ve Özgürlükler Düşüncesinin Tahlili

İslam dini, kendi müntesiplerine yani Müslümanlara bu tip özgürlükleri bütünüyle yasaklamıştır. Fert, Müslüman olmakla bütün hürriyetini Allah'a adamış, adı gereği kendini Allah'a teslim etmiş, sadece O'nun kölesi olmuştur. Efendisinin izni ve rızası olmadan hiçbir söz söyleyemez, fiilde bulunamaz. Bütün hayatı biricik efendisi, göklerin ve yerin tek sahibi Allah tarafından kayıt altına alınmış, daha açık bir ifade ile kişi Müslüman olmakla bu temel ilkeyi peşinen kabul etmiş demektir.

İslam sisteminde Müslümanın dilediği gibi düşünmesi, inanması mümkün değildir. Düşünce yapısında değişiklik yapan, inancını terk eden, başka bir dini tercih eden kimse önce tevbe etmeye davet edilir. Tevbe edip dinine geri dönmez ise öldürülür, malına ve mülküne el konulur.

Zeyd b. Eslem'den *radıyallahu anh* rivayetle Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Dinini değiştiren kimsenin boynunu vurun." [24]

İslam topraklarında bir grup inancını değiştirir, dininden dönerek irtidat ederlerse, onlar tekrar İslam'a dönünceye kadar ya da yok olup gidinceye kadar onlarla savaşılır.

Yine aynı şekilde, İslam'da kişilerin diledikleri gibi düşünme ve diledikleri gibi söz söyleme hakları yoktur.

---

21. 4/Nisa, 60

22. 18/Kehf, 26

23. 5/Maide, 50

24. Muvatta, Akdiye 15-2/736.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayetle Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden kimse ya hayır konuşsun ya da sussun." [25]

Hadiste geçen *'hayır'* şer'i delillerin belirlemiş olduğu sözlerdir. Müslümanın, şer'i delillerde geçmedikçe hiçbir söz söylemesi ve fiilde bulunması caiz değildir. Kur'an ve Sünnetin delilleri, bir fikrin oluşmasına, ifade edilmesine ve ona davet edilmesine cevaz verirse, Müslüman o zaman böyle bir düşünceye sahip olabilir, onu ifade edebilir ve ona davette bulunabilir. Aksi hâlde ise cezalandırılır. Çünkü Müslüman, istediği görüşe sahip olma, istediği fikri dile getirme ve ona çağrıda bulunma hakkına sahip değildir. Böyle bir özgürlüğü yoktur.

Mülk edinme hürriyetine gelince; İslam'ın bu noktadaki anlayışı, demokrasinin tanıdığı mülk edinme hürriyeti ile taban tabana zıttır. İslam'da kişi istediği yoldan mal elde edemeyeceği gibi, elde ettiği malı da kendi arzusuna göre harcayamaz. Kazanmak için haram yolların vesile edinilmesi kesinlikle yasaklanmıştır. Bu noktada İslam; faizcilik, tefecilik, vurgunculuk, kumar ve şans oyunlarını haram kılmıştır. Hiç kimsenin bu ve buna benzer yollarla mülk kazanma hakkı yoktur. Her Müslüman bu noktada Allah'ın koymuş olduğu sınırlara mutlak surette bağlı kalmak zorundadır. Allah'ın koymuş olduğu sınırları aşmak, hiçbir Müslümanın hakkı değildir.

İslam, aynı şekilde kazanılan malın tasarrufunda da çok ciddi sınırlamalar getirmiştir. Hiç kimsenin, dünya malını kendine ait kılarak dilediği gibi harcama hakkı ve yetkisi yoktur. Bu noktada İslam öncelikle israfı haram kılmış, saçıp savurmayı yasaklamıştır. Kişinin malı ile haram yollara tevessül etmesi kesinlikle haramdır. Bununla beraber İslam; zekât, sadaka ve infak müesseseleri ile zenginlerin mallarında fakirler için bir hak tanımıştır.

İslam'da mal ve mülk sahibi olmak hiçbir zaman asıl amaç olmayıp sadece birer araçtır. Dünya malının sahibi, hiçbir zaman fertler değildir. Fertler bu noktada sadece birer emanetçi konumundadırlar. Onun esas sahibi ise Allah'ın kendisidir.

Şahsi hürriyet noktasında da durum aynıdır. İslam dini Müslümanlara hiçbir zaman ve hiçbir şekilde kendi istediğince ve arzusuna göre yaşama hakkı tanımaz. Kul; din olarak, yaşam tarzı olarak Allah'ın koymuş olduğu kurallara sıkı sıkıya bağlı kalmak zorundadır. Kulun bütün hayatına Allah'ın hükümleri yön vermelidir. Bundan dolayıdır ki; Müslüman bir fert istediği kimseyi dost, istediği kimseyi de düşman edinemez. Çünkü Allah, kâfirleri dost edinmeyi haram kılmış, buna karşılık müminleri dost ve veli edinmeyi emretmiştir.

25. *Buhari, Edeb 31; Müslim, İman 74-47.*

Müslüman bir fert, dilini istediği gibi kullanamaz. Çünkü Allah; yalan, gıybet, dedikodu, koğuculuk ve iftirayı yasaklamış, buna karşılık hayır konuşmayı, zikir, dua, tesbih ve davet ile iştigal etmeyi emretmiştir.

Müslüman bir fert, gününü istediği gibi değerlendiremez. Zira en azından namaz vakitlerinde Allah'a ibadet etmekle mükelleftir. Bununla birlikte boş şeylerle, faydasız amellerle uğraşmak yasaklanmıştır.

Bu ve buna benzer örnekleri çoğaltmak mümkündür. Özgürlükler noktasında temel prensip, konunun giriş bölümünde de söylediğimiz gibi, kul Müslüman olmakla bütün iradesini Allah'a teslim etmiştir. Her Müslümanın, Allah'ın emir ve nehiylerine mutlak surette bağlı kalması vaciptir. Kul Müslüman olmakla, düşünce yapısını, itikadi oluşumunu, yaşam şeklini Allah'ın istediği şekilde yönlendirme noktasında Allah'a söz vermiştir. Ve bu sözüne de bağlı kalmak boynunun borcudur.

Sonuç

Sonuç olarak demokrasi; gerek mahiyeti, gerek sağlamış olduğu temel hak ve özgürlükler düşüncesi, gerekse de şer'i hükmü itibarıyla insanoğluna hiçbir faydası olmayan bilakis insanı ahsen-i takvimden esfel-i safiline alçaltan bir sistemin adıdır. Demokratik sistemle yönetilen ülkelerin içler acısı hâline bakmak, bu söylediklerimizin doğruluğunu anlamak için yeterlidir.

Demokrasinin getirmiş olduğu sözde özgürlükler her ne kadar söylemsel açıdan insana cazip gelse de işin aslı, demokrasi tam bir köleliğin adıdır. Çünkü demokrasinin aslı, beşerin beşere kulluk ve köleliğidir. Zira demokrasi getirmiş olduğu egemenlik anlayışı ile daha işin başında insana, kendi gibi diğer insanlara kulluk yaptırmaktadır. Bununla beraber insan bu sistemde, mala, mülke, kendi hevasına ve dünya ziynetine kölelik yapmaktadır.

İslam ümmeti, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmettir. Akidesiyle, düşünce yapısıyla, egemenlik anlayışıyla, temel hak ve özgürlüklere getirmiş olduğu sınırlamalarla, ahlaki, iktisadi ve siyasi boyutuyla her türlü hayrı, iyiliği ihtiva eden, bütün kötülüklerden sakındıran hayat metodu, bu ümmetin dininde bizzat mevcuttur.

Hiç şüphesiz bidayette ve nihayette hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.

'Maide suresinde, Allah'ın şeriatinden başkasına muhakeme olmayı ve O'nun şeriatinden başkası ile hükmetmeyi yasaklayan bir takım ayetler yer almaktadır (Maide suresi, 44, 45 ve 47. ayetler). Bu ayetlere göre, Allah'ın şeriatından başkasına muhakeme olmak ve O'nun dininden başkası ile yönetmek küfür, zulüm ve fısk olarak değerlendirilmekte ve bu kanunları kabul edip bu doğrultuda yasa yapanlar kâfir, zalim ve fasık olarak isimlendirilmektedir.' (Dr. Salah Abdulfettah el-Halidî, 'Kim Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmezse' Makalesinden)

'Şayet her ne şekilde olursa olsun Allah'ın indirdiklerinden kaynaklanmayan, insan aklının ürünü olan kanunlar topluluğuna göre hüküm veriyorlarsa, ondan hoşnut oluyor veya ona tâbi oluyorlarsa bunlar da cahiliye dinine mensupturlar. Allah'ın dinine değil, hoşnut oldukları ve tâbi oldukları hüküm sahibinin dinine mensupturlar.'
(Maide Suresi 50. ayetin tefsiri)

Yöneticilerin Tağut Olma Meselesi

Bir insan, konumu ve durumu ne olursa olsun, asla Allah'ın haklarına müdahale edemez; çünkü o bir insandır, yani yaratılmış bir varlıktır. Tüm yaratılmışlar için Allah tarafından belirlenen bir sınır, bir had vardır. İşte yaratılan varlıklar her ne zaman bu sınırı aşmaya kalkar ve Allah'a ait olan alana müdahale etmeye girişirlerse haddini aşmış ve sınırı geçmiş olurlar, yani Kur'an'ın tabiriyle 'tağut' olurlar.

Rahman olan Allah'ın Adıyla...

Hamd; bizleri dünyadaki en büyük lütuf olan tevhid ile nimetlendiren, zatı dışındaki tüm ilahların âtıl ve batıl olduğunu idrak etmeyi bizlere nasip eden ve bu hakikat üzere yaşamayı -tüm zorluklarına rağmen- gönüllerimize sevimli kılan Rabbimize olsun.

Salât ve selam; hayatı boyunca Allah düşmanları ile amansız bir mücadeleye girişen, canını tırnağına takarak tağutlara karşı cihadın en büyüğünü ifa eden ve bu kutlu yolu -bütün çilelerine rağmen- yaşantısıyla bizlere sevimli hale getiren sevgili Peygamberimiz Muhammed Mustafa'ya olsun.

Merhamet sahibi Rabbimiz, rahmetinin bir neticesi olarak dayanılması asla mümkün olmayan elem verici azaba düşmeyelim diye, biz kullarına sayısız Peygamberler

göndermiştir. Bu Peygamberler, Allah'ın kulları olan biz insanlara işin başında:

a. Sadece tek olan Allah'a kulluk etmeyi emretmişler,

b. Tağutlara itaatten, yani yeryüzünde Allah'ın buyruklarını dikkate almayıp kendi istek ve arzularına göre hükümler koyarak insanları sevk ve idare etmeye çalışan sulta sahiplerine kulluk etmekten sakındırmışlardır.

İşte tüm Rasûllerin insanları davet ettiği iki temel ilke budur.

"Andolsun biz her ümmete: 'Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının' diye (tebliğ yapan) bir Peygamber gönderdik." [1]

Allah'ın elçileri, ancak bu iki temel ilke yerine geldiği zaman insanları Allah'ın diğer buyruklarına yönlendirmişler ve onlara Rabblerinin geri kalan ahkâmını anlatmışlardır. Bunu sağlamadan asla insanları taabbudî birtakım fillere veya ibadetle alakalı bazı eylemleri gerçekleştirmeye yönlendirmemişlerdir. Zira tağutlara kulluk ile Allah'a kulluğun katiyyen bir arada olamayacağını ve tağutları inkâr etmeksizin ortaya konulacak tüm ibadetlerin koca bir *'boş'*tan ibaret olduğunu onlar çok iyi bilmekteydiler. Bu nedenle işe temelden ve işin olmazsa olmazından başladılar.

İşte burası, gerçekten de çok önemli olup asla gözden kaçırılmaması gereken bir noktadır. Bu noktayı gözden kaçıranlar, maalesef insanlara nasihatte Allah'ın başladığı yerden değil, Allah'ın bitirdiği yerden işe başlıyorlar ve birtakım ibadet ve ahkâmı öne çıkarıp dinin temeli olan *'tağutu red'* ilkesini sona alıyor veya hiç gündem etmiyorlar. Tıpkı evin temelini sağlamlaştırmadan dekorasyon ve süsü ile uğraşanlar gibi... Bu nedenle de davetlerinde asla başarıya ulaşamıyorlar.

Bizler, eğer davetimizde başarıya ulaşmak ve tıpkı Peygamberlerin yaptığı gibi Allah'ın ahkâmını yeryüzünde hâkim kılmak istiyorsak, o zaman işe Allah'ın başladığı yerden başlamalı, yani insanları tağutları reddedip, kulluklarını sadece bir olan Allah'a yönlendirmeye davet etmeliyiz.

Toplumumuzda, maalesef ve maalesef tağutun ne olduğu, Allah'ın kimlere tağut dediği ve hangi şeylerin tağut kapsamına girdiği net olarak bilinmediği için, öncelikle bunun açıklamasını yapmamız, ardından yöneticilerin bu kapsama girip girmediğini değerlendirmemiz, son olarak da onlara karşı nasıl bir tavrımız olması gerektiğini izah etmemiz gerekmektedir. Rabbimizden, bu makaleyi, kalplerine tağutların sevgisi içirilmiş hasta gönüllere hidayet vesilesi yapmasını ve iman edenlerin kalplerini pekiştirmede yardımcı kılmasını temenni ederiz. Hiç şüphesiz ki O, duaları işiten ve en güzel şekilde onlara karşılık verendir.

---

1. *16/Nahl, 36*

Tağut Kelimesinin Anlam ve Muhtevası

a. Sözlük Olarak

Tağut kelimesi sözlükte: *'Haddi aşmak, azmak ve belirlenmiş sınırı geçmek'* gibi anlamlara gelen *'tuğyan'* mastarından türetilmiştir. Dolayısıyla haddi aşan, azgınlaşan veya belirlenmiş sınırı geçen her şeye sözlük olarak *'tağut'* denir. Mesela, dolu bir bardağa ilave edilip taşan suya, kendisi için belirlenen son nokta olan bardağın ağzını aştığı için sözlükte *'tağut'* denilebilir. Zira bu durumda su, bardağın son noktasında durmamış, dışarı taşmak suretiyle kendi sınırını aşmıştır. Rabbimizin, Hakka suresi 11. ayetteki şu ifadesini buna örnek verebiliriz:

إِنَّا لَمَّا طَغَى الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ

"Şüphesiz biz, sular (dağları tepeleri kaplayacak kadar) taştığında, sizi (dalgalar üzerinde) akıp giden bir gemide taşıdık."

Nuh'un *aleyhisselam* kavmini helak eden tufanın suları, normal şartlarda kendisi için belirlenmiş seviye olan yeryüzünün düzlüğünü aşıp büyük dağlar gibi yükselince, suyun bu sınır aşışını ifade etmek için Rabbimiz, *'haddi aşmak'* anlamına gelen 'طَغَى/ *tağâ'* fiilini kullandı. İşte Arapça'da bu tür sınır aşmalarına, tağut kelimesinin türevleri kullanılabilir. Ama hemen belirtelim ki, bizi asıl ilgilendiren nokta kelimenin sözlük manası değil, İslam'ın buna ne anlam yüklediğidir. Elbette sözlük anlamıyla ıstılah anlamının arasında sıkı bir ilişki vardır; fakat İslam'da meseleler ele alınırken, Arapların o kelimeyi nasıl kullandığı değil, Allah'ın o kelimeyle ne murat ettiği dikkate alınır. Bu açıdan bakıldığında Kur'an'da bu kelimenin kimlere ve hangi varlıklara kullanıldığını tespit etmek önemlidir; zira Allah bu kelime ile sadece normal haddi aşanları değil, kendilerini küfre götürecek boyutta azgınlaşanları murat etmektedir. Şimdi inşallah bu kelimenin ıstılahta nasıl kullanıldığına bakarak tağut hakkında bilinmesi gereken asıl şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalışalım.

b. Istılah Olarak

Tağut kelimesinin Kur'an-ı Kerim'de geçmesi hasebiyle, Kur'an'ın ilk talebeleri olan sahabeler ve onlardan sonra gelen İslam âlimleri, bununla Allah'ın neyi murat ettiğini anlamak için birçok uğraşı vermişler ve bu kelime hakkında birçok tanım yapmışlarıdır. Onlardan kimileri bu kelimeyle kast edilenin yeryüzünde işlenen tüm şirkin, küfrün ve tuğyanın asıl sorumlusu olduğu için *'şeytan'* olduğunu söylerken, kimileri de bununla kast edilenin, genelde insanların tarih boyunca Allah'ın dışında ibadet ettikleri varlıklar olan *'putlar'* olduğunu söylemişlerdir. Bazıları bununla kast edilenin, hakkı gizleyerek batılı insanlara süslü gösteren *'sihirbazlar'* olduğunu söylerken, bazıları da gaybı ve insanların idrakinin dışındaki birtakım işleri bildiğini iddia ettiklerinden ötürü *'kâhinler'* olduğunu ifade etmiştir. Bazı âlimler ise bunu, kendisine yapılan ibadete rıza göstermesi şartıyla *'Allah'ın dışında ibadet edilen her varlık'* olarak tanımlamışlardır.

Bunun gibi bazı farklı tanımlar da yapılmıştır. Ama muhakkik İslam âlimlerinin belirttiğine göre, en geniş ve en kapsamlı tanımı İmam İbni Kayyım *rahimehullah* yapmıştır. O, *'İ'lâmu'l Muvakki'în'* adlı eserinde tağutu tanımlarken şöyle der:

والطاغوت كل ما تجاوز به العبد حده من معبود أو متبوع أو مطاع فطاغوت كل قوم من يتحاكمون إليه غير الله ورسوله أو يعبدونه من دون الله أو يتبعونه على غير بصيرة من الله أو يطيعونه فيما لا يعلمون أنه طاعة لله فهذه طواغيت العالم إذا تأملتها وتأملت أحوال الناس معها رأيت أكثرهم من عبادة الله إلى عبادة الطاغوت وعن التحاكم إلى الله وإلى الرسول إلى التحاكم إلى الطاغوت وعن طاعته ومتابعة رسوله إلى الطاغوت ومتابعته

'Tağut, kulun kendisi sebebiyle haddini aştığı; ibadet edilen, tabi olunan veya itaat edilen her şeydir. Her kavmin tağutu, Allah ve Rasûlü dışında kendisinin hükmüne başvurdukları, Allah'ı bırakıp ibadet ettikleri, basiretsizce Allah'ın dışında tabi oldukları veya Allah'a itaat olduğunu bilmedikleri şeylerde itaat ettikleri kimselerdir. İşte bunlar dünyadaki tağutlardır. Şimdi sen, bu tağutları ve bunlar karşısında insanların durumlarını düşündüğünde, insanların çoğunluğunun Allah'a kulluktan tağuta kulluğa, Allah ve Rasûlü'nün hükümlerine başvurmaktan tağutun hükümlerine başvurmaya, Allah'a itaat ve Rasûlü'ne tabi olmaktan tağuta itaat ve tabi olmaya yöneldiklerini görürsün.'

İbni Kayyım'ın *rahimehullah* yaptığı bu tanıma göre,

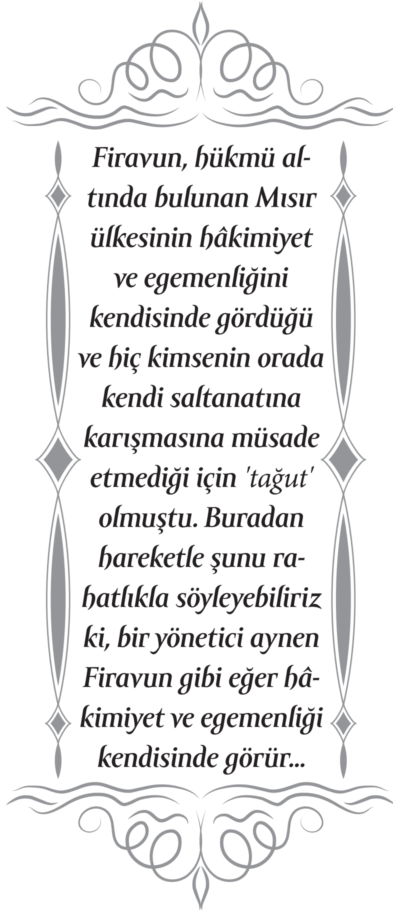
a. Allah'ın dışında ibadet edilen tüm varlıklar,

b. Allah'ın razı olmadığı şeylerde ve rıza göstermeyeceği şekilde kendisine tabi olunmasını isteyen tüm varlıklar,

c. Allah'ın izin vermediği şeylerde kendisine itaat edilmesini isteyen tüm varlıklar, hep tağut kapsamına girmektedir.

Üstadın bu tanımı, gerçekten de çok güzel ve kayda değer bir tanımdır. Kur'an menşe'lidir. Anlaşılan o ki, Kur'an üzerinde uzun uğraşlar verilerek elde edilmiş bir tanımdır. Bu tanım üzerinden değerlendirme yaptığımızda, günümüz insanının birçoğunun -maalesef- Allah'a değil, asıl olarak tağuta kul olduğunu veya Allah'la birlikte tağuta kulluk yaptığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

İbni Kayyım bile yaşadığı dönemin insanlarının çoğunluğunun Allah'a kulluktan tağuta kulluğa veya Allah'ın hükümlerine başvurmaktan tağutun hükümlerine başvurmaya yöneldiklerini söylüyorsa, varın günümüzü siz düşünün... Bundan ortalama 700 yıl önce yaşayan ve asıl olarak aralarında İslam şeriatının hâkim olduğu bir yerdeki insanların geneli böylesi bir yanlış içerisinde ise, o zaman aralarında İslam şeriatının hâkim olmadığı, aksine küfür kanunlarının tatbik edildiği günümüz insanının böylesi bir yanlış içerisinde olması daha evleviyetle mümkün değil midir? Elbette ki bugünün insanının böylesi bir yanlışın içerisinde olması evleviyetle mümkündür. İşte bu nedenle onların ikaz edilmeleri ve kendilerine hakikatlerin anlatılması çok daha önemli ve gereklidir.

İşte bu tanımdan hareketle; Allah'ın hükümleri ile hükmetmeyen, Allah ve Rasûlü'nün hükümlerine muhalif hükümler koyan, bu hükümlere insanların müracaat etmelerini isteyen ve gerektiğinde bunun için güç kullanan idarecilerin tağut kapsamına girdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Yöneticilere 'Tağut' Denir mi?

Kur'an'ı dikkatlice incelediğimizde, Rabbimizin, tağut kelimesi ile sadece şeytanı veya putları kast etmediğini; aksine bununla Allah'ı dikkate almayarak hüküm koyan veya Allah kaynaklı olmayan hükümlere insanları zorlayan kimseleri de tağut olarak değerlendirdiğini rahatlıkla görürüz. Şimdi buna birkaç örnek verelim:

Kur'an Firavun'a 'Tağut' Diyor

Kur'an'da zikri geçen Firavun, Musa *aleyhisselam* döneminde yaşayan Mısır kralının adıdır. Bu şahıs, kendi döneminde elinde bulundurduğu topraklarda Allah'ın kurallarını hiçe sayarak bir idarede bulunmuş ve insanları bu idareye itaat etmeye zorlamıştır. Onun bu tutumundan dolayı Kur'an ona *'tağut'* ismini vermiştir. Rabbimiz şöyle buyurur:

اذْهَبْ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى

"Firavun'a git, çünkü o tağut olmuştur." [2]

Musa ve Harun'a *aleyhimusselam* ortak hitabında da şöyle der:

اذْهَبَا إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى

"Firavun'a gidin; çünkü o tağutlaşmıştır." [3]

Bu iki ayette Rabbimiz, Firavun'a bizzat *'tağut'* adını vermiş ve onun yaptığı bu azgınlaşmayı tağut kelimesinin fiili olan 'طَغَى/*tağâ*' kipi ile ifade etmiştir. Bu iki ayette geçen ''طَغَى/*tağâ=tağutlaştı'* fiilinin ister sözlük anlamı kast edilsin, ister ıstılahi anlamı, her iki durumda da Firavun, Allah'ın kendisi için belirlemiş olduğu kulluk sınırını aşmış ve Allah'ın haklarını kendisinde görerek tağutlaşmıştır.

---

2. 20/Taha, 24
3. 20/Taha, 43

Konu tam buraya geldiğinde şu soruyu sormamak abes olur: Acaba Firavun neden tağutlaşmıştı?

Veya Firavun ne yapmıştı da Allah ona *'tağut'* demişti?

Evet, şimdi hep beraber bu sorunun cevabını bulmaya çalışalım...

Firavun'a Niçin 'Tağut' Denilmiştir?

Firavun'a niçin *'tağut'* denildiğinin elbette ki birçok sebebi vardır ama Kur'an-ı Kerim'e baktığımızda, bu vasfın ona verilişinin temel nedeninin *'hâkimiyet ve egemenliği kendisinde görmesi ve bundan dolayı insanlara dilediği gibi zulüm içerikli tasarrufta bulunmasıdır'* diyebiliriz. Şimdi gelin, şu ayeti beraberce değerlendirerek, Firavun'a neden tağut denildiğinin gerekçelerinden birisini görmüş olalım. Rabbimiz, Zuhruf suresi 51. ayette buyurur ki:

وَنَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ

"Firavun, kavmine seslenerek dedi ki: 'Ey kavmim! Mısır'ın hâkimiyet ve egemenliği benim değil mi? Ve altımdan akan şu ırmaklar? Hâlâ görmüyor musunuz?' "

Firavun, her ne kadar bu sözü Musa'nın *aleyhisselam* kendisine Peygamber olarak gönderilmesinden sonra söylemişse de bu, onun daha önceleri de bu inançta olduğunu gösterir; zira bir insan ancak inandığı ve uğruna her şeyi göze aldığı bir şeyi dillendirip ilan edebilir. Firavun da bunu yapmıştır. Demek kendisine Musa, Peygamber olarak gönderilmeden önce de bu hakkı kendisinde görüyormuş ki, Allah ona daha tebliğini ulaştırmadan önce *'tağut'* ismini vermiş.

Burada hemen önemli bir noktanın altını çizelim; Ayette geçen 'مُلْكُ/*mülk*' kelimesi, Arap dilinde *'otorite, sulta, hâkimiyet, egemenlik ve yetkinlik'* gibi anlamlara gelir. Türkçe'de kullanılan *'mal'* ile aynı değildir. Türkçede *'mal'* anlamında kullandığımız mülk kelimesi, Arapça'da *'milk'* kelimesi ile ifade edilir. Bu nedenle ayette *'Mısır'ın mülkü'* ifadesi ile kast edilen kesinlikle *'Mısır'ın hâkimiyeti'*dir, ki zaten müfessirlerimiz de bunu bu şekilde anlamlandırmışlardır.

İşte Firavun, hükmü altında bulunan Mısır ülkesinin hâkimiyet ve egemenliğini kendisinde gördüğü ve hiç kimsenin orada kendi saltanatına karışmasına müsade etmediği için *'tağut'* olmuştu. Buradan hareketle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, bir yönetici aynen Firavun gibi eğer hâkimiyet ve egemenliği kendisinde görür ve bu konuda hiçbir kimseyi -velev ki bu, Allah bile olsa- idaresine karıştırmazsa kesinlikle *'tağut'* olmuş olur ve Firavun'la aynı hükmü almaya hak kazanır.

Yeri gelmişken burada şu gerçeği tekrar hatırlatmanın faydalı olacağını düşünüyoruz; Bilinmelidir ki, insanlara hükmetme, onlara hâkim olma, onlar için kanun ve nizamlar belirleme yetkisi, kayıtsız şartsız sadece Allah'ın hakkıdır ve bu konuda hiçbir kimsenin O'nun karşısında salahiyet ve yetkisi yoktur. Ya da daha güncel ve daha

açık bir ifadeyle söyleyecek olursak; Egemenlik, kesinlikle ve kesinlikle Allah'ındır ve bu konuda hiçbir insanın, hiçbir kurumun, hiçbir mercinin ve hiçbir devletin O'na ortaklığı yoktur, olamaz da!

"O, egemenliğine hiçbir kimseyi ortak etmez!" [4]

Kur'an okuyanlar çok iyi bilirler ki, egemenliğin Allah'a ait olduğu, Kur'an'ın ısrarla üzerinde durduğu en net ve en sarih meselelerdendir. Örneğin Rabbimiz şöyle buyurur:

"Hâkimiyet yalnızca Allah'ındır..." [5]

"Dikkat edin! Yaratmak ve (yarattıklarına) emretmek yalnızca Allah'ın hakkıdır." [6]

"De ki: 'Hamd, hiçbir çocuk edinmeyen, hâkimiyette ortağı olmayan, âcizlikten dolayı bir yardımcıya ihtiyacı bulunmayan Allah'a mahsustur. Sen O'nu tekbir ile yücelt.' " [7]

"Âlemlere bir uyarıcı olsun diye kulu (Muhammed'e) Furkan'ı indiren Allah'ın şanı ne yücedir! O Allah ki, göklerin ve yerin hâkimiyeti/egemenliği kendisine ait olandır. Çocuk edinmemiştir. Hâkimiyetinde hiçbir ortağı da yoktur. O, her şeyi yaratmış ve yarattığı o şeyleri bir ölçüye göre takdir etmiştir." [8]

"Hâkimiyet elinde olan Allah ne yücedir! O, her şeye hakkıyla gücü yetendir." [9]

Tüm bu ayetler ve zikredemediğimiz diğerleri, net bir biçimde hâkimiyetin Allah'ın hakkı olduğunu ortaya koyuyor. Dolayısıyla eğer bir yönetici çıkar da bu hakkı kendisinde veya kendisi gibi insanların otoriter olduğu meclisinde görürse, kesinlikle o yönetici *'tağut'* olmuş olur ve kendisine Musaların gönderilmesini hak eden bir pozisyona düşer.

Bir insan, konumu ve durumu ne olursa olsun, asla Allah'ın haklarına müdahale edemez; çünkü o bir insandır, yani yaratılmış bir varlıktır. Tüm yaratılmışlar için Allah tarafından belirlenen bir sınır, bir had vardır. İşte yaratılan varlıklar her ne zaman bu sınırı aşmaya kalkar ve Allah'a ait olan alana müdahale etmeye girişirlerse haddini aşmış ve sınırı geçmiş olurlar, yani Kur'an'ın tabiriyle *'tağut'* olurlar. Firavun, Allah'ın kendisi için belirlemiş olduğu sınırı aşmış ve Allah'ın hakkı olan hâkimiyeti kendinde görmeye başladığı için *'tağut'* olmuştu. Acaba bugün de aynı hakkı kendisinde görenler *'tağut'* olmazlar mı?

---

4. *18/Kehf, 26*
5. *12/Yusuf, 40*
6. *7/A'raf, 54*
7. *17/İsra, 111*
8. *25/Furkan, 1-2*
9. *67/Mülk, 1*

Bugün yeryüzünde demokrasi, laiklik veya krallıkla yönetilen devletlere baktığımızda, bir tanesinin bile Allah'ın hakkı olan hâkimiyeti Allah'a verdiğini, yani Allah'ın istediği şekilde idareyi yürüttüğünü söyleyemeyiz. Dün Allah'ın bu hakkını Firavun gasbediyordu, bugün ise bu modern devletler gasbediyor. Dün Firavun'a *'tağut'* diyen Allah, acaba bugünkü devletlere tolerans geçip Müslüman mı diyecek?

Hayır, hayır! Vallahi hayır!

Eğer bugün de birileri Firavun'un yaptığını yapıyorsa, onunla aynı ismi ve aynı hükmü alırlar ve -yaşadığımız coğrafyada olduğu gibi- adlarının İslami oluşuna bakılmaz.

Burada bir noktaya daha temas etmek istiyoruz ki, bu da çok önemli bir husustur: Firavun'la alakalı Zuhruf suresinde yer alan ayetlerin devamında Rabbimiz, Firavun'un halkının durumunu da ele almış ve âdeta bizlere *'Hâkimiyet benim hakkımdır'* diyen Firavunlarla, *'Hâkimiyet Firavun'un hakkıdır'* diyerek kendilerine itaat eden halkların, aynı hükme tabi olduğu ve aralarında hiçbir fark bulunmadığı mesajını vermek istemiştir. Rabbimiz, o ayetlerde şöyle buyurur:

"Firavun, kavmini ezdi, onlar (yine de) kendisine itaat ettiler. Çünkü onlar yoldan çıkmış bir toplumdu." [10]

Firavun'un bütün tağutluğuna rağmen halkı yine de ona itaate devam etmiş ve bu itaatleri nedeniyle Allah tarafından tıpkı Firavun gibi *'yoldan çıkmak'*la vasıflandırılmışlardı. İşte bu da bize göstermektedir ki, bir halk tüm ezilmişliğine rağmen hâlâ tağutlara itaat etmeye devam ederse onlarla aynı hükmü alır ve Allah nazarında aralarında sonuç olarak herhangi bir ayrım yapılmaz. Bu nedenle hem Firavun gibi tağut olmaktan, hem de ona itaat eden halk gibi yoldan çıkmaktan sakınmamız gerekir.

Kur'an Ka'b b. Eşref'e 'Tağut' Diyor

Rabbimiz, yüce kitabında Mısır'a liderlik yapan Firavun'a *'tağut'* dediği gibi, aynı zamanda Medine'de Yahudilere liderlik edenlerden birisi olan Ka'b b. Eşref'e de *'tağut'* demiştir. Lakin Ka'b b. Eşref'in ismi, Firavun'un ki gibi Kur'an'da açıkça zikredilmemiş; aksine hakkında bir ayet indirilmek suretiyle onun da *'tağut'* olduğu vurgulanmıştır.

Ka'b b. Eşref, Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında Medine'de yaşayan Yahudilerin önderlerinden ve ihtilaf anında kendisine müracaat ettikleri büyük zatlarından birisidir. Bu zat, insanlar ihtilaf ettiğinde onların problemlerini çözer ve aralarında hükmederdi. Lakin bu işi yaparken Allah'ın koyduğu ölçüleri göz önüne almaz ve Allah'ın kanunları ile meseleleri çözüme kavuşturmazdı. Daha çok kendi arzu ve istekleri doğrultusunda hüküm verirdi. İşte onun bu tavrından dolayı Kur'an ona *'tağut'* demişti. Ka'b b. Eşref hakkında indiği söylenen ayet şu şekildedir:

---

10. 43/Zuhruf, 54

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى
الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

"(Ey Muhammed!) Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilen (kitaplara) iman ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Onlar, reddetmeleri kendilerine emrolunduğu hâlde, tağutun verdiği hükme göre yargılanmak/muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları (haktan çok uzak) bir sapıklığa düşürmek istiyor." [11]

Tefsir âlimlerimizden birisi olan İbni Kesir, bu ayetin iniş sebebini şu şekilde ifade eder: *'Ensardan bir Müslüman ile bir Yahudi anlaşmazlığa düşmüşlerdi.*

Yahudi:

— Benimle senin aranda Muhammed hakem olsun, derken, öteki:

— Benimle senin aranda Ka'b b. Eşref hakem olsun, dedi. Bu nedenle bu ayet-i kerime nazil oldu.'

Şimdi ayetin, Ka'b b. Eşref'e neden *'tağut'* dediğini bir düşünelim...

Sebeb-i nuzülden anlaşıldığına göre o, Allah'ın indirdiği hükümlere uygun olup olmadığına bakmadan insanlar arasında hükmetmiş ve ihtilafa düşen kimselerin meselelerini kendi arzuları doğrultusunda çözüme kavuşturmaya çalışmıştı. İşte bu nedenden ötürü Allah ona *'tağut'* demiş ve hem onun, hem de onun gibilerinin inkâr edilmesi gerektiğini söylemişti.

Buradan hareketle biz de şunu çok rahatlıkla söyleyebiliriz: Bugün de birileri insanlar arasında hükmederken eğer Allah'ın hükümlerini dikkate almaz, hiçe sayar ve sanki hiç yokmuş gibi davranırsa veyahut Allah'ın hükümleri ile değil de başka hükümlerle hüküm verirse, tıpkı Ka'b b. Eşref'in *'tağut'* oluşu gibi tağut olur ve o dönemdeki insanlara onun inkâr edilmesi emredildiği gibi, bu dönemdeki insanlara da bunun inkâr edilmesi emredilir. Böylesi bir durumda *'Ben Müslümanım'* diyen birisinin bunları reddetmesi, kabul etmemesi ve kendilerinden teberri etmesi farz olur.

İşte bu nedenle bizlerin, günümüzün Ka'b b. Eşreflerine karşı nasıl bir tavır içerisinde olduğumuzu iyi hesap etmemiz ve konumumuzu net bir biçimde belirlememiz gerekmektedir. Aksi hâlde bizi cennete götürecek imanımız her an Allah katından *'zan'* ile damgalanıp -Allah muhafaza- geçerliliğini yitirebilir.

İslam Âlimleri de Yöneticilere 'Tağut' Diyor

İslam âlimlerinin kitaplarını gözden geçirdiğimizde, onların da Allah'ın kitabı ile hükmetmeyen yöneticilere *'tağut'* adını verdiğini görürüz. Buna iki âlimden örnek vererek meselemizi delillendirmeye çalışacağız; ama hemen ifade edelim ki, bu konuyu

11. 4/Nisa, 60

delillendirmek için İslam ulemasından onlarca nakil aktarmak mümkündür. Konu uzamasın diye biz bunlarla yetineceğiz. İlk naklimiz Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'den *rahimehullah* olacak. O, tağutla alakalı tanımında şöyle demiştir:

فالمعبود من دون الله اذا لم يكن كارها لذلك طاغوت ولهذا سمى النبى الأصنام طواغيت والمطاع فى معصية الله والمطاع فى اتباع غير الهدى ودين الحق ولهذا سمى من تحوكم اليه من حاكم بغير كتاب الله طاغوتا وسمى الله فرعون وعادا طغاة

'Allah'ın dışında ibadet edilen varlık -eğer bunu kerih görmüyorsa- tağut olur. Bu nedenle Nebi, putları 'tağut' diye adlandırmıştır. (Ve yine bunun gibi) Allah'a isyan hususunda itaat edilen ve hidayetin ve hak dinin dışında (kendisine) ittiba edilme hususunda itaat edilenler de 'tağut'tur. İşte bundan dolayı Allah'ın kitabından başkasıyla hükmedip kendisine muhakeme olunan yönetici 'tağut' diye adlandırılmıştır. Ve yine bundan dolayı Allah, Firavun'u ve Âd kavmini 'tağut' diye isimlendirmiştir.'

Tağut kavramına getirmiş olduğu bu tanımla Şeyhu'l İslam'ın ne kadar deruni bir anlayışa, ne kadar ince bir fıkha sahip olduğunu anlamak sanırım hiç de zor değildir. Üstat, Allah'ın kitabı ile hükmetmeyen ve insanların hüküm konusunda kendilerine başvurdukları yöneticileri '*tağut'* kapsamında değerlendirerek, sanki bugün kendilerini ona nispet ettikleri hâlde Allah'ın kitabı ile yönetmeyen yöneticilere tağut diyemeyen şahıslara inceden inceye bir göndermede bulunmaktadır.

Biz, Şeyhu'l İslam'ın bu ifadesiyle, Allah'ın kitabı ile hükmetmeyenlere *'tağut'* adının verilebileceğini net olarak anlamaktayız. Bugün kendilerini ona nispet ettikleri hâlde Allah'ın kitabı ile hükmetmeyen yöneticilere *'tağut'* diyemeyenler, üstadın bu sözlerini dikkatle yeniden okumalıdırlar. Belki bu sayede vakıalarını doğru bir şekilde değerlendirmeleri mümkün olabilir.

İkinci naklimize gelince; o da Şeyhu'l İslam'ın talebelerinden olan İbni Kesir'den *rahimehullah* olacak. O, Nisa suresinin 60. ayetinin sebeb-i nüzullerini zikrederken, şöyle der:

وقيل: في جماعة من المنافقين، ممن أظهروا الإسلام، أرادوا أن يتحاكموا إلى حكام الجاهلية.

'Denildi ki: Bu ayet, İslam'ı izhar eden münafıklardan, cahiliye yöneticilerine muhakeme olmak isteyen bir grup hakkında inmiştir.'

İbni Kesir'in *rahimehullah* bu ifadesi de, tıpkı hocası İbni Teymiyye'ninki gibi İslam ile hükmetmeyen yöneticilere *'tağut'* adının verileceğini çok net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Tağut kelimesine yapmış olduğu tarifi aktardığımızda İbni Kayyım'ın da Allah'ın kitabı ile hükmetmeyen yöneticilere *'tağut'* dediği sanırım dikkatinizden kaçmamıştır. Yani İbni Kayyım'ın da *rahimehullah* bu tür yöneticilere *'tağut'* ismini verdiğini çok rahatlıkla söyleyebiliriz.

İşte zikrettiğimiz âlimlerin bu kavilleriyle, yönetimde bulunup Allah'ın kitabı-

Evlilik kanunlarını İsviçre'den, ceza kanunlarını İtalya'dan, ticaret kanunlarını Almanya'dan ve hukuk ilkelerini bilmem hangi gavur memleketinden getirerek İslam'la âdeta alay eden ve kâfirlerin bu kokuşmuş yasalarını İslam'ın pak kanunlarına tercih edenler, bunlar tağut olmaz mı? Bunların tağut olması daha öncelikli ve daha evla değil midir?

na aykırı yasalar yapanların ve İslam kanunlarını hiçe sayanların kesinlikle *'tağut'* olduğunu ve bunlara bu ismi vermenin hiçbir sakıncası olmadığını anlıyoruz.

Burada Allah için bir soru sormak istiyorum: Eğer bu saydığımız tiplemeler *'tağut'* kapsamına giriyor ve kendilerine bu sıfat veriliyorsa; peki ya evlilik kanunlarını İsviçre'den, ceza kanunlarını İtalya'dan, ticaret kanunlarını Almanya'dan ve hukuk ilkelerini bilmem hangi gavur memleketinden getirerek İslam'la âdeta alay eden ve kâfirlerin bu kokuşmuş yasalarını İslam'ın pak kanunlarına tercih edenler, bunlar tağut olmaz mı? Bunların tağut olması daha öncelikli ve daha evla değil midir?

Bu soruya siz cevap verin ama, ben yine de söylemeden edemeyeceğim: İnanın bunların tağutluğu bi tarîkin evlâdır; yani daha gerekli ve daha önceliklidir.

İşte tüm bu hakikatleri göz önünde bulundurarak, tağutun hakikati hakkında kandırılmış şu zavallı halkımıza en samimi duygularımızla sesleniyor ve bu tür yöneticileri -adları ve sanları ne olursa olsun- reddetmelerini, onlara destek vermemelerini ve onların safında hiçbir zaman yer almamalarını Allah için kendilerine nasihat ediyoruz.

"...Oysa onlara, o tağutu reddetmeleri emrolunmuştu." [12]

Bize onları reddetmek emrolunmuşken, onları sevmek ve onları desteklemek de neyin nesi oluyor?

İşin aslı, bu asla olabilecek bir şey değildir.

Allah hakkı için bu noktada yeniden kendimizi gözden geçirelim ve anlatılan şeylerin doğruluğunu Kur'an'a götürerek, Sünnet'e ve Rabbani tevhid ehli âlimlere sorarak tahkik edelim. Bunu yaptığımızda göreceğiz ki, bugüne kadar İslami sloganlarla bizlere yaklaşan sözüm ona dindar liderler, aslında cennet yoluna dikilmiş birer engel ve bizleri Allah yolundan alıkoyan birer tağutmuşlar!

İnanın bu, çok zor bir şey değildir. Sadece biraz samimiyet ve biraz gayretle öğrenilip idrak edilebilecek bir husustur. Biz bu samimiyet ve çabayı gösterdiğimizde Rabbimiz yolumuzu açacak ve inşallah hakkı bize ayan beyan ortaya koyacaktır.

Ne mutlu hakkı öğrenmek için samimiyetle gayret eden yiğitlere!

---

12. 4/Nisa, 60

Tağutu Nasıl Red ve İnkâr Edebiliriz?

Buraya kadar anlatmaya çalıştığımız şeylerden, tağutun ne olduğunu az çok anladığımızı zannediyorum. Tağutun ne olduğunu ortaya koyduktan sonra geriye son olarak tağutu red ve inkâr etmenin nasıl olması gerektiğini anlatmak kalıyor. Bunu da kısaca zikrederek yazımızı tamamlamak istiyoruz.

Bu yazıyı okuyanlar, haklı olarak: *'İmanımızı çalan bu tağutu nasıl inkâr edeceğiz?'* diye sorabilir. Bu, çok yerinde ve gerekli bir sorudur. Öyle ya nasıl inkâr edeceğimizi bilmediğimiz zaman, inkârımızda eksiklik olmaz mı? Zaten kimi insanlar kendilerinin tağutu inkâr ettiğini zannettiği hâlde, hakikatte tağutu inkâr etmemişlerdir. Bunun sebebi de, tağutu nasıl inkâr edeceklerini bilmemeleridir. Çünkü bu iş, sadece söz ile olacak bir şey değildir; aksine hem inanç, hem söz, hem de amel ile gerçekleşen bir olaydır. Bu üç maddeden birisinin eksik olması hâlinde tağut inkâr edilmiş sayılmayacaktır. Şimdi tağutu nasıl inkâr etmemiz gerektiğini maddeler hâlinde zikredelim:

1. Tağutun 'İnanç' ile Reddedilmesi: Bu, kişinin kalben tağuta buğzetmesi, onu sevmemesi, ona düşmanlık beslemesi ve onun *'kâfir'* olacağına inanması şeklinde olur. Tağutun bu şekilde inkâr edilmesi hususunda hiç kimse mazeretli sayılmaz; çünkü hiçbir kimsenin başka birisinin kalbine girmesi veya onun kalbi üzerinde hâkimiyet kurması mümkün değildir. Bu nedenle tağutları seven, onlara sempati duyan, onlara buğz ve düşmanlık etmeyenler asla tağutu reddetmiş sayılmazlar.

2. Tağutun 'Dil' ile Reddedilmesi: Bu, kişinin tağutları ve onların destekçilerini kendisinden talep edildiğinde tekfir etmesi, onların Müslüman olmadıklarını söylemesi, onlara her fırsatta kin ve nefretini açığa vurması ve onlardan beri olduğunu ilan etmesi ile olur.

3. Tağutun 'Amel' ile Reddedilmesinin Şekli: Bu da kişinin hiçbir şekilde onlara destek vermemesi, onları yönetici, lider ve baş seçmemesi, her fırsatta onlardan ictinab ederek uzak durması ve onlara karşı gücü nispetinde mücadele etmesi sureti ile olur.

İşte tağutun reddedilmesinin hakiki şekli ve niteliği budur. Kim bu üç maddede anıldığı şekliyle tağutu reddederse, gerçek anlamda tağutu reddetmiş olur. Kim de bunlardan birisini eksik yaparsa, onun tağutu reddedişi noksandır; binlerce kez dili ile tekrar etse de o, tağutu reddetmiş değildir.

Allah hepimize hakkıyla tağutları reddetmeyi nasip etsin ve bizleri onlardan uzak olup şu müjdeye nail olan kullarından kılsın:

"Tağuta ibadet (ve itaat) etmekten uzak duran ve Allah'a yönelenler var ya, işte onlar için müjde vardır." [13]

---

13. *39/Zümer, 17*

'Bizleri yaratan, varlığımızı devam ettiren, besleyen, din ve dünya işlerimizi ıslah eden yalnızca Allah olduğundan dolayı itaatte sadece O'na özgüdür. Her ne hayır varsa onu celbeden Allah'tır. Her ne şer var ise onu defeden de O'dur. İnsanlardan hiç kimse itaate diğerlerinden daha layık değildir. Çünkü belirttiğimiz bu nimetleri Allah'tan başka insanlardan hiç kimse veremez. Hüküm de ancak Allah'ındır.' (İzz b. Abdulselam, Kavaidu'l Ahkam, 2/134-135.)

'Allah, Kitap ve Sünnete muhakeme olmayı terk ettiği, Allah'ı bırakıp tazim ettikleri tağutlara muhakeme oldukları hâlde gönderilen kitapların tamamına iman ettiklerini iddia eden kimseleri zemmetmektedir. ' (İbni Teymiyye, Et-Tıbyan Fi Ahkami'l Kur-an, S. 270)

Anayasa Referandumuna Katılmak Küfürdür!

Referandum demek, anayasaya 'evet' yani 'bu anayasa ile hükmedilmesini istiyoruz' demektir. Şüphe yok ki buna 'evet' demek, bizatihi küfürdür. Çünkü anayasaya evet demek, bu anayasaya olan imandır. Kişi bu söze itikad etmese dahi, -Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'nin de dediği gibi- burada lafza/söze göre hüküm verilir. O hâlde küfre 'evet' veya 'hayır' diyerek referandum yapılamaz.

Rahman olan Allah'ın Adıyla...

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam, Nebimiz Muhammed'e, ailesine ve ashabının tümünün üzerine olsun.

Öncelikle; her Müslümanın -özellikle de ilim talebelerinin-, etrafında cereyan eden olayları ve Allah'ın bu olaylar hakkındaki hükmünü bilmesi gerekir. Çünkü ilim talebeleri, kendisine uyulan kimselerdir. Kendilerine bazen bir konuya dair soru sorulur veya bu konuda kendileri bizatihi hataya düşerler. Özellikle de ilimde büyük insanlar bir sıkıntıya düşebilirler.

Mısır anayasası için yapılacak olan referandum konusunda tartışmalar çoğaldı ve her yerden Mısır anayasasını destekleyenler ve ona karşı çıkanlar arasında fetvalar verilmeye başlandı. Her iki taraf da sözlerini Kitap ve Sünnet ile delillendirmeye çalıştılar. Bazıları da ayet ve hadisten bahsetmeksizin sadece fetva getirdiler.

Bu yüzden, konumuzun bu mesele hakkındaki tartışmalar ve bu tartışmaların Allah'ın kitabı, Nebimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* sünneti ve ilim ehlinin sözlerine arz etme hakkında olmasını istedim.

1. *Bu yazı, Şeyh Ahmed b. Ömer El-Hâzimî'nin 'En-Nakdu'l İlmi Li Fetvâ Men Ecâze't Tasvît' isimli sesli dersinin makale diline çevrilmiş hâlidir. Şeyh bu dersinde Mısır'daki Anayasa referandumu hakkında Abdurrahman El-Berrak'ın vermiş olduğu fetvanın büyük kısmını cümle cümle aktararak ilmî yönden reddiye vermiştir. Bu dersi makale formatına çevirirken, konuşma dilinden kaynaklı olan tekrarlar, makalenin akıcılığına uymayan ifadeler çıkartıldığı gibi bazı cümleler de makale formatına uygun olarak çevrilmiştir. Gayret bizden, başarı Allah'tandır. -Çeviren-*

Bu meselede ortaya çıkan ilk fetva, Şeyh Abdurrahman El-Berrâk'a ait olmuştur. Daha sonra onu Şeyh Abdullah b. Sa'd takip etmiş, daha sonra da art arda bu mesele hakkında yazanlar olmuştur. Eğer bu fetva bu kadar yayılmasa ve bunun hakkındaki sorular çoğalmasa kimseden açık ismi ile bahsetmez, sadece meselenin genel yönünden bahsederdim. Fakat Allah'ın da takdiri ile bu fetvanın yayılması gerçekleşmiştir.

Yayılan bu fetvaların ve sözlerin aslı, Şeyh Abdurrahman El-Berrâk'ın fetvasıdır. Bu fetvanın genel bir değerlendirmesini yapacak olursak:

Allah'ın hükmünü söyleyecek olursak; bu fetva batıldır ve doğru değildir! Kitap ve Sünnet'e dayalı olmadığı gibi, ne sahabelerden ne de önceki âlimlerden hiçbirisinin sözlerinden bir delile dayalı değildir. Bu yüzden fetvası, delilden yoksun olarak görülmektedir. Berrâk'ın sözünü alan kimse, bunun gibi büyük meselelerde bundan kaynaklı olarak fetva ortaya koyacaktır. Şurası bir gerçektir ki, âlim bir kimse de, ilim talebesi de bir fetvayı okuyup delil ister. Fakat avamdan kimselere ise hangisinin delil, hangisinin delil olmadığı karışık gelir.

Buna dair fetva veren Şeyh, mesele hakkındaki kastını yanlış anlamalar ve ondan hatalı çıkarımlar olmasın ve ona tabi olup da kendisine onu dayanak kılanlar çıkmasın diye Allah'ın dini olarak gördüğü hususun hükmünden bahsedip, onu Kitap ve Sünnet'ten bir delile dayandırmalıydı.

Çünkü bu fetva, insanları iki kısma ayırdı. Bir kısım hakkı istedi veya kendilerinin hakkı istediğini zannedip de Şeyh'in ulaştığı sonuca ulaştılar. Bir kısım da heva ehlidir. Bunlar da özellikle partilerin peşinden gidenler ve İhvan-ı Müslimin'den olan kimselerdir. İster onlar, isterse de diğerleri olsun fark etmez. Hepsi de bu fetvaya oldukça sevindiler. Çünkü bu fetva, İhvan-ı Müslimin'in üzerinde olduğu yolu desteklemektedir.

Şimdi Allah izin verirse bu Şeyh Berrâk'ın sözünü kısaltmaya çalışıp söylediklerinden açık bir şekilde bahsedeceğiz. Şeyh Berrâk, Allah'a hamd ve Rasûlü'ne salât ve selam getirdikten sonra şöyle demektedir:

'Mısır Anayasası'nın referandumu konusu hakkında Mısır'daki Ehli Sünnet olan kardeşlerimizin kendi aralarında ihtilaf ettiği ve fetva istedikleri bana ulaştı. Bunun hükmü konusunda vacip, caiz, haram olduğunu söyleyerek ihtilaf ettiler. Şurası bilinmektedir ki her bir kesimin düşündüklerini destekleyen delilleri vardır.' Bu kısımda ilk olarak Mısır'daki Ehli Sünnet diye isimlendirdiği kimselerin bu meselede ihtilaf ettiklerini söylemektedir. Devamında da şöyle demektedir: ***'Şurası bilinmektedir ki her bir kesimin düşündüklerini destekleyen delilleri vardır. Delillerine vakıf olduğum kadarıyla, delil getiren görüşün delillerinin hepsinin de -delillere bakanı da şaşırtacak şekilde- kuvvetli olduğunu gördüm.'***

Bu, bir görüştür ve içerisinde de bir konu vardır. Sanki Şeyh Berrâk meseleye bakıp, ihtilaflı olduğunu, bu ihtilafın da meşru ve kuvvetli olduğunu, meseleye bakan ve araştıranın da şaşıracağı bir ihtilaf olduğunu zannediyor.

Bunların hiçbirinin ne Allah'ın kitabından, ne de Rasûl'ün sünnetinden nasibi ve payı vardır. Bilakis mesele icma konumunda olup, bu meselenin anlaşılması, selefin arasında ihtilaflı değildir. Ayrıca bu mesele, bu zamanda yeni gerçekleşmiş ve yaşanmış değildir. Bilakis bu konudan, Allah'ın kitabı ve Rasûl'ün sünnetinde bahsedilmiştir.

Kaç ayet ve kaç hadis bu hükmün (referandumun caiz olması) Allah'ın hükmü olduğuna delalet etmektedir? Bilakis, teşri/yasama/kanun koyma, hiç kimsenin değil, Allah'ın hakkıdır. Her kim hükmün mahlukun olduğunu söylerse; tıpkı puta secde eden ve ibadeti Allah'tan başkasına yönlendiren gibidir. Hükümde şirk koşmak da ibadette şirk koşmanın aynısıdır!

Aynı zamanda tağut, ibadette olduğu gibi hükümde, tabi olmada, itaatte de olur. Böyle olduğunda da Allah'ın: *"Kim tağutu inkar eder, Allah'a iman ederse o, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır."* [2] hükmüne girer.

Önceden de belirttiğim gibi, bu konu elbette ki ihtilaflı değildir! O hâlde hüküm, günümüzde yaşanan ihtilafa göre değil, sadece Allah'ın kitabına ve Rasûlü'nün sünnetine dönerek verilir. Kendisinde ihtilaf edilen ve çekişilen meseleler de bu şekilde bilinir. Bir de ihtilaf ve çekişme olan iki mesele arasındaki fark, Allah'ın kitabına, Rasûl'ün sünnetine ve selefin anlayışına arz edilerek çözülebilir. Aynı şekilde sahabenin icma ettiği hususlara da karşı çıkmak caiz değildir. İhtilaf ettiklerinde ise ancak iki taraf arasında hükmeden bir nas olursa meşru bir ihtilaf olabilir.

Bu mesele, kendisinde ittifak edilen bir meseledir. Yoksa hükmün Allah'a ait olması, asla ihtilaf diye isimlendirilemez. Hükmü, Allah'ın dışında bir varlığa isnat etmek; laiklik, liberalizm, çağdaşlık, demokrasi, halkların hükmü veya halkların yönetimi diye isimlendirilse de bunların hepsi, tek bir dinin çeşitleridir ki bu da Allah'a karşı kâfir olmaktır. Bunlar haddi zatında da tağutun çeşitleridir.

O hâlde diyebiliriz ki; önemli olan Allah'ın kitabı ve Rasûlü'nün sünnetine dönmektir. Eğer bir nas, Allah'ın kitabında bulunursa hüküm odur. Hangi görüş, hangi kıyas, hangi ihtilaf olursa olsun, bir ihtilaf nassın karşısında oluyorsa, bu ihtilaf batıldır ve kim olursa olsun sahibine döndürülür.

Selefin, Sahabe Sözlerine Yaklaşımı

İbni Kayyım *rahimehullah*, İ'lamu'l Muvakkıîn isimli eserinde[3] İmam Ahmed'in *rahimehullah* usulünü[4] açıklarken şunları kaydeder: *'Bir konuda bir nas bulunursa, fetvasını ona göre verir, kimden gelirse gelsin nassa aykırı bir görüşe itibar etmezdi.'*

'Kimden gelirse gelsin.' Bu söze dikkat et! Bu, İmam Ahmed'in ve onun zamanın-

---

2. *2/Bakara, 256*
3. *İ'lamu'l Muvakkıîn, 2/50*
4. *Bu sadece İmam Ahmed'e has değil, Selef-i Salihin'in meselelere ve kişilerin sözlerine bakmasındaki genel bir menhecidir. Kişiler Kitap ve Sünnet'e göre ölçülür. Kitap ve Sünnet, kişilerin sözlerine göre ölçülmez.*

Sen kişilere değil, Kitap ve Sünnet'e uymakla yükümlüsün ey Allah'ın kulu! Kişilerin sözleri, Kitap ve Sünnet ile değerlendirilir. Uygun olursa kabul edilir, uygun olmazsa duvara çarpılır ve bakılmaz. Özellikle tevhid ve Allah'a şirk koşmak ile ilgili konularda...

da yaşayanların bakış açısıdır. Kendisi de sünnet imamları içerisinde *'İmamların Dağı'*dır. Bunun yanında onun da nassa aykırı görüşüne elbette ki itibar edilmez. Aynı şekilde onlardan önce geçen ve içerisinde Ebu Bekir ve Ömer'in *radıyallahu anhuma* olduğu sahabenin de aykırı görüşlerine itibar edilmez.

Biz selefin menheci üzere isek, bakış açımız kişilere itibar etmemek, nassa itibar etmek olmalıdır. Eğer nas söz konusu ise, her ihtilaf batıl olarak kabul edilir. (Berrâk'ın dediği gibi): *'Bakan kimseyi şaşırtacak(!) şekilde'* meşru ve kuvvetli ihtilaf diye kabul edilemez.

İbni Kayyım *rahimehullah* devamla şöyle der: *'...Bundan dolayı Ömer'in görüşüne de itibar etmezdi.'*

İmam Ahmed, nassa aykırı olduğunda Raşid Halife Ömer b. Hattab El-Faruk'un sözüne dahi itibar etmiyor ve atıyor. İşte bu, hakka tutunmanın kuvvetidir! İşte bu, sahih bir menhecdir! Bu aynı zamanda nassa ve nassın delalet ettiğine bakarken, Müslümanın olması gereken menhecidir.

Bundan sonra da görüş ayrılığı olduğunda; bu ayrılık meşru olursa ona ihtilaf olarak itibar edilir. Görüş ayrılığı meşru olmazsa, o zaman söz duvara çarpılır, kim olursa olsun sözün sahibine de bakılmaz.

İbni Kayyım *rahimehullah* devamında da şöyle diyor: *'...Bundan dolayı Ömer'in, mebtute* [5] *konusunda Fatıma binti Kays'tan nakledilen hadisten dolayı görüşüne; Ammar b. Yasir'den nakledilen hadisten dolayı teyemmüm konusunda aykırı görüşüne; Aişe'den nakledien sahih hadisten dolayı, ihramdan önce, hacıların güzel koku sürünerek, ihramda iken de güzel kokularını devam ettirmelerine karşı gelmesine; Fesh hadisinden dolayı, ifrad ve kıran haccına niyet edenlerin niyetlerini bozarak temettu haccına niyet etmelerine karşı gelmesine itibar etmediği gibi; Aişe'den rivayet edilen, kendisi ve Rasûlullah'ın böyle bir durumdan dolayı gusül aldıklarına dair hadisten* [6] *hareketle, Ali, Osman, Talha, Ebu Eyyub ve Ubeyy b. Ka'b'ın iksal* [7] *konusundaki görüşlerine de itibar etmemiştir.'*

İmam Ahmed dört-beş sahabenin sözüne itibar etmemiştir. İbni Kayyım da, İmam

5. *Eşinden üç talak ile boşanıp, iddet bekleyen kadına denir. -Çeviren-*

6. *Zeyd b. Halid El-Cühemî'nin naklettiği hadis şöyledir: "Osman b. Affan'a bu konuyu sordum: 'Bir kişi eşiyle cinsel ilişkide bulunup, meni gelmezse gusül gerekir mi? 'Yalnızca avret mahallini yıkar, namaz için abdest aldığı gibi abdest alır. Başka bir şey gerekmez' dedi. Osman devamla: 'Bunu Ali, Zübeyr, Talha b. Osman ve Ubeyy b. Ka'b'a sordum, onlar da bana bunu emrettiler' demektedir."*

7. *İksal: Bir kişinin eşiyle cinsel münasebette bulunduğu hâlde, inzal olmaması demektir.*

Ahmed'in itibar etmemesinden dolayı bunu kitabına yazmıştır. Konu hakkında nas olduğundan dolayı, bu yapılana; sözü atmak, söze ve sahibine bakmamak denilir.

Sen kişilere değil, Kitap ve Sünnet'e uymakla yükümlüsün ey Allah'ın kulu! Kişilerin sözleri, Kitap ve Sünnet ile değerlendirilir. Uygun olursa kabul edilir, uygun olmazsa duvara çarpılır ve bakılmaz. Özellikle tevhid ve Allah'a şirk koşmak ile ilgili konularda...

İbni Kayyım devamında ise şöyle der: *'Bunun gibi, kocası vefat eden kadının iddeti konusunda Subey'atu'l Eslemi'den nakledilen hadisten dolayı İbni Abbas, diğer bir rivayette Ali'nin, iddetlerin en uzunu ile iddet görür şeklindeki fetvalarına; Müslümanın kâfire mirasçı olmasını yasaklayan sahih hadisten dolayı Muaz b. Cebel'in ve Muaviye'nin buna cevaz veren görüşüne; sahih hadise aykırı olduğundan dolayı İbni Abbas'ın sarf konusundaki görüşü ile yine sahih hadise aykırı olmasından dolayı eşek etleri hususundaki görüşlerine itibar etmemiştir. Bunun örneklerini çoğaltmak mümkündür.'*

Bu, sadece İmam Ahmed'in değil, sahabenin de birbirlerine yaptığı şeydir. Aynı şekilde tabiinin de sahabeye ve birbirlerine yaptığı bir şeydir.

İbret nassa göredir ey ilim talebesi, ey hak talibi!

Eğer nas varsa ve delaleti sahih, sübutu da kat'i ise, o zaman tüm ihtilaflara batıl olarak itibar edilir ve sahibine geri çevrilir.

İbni Kayyım devamla diyor ki: *'Ahmed b. Hanbel hiçbir uygulama, görüş ve yorumu ve hiçbir dostunun görüşünü sahih hadise tercih etmediği gibi, birçok kişi, bir konuda muhalif görüşün tespit edilememesi durumunu 'icma' olarak değerlendirip, bunu sahih hadisin önüne geçirmesine karşın o, bu duruma icma diyenleri tasdiklemez, icma iddiasının sahih hadisin önüne geçirilmesine cevaz vermezdi.'*

Bu, selefin bazısına örnektir. İmam Ahmed *rahimehullah* apaçık bir menhec üzere yürümüştür. O, bu yolda sahabe etbaından ziyade, sahabe ile beraber olmuş, hatta sahabenin büyükleri ile beraber olmuştur. Ne Ömer'in, ne Osman'ın, ne de Ali'nin *radıyallahu anhum* içtihad edip, nassa muhalefet ettiği sözlerine itibar etmiştir. Kendisine nas geldiğinde, nassa uymayı vacip saymış, kim olursa olsun hiç kimsenin sözüne itibar etmemiştir.

Referanduma katılmaya veya demokrasi oyununa girmeye dair delil saydıkları bu şüpheler -ki biz buna delil demiyoruz- birtakım fikirler olup, tamamen hevaya dayalı görüşlerdir. Biz bunlardan bazısına hüsn-ü zan etmek istesek de, şunu diyebiliriz ki: Hevaya yaklaşmayın! Bunların hepsi, nasların karşısındaki görüşlerden ibarettir. Ve nassın karşısındaki her görüşe, her içtihada fasit olarak itibar edilir ve ilim ehlinin yanında makbul değildir. Bu da tüm usul ehlinin arasındaki ittifak noktasıdır. Bu meselede de hiç kimse buna karşı çıkmamıştır.

Allah ve Rasûlü'nden bir nas geldiği zaman; orada asla içtihad yoktur. Her içtihad da, nas bulunduğundan dolayı batıl ve iptal edilmiş sayılır.

İbni Kayyım *rahimehullah*, Es-Sevâiku'l Mürsele isimli kitabında şöyle der: *'Kıyas, nas ile çatışıp karşı karşıya gelirse batıl olur.'*

Kıyastan kasıt, içtihaddır. Bazıları içtihad ve kıyasın aynı manaya geldiğini söylerken, bazısı da kıyas, içtihadın bir parçasıdır, demişlerdir ki doğru olan da budur. Çünkü içtihad, kıyastan daha geneldir. Her halükârda kıyas ve içtihad nas ile çatışır ve karşı karşıya gelirse; bu, batıl ve fasit içtihad olarak kabul edilir ve itibar edilmez.

Devamında da şöyle der: *'Bu, şeytani bir kıyas olarak isimlendirilir.'*

Bu yönüyle bakıldığında İbni Kayyım'ın yanında *'bakanı hayretler içerisinde bırakan ihtilaf(!)'* diyen kişinin sözüne itibar edilir mi? Hayır! Bu, her önüne gelenin dayanacağı bir şüphedir. Bu, şeytani bir kıyas, itibar edilmeyen bir içtihaddır! Dolayısıyla da kabul edilemez!

Devamla İbni Kayyım der ki: *'...Bu, içerisinde hakka batıl ile karşı çıkmak, batılı da hakkın önüne geçirmeyi içermektedir. Bu yüzden akıbeti de; aklını, dünyasını ve ahiretini kaybetmesidir. Önceden açıkladığımız üzere, bir kimse aklını vahyin önüne alırsa Allah, onun aklını saptırır.'*

Bir kimse nas varken ve delaleti de açık iken aklını, fikrini, içtihadını vahyin önüne ne diye alır ki? Ne diye içtihad ediyorsun ey Allah'ın kulu! Kim sana bu izni verdi? Yaratılanların en bilgilisi de olsan, içtihad ediyorsun, açık ve kat'i nasları birbirine vuruyorsun ve sonra diyorsun ki: Bu, benim görüşümdür!

Sonra da ihtilaf var deyip, merhamet gereklidir diyorsun. Hayır! Eğer ihtilaf meşru olur ve her bir kimsenin şer'i ve sahih delili, hücceti olursa o zaman meşru ihtilaf olur! Özellikle de sahih bir delile dayanırsa. Fakat sahih delil değil de delil saydığı bir şey olursa, bu ihtilaf batıl olup itibar da edilmez.

İbni Kayyım *rahimehullah* aynı kitapta Şehristani'nin şu sözünü aktarır:

> *'Şüphe olmaksızın bilinmektedir ki, âdemoğlu için var olan bütün şüpheler; taşlanan şeytanın saptırmaları, onun vesveseleri ve ondan doğan şüphelerden gelmiştir. Eğer şüpheler yedi olarak sınırlandırılmışsa, bidatların büyükleri ve sapıklıklar yediye döner.* [8] *İbareler değişse, metotlar ayrılsa bile dalalet, küfür ve eğrilik (haktan sapma) fırkalarının şüpheleri bu yediyi aşamaz; bunlar dalalet türlerinin tohumları gibidir. Hepsi hakkı itiraf ettikten ve nas karşısında hevaya yöneldikten sonra emrin inkârına döner.'*

Her bidat da böyle olduğu gibi her sapkın ve küfür ehli olan fırkanın da Kur'an ve Sünnet'e ters düşmesinin asli sebebi, re'y/görüş ile olmuştur. O hâlde diyebiliriz ki: Kitap ve Sünnet'in karşısında duran her görüş reddedilmiştir.

---

8. Burada Şehristani bu ibareden önce saymış olduğu şeytanın attığı yedi şüpheye işaret etmektedir. -Çeviren-

Anayasanın İçerisinde Güzel Maddeler Olabilir mi?

Şeyh Berrâk, fetvasında bu konuda ihtilaf olduğundan bahsetmiştir. Hâlbuki bunda ihtilaf yoktur. Allah'ın şeriatı dışında bir yönetici kabul etmek veya bu kanun yapma hakkını ona vermek konusu ihtilaflı olabilir mi? Bu, batıl bir şeydir! Çünkü referandum, küfrü kabul etmektir. Bu kabul, ister kalp ve dil ile beraber olsun, ister sadece kalp ile olsun fark etmez, her ikisi de küfürdür.

Daha sonra ise, bu tartışmanın kaynağından ve tartışmaya götüren sebepten bahsetmiştir. İlk olarak şunu söylemiştir: ***'Birincisi: Anayasanın içerisindeki küfür maddeleridir. Bunların batıl oluşunda ve isteyerek/kast ederek konulmasının haram oluşunda kardeşlerimiz ihtilaf etmemişlerdir.'***

Burada *'isteyerek'* sözünden ne kastettiğini anlamış değiliz. Şeyh Berrâk zorluk anında bunu caiz mi görüyor? Allah en doğrusunu bilendir. Fakat onun da kabul ettiği gibi anayasada küfür maddeleri bulunmaktadır. O hâlde bu anayasa, küfür ve tağut anayasasıdır. Bu demektir ki, bunlar küfür ve batıl olan kanunlar ve maddelerdir. İşte burası, insanların arasında tartışmaya sebep olan ibaredir.

Devamla diyor ki: ***'İkincisi: Anayasanın içerisinde şeriatın hâkim olmasına karşı çıkanların razı olmadığı ve şeriatın hükmüne yakın olan güzel maddeler de vardır.'***

O hâlde tartışma için iki sebep saydı. Birinci sebep, bu anayasada olan ve gelecekte Allah'ın şeriatı ile hükmetmeye bir vesile ve mukaddime olan güzel maddelerin(!) olmasıdır. Diğer bir sebep de küfür maddelerinin olmasıdır. Bu küfür maddelerinden bazıları şunlardır:

'Demokratik Devlet' maddesi: Bu, İslam dininden çıkaran bir küfürdür.

'Şeriatın hepsi, insanlar arasında ayırıcı bir kıstas değildir. Bilakis kanun olan ilkeler kıstastır' maddesi: Burada ilkelerden kasıt nedir o da belli değildir...

'Halk, yönetimin veya kanun koymanın kaynağıdır' maddesi: Bu da başlı başına küfürdür!

O hâlde burada anayasanın küfür olarak kabul edilmesinde maddelerden bir tanesi dahi yeterlidir. Fakat Şeyh Berrâk'ın bu iki durumu bir araya getirmesi, gerçekten bir tezattır. Hem küfür maddelerinin olduğunu kabul ediyor, hem de içerisinde güzel maddelerin olduğunu söylüyor. Bu, tezattan başka bir şey değildir. Çünkü anayasa, küfür maddelerini içeriyorsa bu tamemen küfür olup, küçüklerden önce büyüklerin ayaklarını kaydıracak bir şeydir. Beş-on tane maddenin hepsini küfür görüyor, diğer maddeleri de şeriata uygun olarak görüyor. Sonra da bu, küfür olan; bu, şer'i olan diyor. Sanki iki şeyi birbirine karıştırıyor. Bu da batıl olan bir şeydir.

O zaman şunu diyebiliriz ki, anayasa içerisinde küfür olan maddeleri barındırıyorsa, bu tümüyle küfürdür. İçerisinde hiçbir güzellik de yoktur!

Bu durum, Allah'ın: *"...Kim tağutu inkâr eder, Allah'a iman ederse..."* buyruğuna girmektedir. O hâlde şu soru sorulmalıdır: Bu anayasa, içerisinde küfür olan ve güzel olan kanunlar barındırıyorsa, bu: *"...Kim tağutu inkâr eder..."* kısmına mı, yoksa *"...Allah'a iman ederse..."* kısmına mı girmektedir? Hangi türe giriyor? Veya ikisinden de uzak mıdır?

"...Kim tağutu inkar ederse..." buyruğundaki *'Tağut'*, umum siyakı ile gelmiştir. Buradaki tağut isminde hiçbir tafsilat yoktur! Bu taksimat da aslı olmayan bir batıl olup, nas ile ters düşmektedir. O hâlde güzel maddeleri kapsadığı zannedilen bu anayasa tamamen küfürdür ve Allah'ın şu buyruğu kapsamına girmektedir:

"Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır. O hâlde kim tağutu reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir." [9]

Anayasanın zahiren güzel maddeleri kapsamasına gelince -ki bu, şüphenin mahallidir- bu şer'i olarak güzel değildir. Yani *'güzel maddeler'* sözü, kendi görüşüne göre olup, şeriata göre değildir. Çünkü güzel olan şey, bazen akla göre olabiliyor iken, bazen de şeriata göre olabilir.

Şeriat tastamam olan bir şeyi birbirinden ayırmaz ve bir kısmını inkâr edip, diğer bir kısmına iman ederek bölünmeyi de kabul etmez.

Bazısına iman edip, bazısını inkâr eden kimseye: *'Sen iman etmiş oldun. Fakat bazısında doğru yapmış, bazısında hata etmişsin'* diyemeyiz. Bu, şeriatta sabit olan bir şey de değildir.

O hâlde diyebiliriz ki; bu ayrım batıl olup, tağut ve küfür olan bu anayasanın içerisinde güzel maddelerin var olduğunun düşünülmesi de mümkün değildir. Bilakis hepsine küfür olarak itibar edilir, şer'i yönden de güzel olamaz. Şeriatı kısımlara ayırmak küfürdür ve geri kalan hepsini de inkâr etmek demektir.

"Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp, bir kısmına inanmıyor musunuz?" [10]

---

9. *2/Bakara, 256*
10. *2/Bakara, 85*

Böyle bir kimse bazısına iman edip, bazısını inkâr etmiş, Kur'an'ı kısımlara ayırıp *'buna iman edilir, buna iman edilmez'* demektedir. Bu kimseye *'kitabın bir kısmına inandığında bizimledir, inkâr ettiğinde de kâfirdir'* diyebilir miyiz? Hayır! O zaman kitaba iman etmemiştir. Bu iddiası da geçersizdir ve sözüne de bakılmaz. Bu iman, şer'i değildir. Çünkü kişi, hepsine iman etmekle mesuldür. Bir ayeti inkâr eden, hepsini inkâr etmiş olur. Bu sebeple, çoğu doğru, azı yanlış diyemeyiz. Bu ayrıma ne Kur'an ne de Sünnet işaret etmiş olup, naslarla çatışan fasit bir görüştür. O hâlde iman ve küfrü kısımlandırmak, geri kalan hepsini inkâr etmektir. Küfürden öte de masiyet yoktur. Böyle olunca da, bu ayırt etmeyeceğimiz mutlak bir çirkinliktir. Zaten şirk; aklen, şer'an hatta fıtrat olarak bile çirkindir.

Müşrikler, şirk işlediklerinde Allah'ı sözde tenzih etmeyi isteyerek yaptıklarını görmüyor musun? Yaratanı, yaratılana kıyas etmek istediler. Allah'ı tazim ettiler ve kralların yanına direkt girilmez, mutlaka bir vasıta ile girilebilir, dediler. Bunların güzel bir maksadı var ama şeriat bu maksada itibar ediyor mu? Bu şüpheye itibar edilir mi? Hayır!

Bunlar, müşriklerin söylediklerini söylemekte, yaptıkları şirki de istisnası olmaksızın yapmaktadırlar. Bu şekilde bölümlere ayırmak, şer'an makbul değildir. Her kim şeriatı, imanın kabul etmeyeceği şekilde kısımlara bölerse, küfür galip gelir ve ona bu küfür hükmü verilir. İmanı da kendisinin kabul ettiği gibi güzel olarak vasfedilmez. Çünkü hepsi küfür olan şey, her yönüyle çirkindir. O hâlde bu, *'güzel'* veya *'içerisinde güzel maddeler'* olmakla nasıl vasıflandırılabilir?

İbni Kesir *rahimehullah* şöyle der: *' "De ki: 'Her kim Cebrail'e düşman ise, bilsin ki o, Allah'ın izni ile Kur'an'ı; önceki kitapları doğrulayıcı, müminler için de bir hidayet rehberi ve müjde verici olarak senin kalbine indirmiştir.' "* [11] *ayeti hakkında şöyle der: 'Kim Cibril'e düşman olursa iyi bilsin ki hâkim olan bu Kur'an'ı senin kalbine Allah tarafından ve onun izniyle indiren o Rûhu'l Emin'dir. Allah'ın meleklerinden bir elçidir. Kim bir elçiye düşman olursa bütün elçilere düşman olmuş sayılır. Nitekim kim bir Peygambere iman ederse, bu iman onun bütün Peygamberlerin hak olduğuna inanmasını gerektirir.'*

İçerisinde iyi olana iman edilecek, küfür olana da iman edilmeyecek şekilde ayırt edemeyiz. Çünkü meleklere iman; bölmeyi kabul etmediği gibi, şeriata iman da bölmeyi kabul etmez. Bir meleğe imanı reddeden, meleklerin hepsini inkâr ettiği gibi, şer'i bir hükmü reddeden de bütün şeriatı inkâr etmiştir.

İbni Kesir *rahimehullah* devamla şöyle diyor: *'Kim de bir Peygamberi inkâr ederse bu küfür, onun bütün Peygamberleri inkâr etmesi sonucunu doğurur. Allah şöyle buyurmaktadır: 'Allah'ı ve Peygamberlerini inkâr eden, Allah'la Peygamberleri arasını ayırmak isteyen, 'bir kısmına inanır bir kısmını inkâr ederiz' diyerek ikisi arasında bir yol tutmak isteyenler, işte onlar kâfirlerin ta kendisidir.'* [12] *'*

---

11. *2/Bakara, 97*
12. *4/Nisa, 150-151*

Allah *subhanehu ve teâlâ*: *"İşte onlar kâfirlerin ta kendisidir"* buyruğunu tekidli bir şekilde söylemiştir. Bunu da Rasûllerden birini inkâr eden için tekit etmiştir. Ayrıca bazı Peygamberlere iman edip de bazılarını inkâr edenler hakkında *'onlar güzel yapmışlardır'* diye bir nas da gelmemiştir.

Devamında da diyor ki: *'Allah onlar hakkında kesinleşmiş küfür hükmünü veriyor. Çünkü onlar Peygamberlerden bir kısmına inanmakta bir kısmını inkâr etmektedirler. Cebrail'e düşman olan da aynı şekilde Allah'a düşman olmuş sayılır. Çünkü Cebrail, ilahi emri kendiliğinden indirmiyor. Rabbinin emirlerini indiriyor.'*

İbni Kesir *rahimehullah*, burada kim Cibril ve Mikâil'den birisine düşmanlık yaparsa; aslında diğerlerine ve Allah'a düşmanlık yaptığını bildirmektedir.

İbni Kesir *rahimehullah* bir önceki ayetin[13] tefsirinde şöyle der: *'Buradan maksat şudur: Peygamberlerden birini inkâr eden, diğer Peygamberleri de inkâr etmiş sayılır. Allah'ın yeryüzüne göndermiş olduğu her Peygambere iman gerekir. (Onlardan) birinin Peygamberliğini hased veya asabiyetine veya kendi hevasına uyarak reddeden kişinin, Peygamberlerden herhangi birisine imanının şer'i bir iman olmadığı açıktır.'* İman ettiğini iddia etse de bu böyledir. Çünkü bu, şer'i/şeriatın istediği bir iman değildir. Çünkü Peygamberlere olan şer'i iman, kısımlandırmayı kabul etmez. Bazısına iman edene *'iyi yaptın'* diyemeyeceğimiz gibi o kişinin hüsn/güzellik sıfatı da son bulur.

Aynı şekilde insanlar arasında hükmedici ve ayırıcı olan ve kendisine başvurulan merci olan şeriat/Allah'ın indirdiği hüküm, ayrım yapmayı asla kabul etmez. Kim ayrım yaparsa, ister bir hükmü inkâr etsin, ister terk etsin, hepsini inkâr etmiş olur. Biz bunların güzel/iyi olan maddeler olduğunu söyleyemeyiz. Bunlar tamamen küfür maddeleridir. Kısımlara bölmenin de ve ayırmanın da Kitap'ta da Sünnet'te de aslı yoktur.

İbni Kesir *rahimehullah*: *'Zira onun bu imanı, bir maksat, bir heves ve asabiyetten dolayıdır. Bunun için Allah: 'Onlar ki; Allah'ı ve Peygamberlerini inkâr ederler' buyurup onları, Allah'ı ve Peygamberlerini inkâr etmekle nitelemiştir. 'Allah ile Peygamberlerinin arasını (imanda) ayırmak isterler, bir kısmına inanır, bir kısmını da inkâr ederiz, diyerek bu ikisinin arasında bir yol tutmak isterler.' Daha sonra Allah, onlardan haber vererek: 'işte onlar, kâfirlerin ta kendileridir' buyuruyor. Şüphesiz ki onlar, kendisine iman ettiklerini söyledikleri şeyi inkâr etmektedirler.'*

İbni Kesir, onların iman etme iddialarına rağmen kâfir olduklarını söyledi. Daha baştan inkâr edenler ise buna daha layıktır.

Devamla şöyle der: *'Zira bu iman, şer'i bir iman değildir. Allah'ın elçisi olması hasebiyle gerçekten ona inanmış olsalardı burhan bakımından daha güçlü, delil bakımından daha*

---

13. 4/Nisa, 150-151

açık olana ve benzerine de iman etmiş olmaları ya da onun Peygamberliği hususunda gerçekten düşünmeleri gerekirdi.'

El-Berrâk'ın zikrettiği bu taksimat, ihtilafın kaynağı ve muasırlarıyla arasında bu anayasanın desteklenip desteklenmemesi; fetva verilip verilmemesi veya küfür olduğu için karşı çıkılıp çıkılmaması hakkında ihtilaf etmesinin sebebidir.

Şüphe yok ki bunlar terk edilmediği müddetçe bunda hiçbir güzellik olmadığını söyleriz. Bunda sadece *'demokratik bir devlettir'* maddesi dahi olsa, bu anayasanın küfür ve tağuti bir anayasa olması için yeterlidir. Bu durumda da onu oylamaya sunmak/ referandum da kesinlikle helal olmaz.

Bundan sonra Şeyh Berrâk diyor ki: ***'Daha sonra Ehli Sünnet kardeşlerimizin yaklaşımına vakıf olunca referandumun vacip olmasa bile caiz olduğu bana açık oldu.'***

Referandum demek, anayasaya *'evet'* yani *'bu anayasa ile hükmedilmesini istiyoruz'* demektir. Şüphe yok ki buna *'evet'* demek, bizatihi küfürdür. Çünkü anayasaya evet demek, bu anayasaya olan imandır. Kişi bu söze itikad etmese dahi, -Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'nin de dediği gibi- burada lafza/söze göre hüküm verilir. O hâlde küfre *'evet'* veya *'hayır'* diyerek referandum yapılamaz.

Büyük Küfürde Maslahat ve Zaruret Olmaz

'...referandumun vacip olmasa bile caiz olduğu'; burada iki hükmün arasında dönmektedir. Vacip hükmüne ulaşmasa bile caiz olur, demektedir. Yani, mekruh veya haram olamaz. Mükellefin zaruret için kullanacağı haram da olamaz. O hâlde vacibe dönüşmüş olur. Sonuç olarak da küfürden vacibe aktarmış oldu. Bundan Allah'a sığınırız.

Devamla şöyle diyor: ***'Bunda da küfrü ikrar/kabul etmek ve küfre razı olmak yoktur. Bu ancak iki şerden birini defetmektir. İki zarardan en hafif olanı tercih etmektir.'***

'Vacip olmasa da caizdir' demesi büyük bir hatadır. Önceden de bahsettiğimiz üzere buna küfür olarak itibar edilir. Küfür de ibadete çevrilemez. Referandumdaki *'evet'* kelimesi, Allah'a karşı kâfir olmaktır. O hâlde küfür nasıl ibadete, hatta ibadetlerin en üstünü olan vacipliğe dönsün?!

Bu anayasanın küfür olduğu kabul ediliyorsa, tağut da parçalara bölünmüyor ve içerisinde güzellik yoksa ve içerisinde sadece çirkinlik varsa; bu yola girişmek ve bu yolda gitmek neden?

Buradan tağuti bir hüküm ile hükmetmenin kişiyi yüce Allah'a karşı kâfir yapacağını öğrendik. Referanduma veya şirk parlamentolarına girmek, üç ihtimali barındırır. Birincisi; ikrah hâli olması lazım. İkincisi; zaruretleri barındırması lazım. Üçüncüsü; Maslahat ve mefsedet olması lazım. Bunun dördüncüsü yoktur!

Şirk ve küfürden daha büyük bir mefsedet yoktur. O hâlde küfür ve şirkin bir şeyi defetmek için vesile olması düşünülemez. Bu kaideden de Allah'a karşı küfür işleme sonucu çıkmaz. Bunun tek istisnası ikrahtır. Bunun dışında ise...

Kim referanduma veya şirk parlementolarına girmenin caiz olduğuna dair fetva veriyorsa; bu üçünden başka söyleyecek delilleri yoktur.

Bunlardan birincisi ikrahtır. Fakat Şeyh Berrâk buranın üzerinde durmadı. Bunu, onun delili olduğu için veya ona dayandığı için söyleyip itiraz etmiyoruz. Bilakis parlamentoya girme, referanduma katılma, demokrasinin hükmü vb. hususlarda yazanların çoğu hatta büyük bir kısmı, bu başlığın üzerinde durmaz ve asıl kabul etmezler. Asıl olarak ikinci ve üçüncü madde olan zaruretler, mashlahat ve mefsedetler konusu altında dururlar.

Bahsettiği illete/sebebe gelince; bu fetvayı iki zarardan en hafif olanını yapmak üzerine verdi. Bu da zaruretler babındandır. Daha sonra ölüm, bölünme vb. hususların oluşmasından dolayı maslahat ve mefsedet konusunu gözetmiş oldu. İki konuyu böylece birleştirmiş oldu. Bu da tamamen hatadır. Eğer bu meseleyi ikrah meselesinden çıkarsaydı, bu ayrı bir mesele olurdu. Fakat zaruret ve maslahat-mefsedet meselesinden çıkarınca bu tamamen hata olmuş oldu. Bu da işin kökünden batıl olmasının asli sebebidir.

Çünkü icma ile sabittir ki, büyük şirk veya büyük küfür ne zaruretlere ne de maslahatlara girer. Bu mesele teferruatlı şeylere hamledilse de böyledir. Bu da, bu meselenin kökünden batıl olduğunu gösterir. Bu da sadece zihindeki birtakım şeyler olup, varlığı olmayan tahminî şeylerdir. Bu husus, maslahatlar için de geçerlidir. İddia edilen bu maslahatlar, hayalî ve kuruntu/zan olan şeyler olup varlığı da yoktur. Yıllardan beri halk, milletvekilleri vb. kimseleri destekledi de bir şey elde edebildiler mi? Hayır! Ne şeriat, ne de kendileri için bir maslahat elde edemediler. Bilakis milletvekilleri gece gündüz Allah'a küfrettiler! O hâlde bu, tamamen hatadır ve meseleyi sulandırmaktır. Çünkü zaruretler ve maslahatlar küfür ve şirke dahil olmaz.

En Büyük Mefsedet Şirktir

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Onları nerede yakalarsanız öldürün. Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın. Fitne öldürmekten daha kötüdür." [14]

İmam Kurtubi *rahimehullah* bu ayetin tefsirinde diyor ki: *'Yani onların sizi zorladıkları ve böylelikle küfre dönmenizi arzuladıkları fitne, öldürmekten daha ağırdır.'*

Yani, eğer benim yolumda bu fitneye düşmemek için öldürülürseniz, bu daha doğru olur. Çünkü öldürülmediğiniz takdirde fitneye düşeceksiniz. Fitneyi reddederseniz de

14. 2/Bakara, 191

ölüm gerçekleşecektir. Bunun da tersi bir durum yoktur. Şurası bilinmelidir ki, ölümden kurtulmak için küfür ve şirk işlenmez. Ancak fitneye/şirke düşmemek için ölünür. İnsanlar en başından bu meselenin tam zıddını zannetmektedirler.

İmam Kurtubi, devamında şöyle diyor: *'Mücahid der ki: 'Yani, mümin için öldürülmek, (fitneden) daha kolaydır. Öldürülmek, onun için fitneden daha hafif gelir.' '*

Ölüm, kişinin tağutlara *'evet'* demesinden daha hafiftir. Bu, olması gereken bir şeydir. Bunun tam zıddının olması ise, doğru değildir.

Devamında da şöyle der: *'Başkaları ise şöyle demiştir: 'Yani kâfirlerin Allah'a ortak koşmaları, O'nu inkâr etmeleri, onların sizleri kendisi sebebiyle ayıpladıkları öldürmekten daha büyük ve ağır bir suçtur.'*

İbni Kesir bu ayetin tefsirinde şöyle der: *'Cihadda adam öldürmek ve insan hayatına son vermek olduğundan dolayı Allah, kâfirlerin içinde bulundukları Allah'ı inkâr, O'na ortak koşma ve Allah yolundan alıkoymaktan daha ağır, çetin, şiddetli ve büyük bir felaket olduğuna dikkat çekerek şöyle buyurdu: 'Fitne, adam öldürmekten daha kötüdür.' Ebu Malik der ki: 'Yani, sizin şu içinde bulunduğunuz hâl, savaştan daha büyük bir felakettir. Ebu Âliye, Mücahid, Said b. Cübeyr, İkrime, Hasan-ı Basri, Katade, Dahhak ve Rebi' b. Enes'ten aynı şekilde: 'Fitne, adam öldürmekten daha kötüdür' buyruğunu; 'şirk, ölümden daha kötüdür' diye tefsir ettikleri rivayet olunmuştur.'*

Selefin birçoğu, burada fitneyi şirk diye tefsir etmiştir. Kişinin şirke düşmemek için Allah yolunda öldürülmesi gerekir. İnsanların anladığı gibi bunun aksi bir durum da yoktur. Bunun yanında İmam Şevkani *rahimehullah* buradaki fitnenin, şirkten daha genel olduğunu söylemiştir.

İmam Şevkani şöyle der: *'Burada dindeki fitneden kasıt, hangi sebeple ve kabul edilen hangi suretle olursa olsun fark etmez; ölümden daha kötü olduğu açıktır.'* [15]

Bu, bir genellemedir. Çünkü lafız, umumi bir lafızdır. Selefin birçoğu, bunu Allah'a şirk koşmaya ve büyük küfre yormuşlardır. İmam Şevkani de burada lafzın aslına dönmüştür.

Şeyh Abdurrahman Es-Sa'di şöyle der: *'Mescid-i Haram'da savaş, haram beldede fesat çıkarma ihtimalini de akla getirdiğinden dolayı Allah, Mescid-i Haram'da şirk koşup, Allah'ın dininden alıkoyma fitnesinin, öldürmenin zararından daha ağır olduğunu haber vermektedir. O hâlde ey Müslümanlar; bu şartlar altında onlarla savaşmakta sizin için vebal yoktur. Bu ayet şu meşhur kaideye delil olmaktadır: 'Daha büyük bir kötülüğü önlemek için iki kötülükten daha hafif olanı tercih edilir.' '* [16]

Şirk ve küfürden daha büyük bir mefsedet yoktur. O hâlde küfür ve şirkin bir şeyi defetmek için vesile olması düşünülemez. Bu kaideden de Allah'a karşı küfür işleme sonucu çıkmaz. Bunun tek istisnası ikrahtır. Bunun dışında ise, bu kaide aslı üzerine

15. *Fethu'l Kadir*

16. *Teysiru'l Kerimi'r Rahman fî Tefsirî Kelâmi'l Mennân*

kalır. Ne şer'an ne de aklen, şirk ve küfürden daha büyük bir mefsedet olması düşünülemez. O hâlde buradan iki zararın en hafifini yapmaya bu kaide ile ulaşılamaz. Dolayısıyla bu tağutlar da referandumda oylanamaz.

Bu ve diğer birçok ayet, küfür ve şirkin diğer hükümler ile arasındaki farkı göstermektedir.

"Fitne, öldürmekten daha kötüdür." [17]

Bir diğer ayette ise: *"Fitne, öldürmekten daha büyüktür."* [18] şeklinde geçmektedir.

Burada iki günah arasında bir fark vardır. Zaruret ve maslahat açısından iki günah ile muamele arasında fark vardır. Bu ayette Allah'a şirk koşmaktan daha büyük bir mefsedet söz konusu değildir. Burada öldürmekten örnek verilmiştir. Diğerleri de buna kıyas edilir.

Küfür ve şirk bütün günahlardan daha büyüktür. Şirk olmayan bir günahtan dolayı küfre ve şirke girilemez. Bu mesele insanlar tarafından düşünülmemiştir.

Küfür ve şirk, zaruretlere de girmez. Maslahatı elde edip tamamlamak, mefsedeti uzaklaştırıp azaltmak, içerisinde şüphe olmayan sahih bir kaidedir. Fakat tevhid ve dinin aslında bu kaideyle amel edilemez.

Maslahat Mutlak Delil Değildir!

Önceki ilim ehlinden *'Müslümanın maslahat elde etmek için büyük küfür ve büyük şirk işlemesine izin verilir'* diyen bir kimse yoktur. Hiç kimse maslahatı gerçekleştirmek için küfre girileceğini de söylememiştir. Ve bu maslahat da, aslı olmayan ve sadece akılda var olan bir zandır. Çünkü tevhidin maslahatından daha büyük bir şey yoktur.

Bu meselede bu kaidenin işletilmesi, oldukça uzak olan bir şeydir. Önceki ilim ehlinden de kimse bunu söylememiştir. Çünkü bu mesele, maslahat ve mefsedet kaidesine bağlandığında şer'i naslara muhalefet gerçekleşecektir. Ayrıca maslahat ve mefsedet konusunda da şöyle bir durum vardır: Bu maslahat, nas ile mi sabit kılınmıştır? Nas ile sabit kılınmış ise, içtihada dahil değildir. Nas ile sabit kılınmamış ise, içtihad tarafında kalmış olur.

Birisi bunun maslahat olduğunu, başka birisi bunun mefsedet olduğunu, bir diğeri de maslahatın mefsedete tercih edileceğini düşünür. Bu da meseleyi tersine çevirmektedir. Böylece -özellikle de dinin aslı ile alakalı meselelerde- büyük bir ihtilaf ve şer gerçekleşmiş olur.

---

17. 2/Bakara, 191

18. 2/Bakara, 217

Referanduma cevaz verenlerin hepsi, maslahatın olduğunu iddia etmektedir. Zaten birisi bir şeyi gaye edindiğinde *'bunda maslahat vardır'* deyip caiz görmektedir. Bahsettikleri maslahatları gerçekleştirmek adı altında büyük küfre ve büyük şirke de izin vermektedirler. İnsanların itibar ettiği maslahatlar da aynen bunun gibidir. Faiz, zina, hırsızlık vb. konularda maslahat görüp, insanlara cevaz vermeleri de bu kabildendir. Maslahat ne zaman bulunursa, artık gaye gerçekleşmiştir. Bu da hiç kimsenin söylemediği batıl bir şeydir. Eğer böyle olmazsa itikad konusunda ihtilafın kapısı aralanır.

Akideye gelince, onun dayanağı naslardır. Ve akide tevkifîdir[19] ve onda içtihadın hiçbir yeri yoktur. Maslahatlara itibar etme konusunda söylenecek ilmî söz ise şudur: Maslahatlar, bir vacibin terkini veya haram olan bir şeyin yapılmasını caiz kılmaz. Ayrıca ilim ehlinin birçoğuna göre de maslahatlara itibar etmek ve maslahatları gözetmek mutlak değildir.

Bu;

a. Bir mefsedete sevk etmesinden dolayı (vacip olan değil) caiz olan bir şeyin terk edilmesi ile kayıtlıdır.

b. Üzerine bir mefsedetin terettüp etmesinden dolayı müstehab olan bir şeyin terk edilmesi ile sınırlıdır.[20]

Sonra bu iki durumda da yine mutlak değildir. Böylesi bir hâlde; bir durumda kabul ediliyorken diğer durumda kabul edilmez. Üzerine bir mefsedetin terettüp etmesinden dolayı ancak caiz olan bir şey terk edilebilir. Yine üzerine bir mefsedetin terettüp etmesi nedeniyle müstehab olan bir şeyi terk etmek caiz olur. İlim ehlinden birçoğu böyle söylemiştir. İlim ehlinden bazıları ise bunun iki vacip arasında bir tearuz söz konusu olduğunda olacağı görüşündedir. Ancak maslahatlar ve mefsedetler hakkındaki geçerli kural, ittifakla tevhid konusunda ve itikadın asıllarında geçerli değildir. Zira;

1. Bu mesele (maslahat ve mefsedet meselesi) içtihada dayanmaktadır.

2. Akidenin dayanağı tevkîfîdir ve naslara bağlıdır.

3. Tevhidden daha büyük, elde edilecek bir maslahat ve Allah'a şirk koşmaktan daha büyük defedilecek bir mefsedet yoktur.

Dolayısıyla bu noktada bu kaidenin geçerliliği bitmiştir. Buna binaen bu kaide ile delil getirmeleri mümkün değildir.

---

19. *Şeriat tarafından geldiği gibi kabul edilir, aklın payı yoktur. -Çeviren-*

20. *Şeyh Hâzimî'nin burada anlatmak istediği şey; maslahatı öne sürerek Allah'ın emrettiği şeylerin terk edilemeyeceği ve yasakladığı hususların yapılamayacağıdır. Maslahat ancak caiz ve müstehab olan şeylerde geçerlidir; farz ve haramlarda söz konusu dahi değildir. -Çeviren-*

İmam Şatıbi şöyle der: *'Rüya, ilham vb. şeylerin dikkate alınıp, itibar edilmesi ancak şer'i bir hüküm ya da dinî bir kaideye ters düşmemesi şartıyla geçerli olur.'*

Birisi: *'Biz maslahat ve mefsedetlere itibar ediyoruz'* derse; biz bunun bir şartı olduğunu söyleriz. Bu şart da üzerinde ittifak edilmiş bir şarttır.

Bu kaideyi kullanmada, şer'i hükümlerin çiğnenmesi veya dinî kaidelerin yıkılmaması gerekir. Şüphe yok ki teşri/kanun koyma başkasının değil, sadece Allah'ın hakkıdır. O zaman diyebiliriz ki; tağutların anayasaları hakkındaki maslahatlar, teşrinin sadece Allah'a ait olmasını kabul etmez. Bu, zaten dinin asıllarından bir aslı bozmaktadır.

Yani bir müçtehid böyle bir iddia ile içtihad ettiğinde veya bir kimse, bu kaidenin bu konumda uygulanabileceğine itibar ederse, buna itibar edilemeyeceğini söyleriz.

Çünkü bu kaidenin şartı; şer'i bir hükme ters düşmemek, dinî kaideleri yıkmamaktır. Şer'i kaideleri veya şer'i hükümleri çiğniyorsa, buna kimsenin hakkı yoktur. Çünkü kişinin çıkarmak istediği hükme karşılık ayet sabit olunca nassa muhalefet etmiş olur.

Nassa muhalefet eden her içtihad da batıldır. Batıldan başka sapıklık var mıdır?! Çünkü hak olmayan her şey batıldır!

İmam Şatıbi şöyle der: *'Dinî bir kaide ya da şer'i bir hükmü ihlal eden birşey haddi zatında hak olan birşey değildir; o ya hayaldir ya vehimdir ya da şeytanın telkinidir.'*

Yani kişi nasıl zannederse zannetsin, algıladığı maslahat ve mefsedet, varlığı olmayan zihindeki hayallerden ibarettir.

Bugün İslam toprakları sömürge altındadır. Sömürgeciler, bedenleri ile bu topraklardan çıktılar ve geriye onların temsilcileri kaldı. Birileri Allah'ın hükmü ile hükmetmek istediklerinde, hemen dışardan müdahale gerçekleşir. Bu da genel bir kuraldır. Tıpkı Mısır ve diğer yerlerde olduğu gibi...

Bazıları: *'Mutlaka bunun bir çözümünün olması gerekir'* diyorlar. Fakat çözüm, Allah'ın kitabında beyan ettiği, Allah yolunda cihadı yükseltmektir. Müslümanlar ya cihad sancağını ihya edecek güç hâlindedirler ya da hazırlık içerisindedirler. Yani ya savaş hâlindedirler ya da hazırlık. Bunun dışında bahse konu bir şey yoktur.

İmam Şatıbi *rahimehullah* devamla diyor ki: *'...o ya hayaldir ya vehimdir ya da şeytanın telkinidir. Bunlar bazen içerisinde haktan unsur da taşıyabilir; bazen de haktan hiçbir şey taşımaz. Bu durumda bunların dikkate alınması doğru değildir; çünkü şer'an sabit bulunan bir esasa ters düşmektedir.'*

Sabit olan nasların, maslahat zannedilenler ile ters düşmesi mümkün değildir. Çünkü Şari'in nas kıldığı önce gelir. Maslahat olarak itibar edildiğinde de, bu nassın karşısındaki bir içtihad olursa, İbni Kayyım'ın *rahimehullah* dediği gibi şeytani bir kıyas olur.

Devamla da şöyle diyor: *'Şöyle ki: Peygamberin getirmiş bulunduğu şeriat bundan önceki meselede de geçtiği gibi geneldir, özel değildir. Onun esasları bozulamaz ve onun devamlılığı ortadan kaldırılamaz; onun hükümleri altına girmeyen bir mükellefin olması düşünülemez. Durum böyle olunca, şu anda üzerinde durduğumuz kabilden olan ve şeriat tarafından konulmuş bulunan esaslara ters düşen her şey sakat ve batıl olacaktır.'* [21]

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle der:

'Bir ameli işlemek bazen müstehab olurken, bazen de o ameli terk etmek müstehab olabilir. Çünkü yaparken ve terk ederken şer'i deliller doğrultusunda maslahatın daha fazla olduğu düşünülmüştür. Müslüman, yapacağı amelde mefsedet, maslahattan daha fazla var ise, bu müstehabı terk edebilir. Tıpkı Nebi'nin Kâbe'yi İbrahim'in temelleri üzerine yeniden inşa etmeyi terk etmesi gibi. Nebi, Aişe'ye şöyle buyurmuştur: 'Eğer kavmin cahiliyeden yeni kurtulmuş olmasaydı, Kâbe'yi yıkar, yere yakın olarak inşa eder ve iki kapılı yapardım. Bir kapısından insanlar girer, bir kapısından çıkarlardı.' [22] *Nebi, tercihe şayan bir durumla ters düştüğü için kendisinin yanında en faziletli olan bu işi terk etti. Bu da Kureyş'in İslam'a yeni girmesi ve onları nefret ettirmemekti. Böylece mefsedet, maslahata tercih edilmiş oldu.'* [23]

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle der: *'Kişinin gönülleri birleştirmek için bu müstehabları terk etmesi de müstehabdır. Çünkü gönülleri birleştirmenin/kazanmanın dindeki maslahatı, bu gibi fiileri işlemekten daha büyüktür. Tıpkı Nebi'nin, Kâbe'yi yeniden inşa etmeyi terk edip, gönülleri birleştirmek için olduğu hâl üzere bırakması gibi.'* [24]

İbni Kayyım *rahimehullah* şöyle der: *'Bazen muvafakat gösterme ve kalpleri birleştirme/kazanma söz konusu olduğunda daha faziletlisi varken daha az faziletli olanı tercih ederdi. Nitekim Aişe'ye: 'Eğer kavmin cahiliyeden yeni kurtulmuş olmasaydı, Kâbe'yi yıkar ve iki kapılı yapardım' buyurmuştur. İşte bu, muvafakat gösterme ve gönülleri kazanma sebebiyle, daha uygun olanı terk etmektir. O durumda daha uygun olan, bu olmuştur. Kurban olmaksızın temettu haccını tercih etmesi de aynen bunun gibidir. Bu yolla Nebi'nin yaptığı ile arzu ve temenni ettiği birleştirilmiş oldu.'* [25]

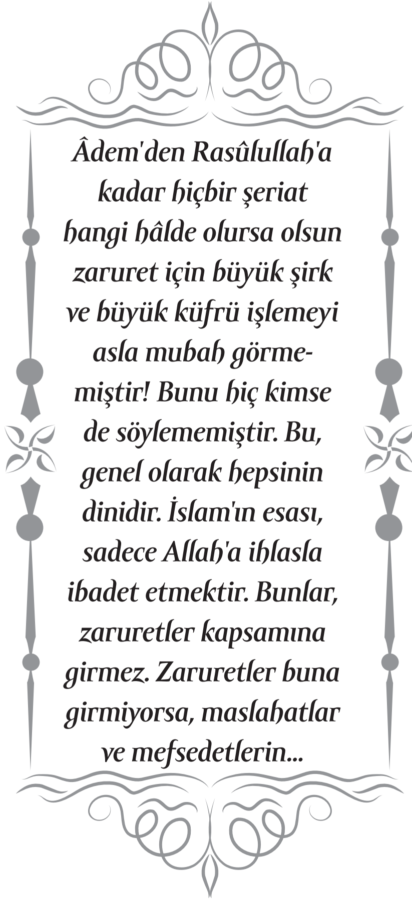
İmam Beğavi *rahimehullah* şöyle der: *'Bu hadis (Aişe hadisi) insanların yanlış anlayıp fitneye düşmesinden korkulduğu bazı istekleri terk etmenin caiz olduğuna dair bir delildir.'* [26]

Görüldüğü gibi bu durum; vacipler, dinin aslı ve kâmil şeriat, tağutun hükmü ile ilgili değil, bazı tercihler ile ilgilidir.

Zaruretler ile ilgili hususlar ise, şirk ile ilgili meselelere dahil olmaz. Bu, zaten icma konumundadır. Hatta İbni Teymiyye'nin dediği gibi bütün Rasûllerin icmasıdır!

---

21. *El-Muvafakat*
22. *Buhari, Müslim*
23. *Mecmuu'l Fetava, 24/195*
24. *Mecmuu'l Fetava*
25. *Zadu'l Mead, 2/142*
26. *Şerhu's Sunne, 2/108*

İbni Teymiyye'nin Konuya Dair Sözleri

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle der: *'Şeriat, iman ve cihad gibi halisa ve raciha* [27] *olan maslahatları emretmiştir. Şüphesiz imanın hepsi/tamamen maslahattır. Cihad ise, içerisinde ölüm olsa da racih olan bir maslahattır. Küfrün fitnesi, ölümden daha büyük bir fesattır. Allah'ın buyurduğu gibi: 'Fitne, öldürmekten daha büyük günahtır.' Şeriat aynı zamanda halisa ve raciha olan mefsedetleri de yasaklamıştır. Gizli ve açık fuhşiyatı, günahı, haksız yere haddi aşmayı, Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği şekilde Allah'a ortak koşmayı, bilmediği hâlde Allah adına söz söylemeyi yasakladığı gibi. Bunlar, ne herhangi bir durumda ne de herhangi bir şeriatta dahi asla mubah olamazlar. Kan, leş, domuz eti, içki ve mefsedet-i raciha olan bunun dışındaki yasaklar da bunun gibidir. Bu ve benzerleri ancak zaruret hâlinde mubah olabilir. Çünkü canın yok olması bunları yemekten daha büyük bir mefsedettir.'* [28]

Yani Âdem'den *aleyhisselam* Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* kadar hiçbir şeriat hangi hâlde olursa olsun zaruret için büyük şirk ve büyük küfrü işlemeyi asla mubah görmemiştir! Bunu hiç kimse de söylememiştir. Bu, genel olarak hepsinin dinidir. İslam'ın esası, sadece Allah'a ihlasla ibadet etmektir. Bunlar, zaruretler kapsamına girmez. Zaruretler buna girmiyorsa, maslahatlar ve mefsedetlerin girmemesi daha evlâdır.

İbni Teymiyye'nin *rahimehullah* şu sözüne çok dikkat edilmesi gerekir: *'Bunlar, ne herhangi bir durumda ne de herhangi bir şeriatta dahi asla mubah olamazlar. Kan, leş, domuz eti, içki ve mefsedet-i racih olan bunun dışındaki yasaklar da bunun gibidir. Bu darb/örnekler ancak zaruret hâlinde mubah olabilir. Çünkü canın yok olması, bunları yemekten daha büyük bir mefsedettir.'*

---

27. *Maslahat-ı Halisa: İçerisinde hiçbir mefsedet barındırmayan tamamen maslahat olan şeylerdir. Namaz, iman vb. gibi. Maslahat-ı Raciha: Tercih edilmiş maslahat. İçerisinde hem maslahat hem de mefsedet bulunan, fakat Şari'in, içerisindeki maslahatları, getirdiği mefsedetlere rağmen tercih ettiği maslahat türüdür. Cihadda ölüm gibi mefsedetin olmasına rağmen cihadın getirdiği maslahatları öncelikli olarak seçmesi gibi.*

28. *Mecmuu'l Fetava, 27/230*

Buradaki söz, daha da açıktır. Büyük şirk, asla zaruretler kapsamına girmez!

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle der:

'Haramlar iki kısımdır. Birincisi, kesin bir şekilde ne zaruret ne de zaruretin dışında bir şeyle şeriatın mubah kılmadıklarıdır. Bunlar da; şirk, fuhşiyat, Allah'a karşı bilmeden söz söyleme ve zulümdür. Bahsedilen bu dört husus, Allah'ın şu buyruğuna girmektedir: 'De ki: 'Rabbim ancak, açık ve gizli çirkin işleri, günahı, haksız saldırıyı, hakkında hiçbir delil indirmediği herhangi bir şeyi Allah'a ortak koşmanızı ve Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır.' ' [29] *Bunlar, tüm şeriatlarda haram olan şeylerdir. Allah bütün Peygamberleri bunların haram kılınması için göndermiş ve bunlardan hiçbirisini hangi durumda olursa olsun mubah kılmamıştır. Allah bu sebeple bunları Mekki olan bu surede indirmiştir. Bunların dışındaki kan, leş, domuz eti gibi haram kılınanlara gelince; bunlar mutlak olarak değil, bazı durumlar dışında haram kılınmıştır.'* [30]

Şimdi Şeyhu'l İslam bu sözlerden ne kast etmiş ona bakalım:

'Kesin bir şekilde' bu söz, delaleti kat'i demektir. Delaleti kat'i olan da, beş vakit namaz gibi tartışma ve içtihad kabul etmeyen hususlardır. Bunu ilmî olarak ifade etmiştir.

'Ne zaruret, ne de zaruretin dışında olan' burada zaruretten kastedilen açıktır. Zaruretin dışında olan ise, maslahat gibi hususlardır. Burada umumiyet olduğu için de sadece maslahat anlaşılmaz.

'Şirk, çirkin işler, Allah'a karşı bilgisizce söz söyleme ve zulümdür' buraya ne zaruret ne de zaruretin dışındaki şeyler girmektedir. Buna istisna olarak sadece ikrah dahildir. Şeyhu'l İslam burada bundan bahsetmedi. Çünkü usul âlimlerinin çoğu ikrah altında olan kimsenin, fail olmadığı düşüncesindedirler. Fiil ona nispet edilemez. Bundan dolayı da bundan istisna olarak bahsetmedi. Bu yüzden de burada Şeyhu'l İslam'a itiraz edilmemiştir.

'...Bunlar, tüm şeriatlarda haram olan şeylerdir. Allah bütün Peygamberleri bunların haram kılınması için göndermiş ve bunlardan hiçbirisini hangi durumda olursa olsun mubah kılmamıştır.'

Bu apaçık bir ibare olup, hangi hâlde olursa olsun bu dinde ve önceki Rasûllerin dininde zaruretlerin olmaması hâlinde şirke dahil olmayacağını gösterir. Adem'in *aleyhisselam* şeriatından Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* şeriatına kadar tüm şeriatlarda da böyledir. Bu, İslam'ın tümünde böyledir.

'Allah bu sebeple bunları Mekki olan bu surede indirmiştir.' Bu ayet de Mekki olan Araf suresinde geçmektedir. Burada Şeyhu'l İslam'ın Mekki sure diye bahsetmesinin sebebi, onların Mekke'de zayıflık hâlinde olmasından dolayıdır. Onlar şirki, zaruret

---

29. 7/Araf, 33

30. Mecmuu'l Fetava, 14/470

sebebiyle mubah saymamışlardır. O hâlde *'bugün ümmet zayıflık hâlindedir'* denilebilir mi? Zayıflık mevcut olduğu hâlde bunun yanında Allah, Nebisine de sahabeden herhangi birisine de zaruret sebebiyle büyük küfrü veya büyük şirki işlemeyi mubah kılmamıştır. Bunun tek istisnası ikrah kaydıdır.

'...bunlar mutlak olarak değil, bazı durumlar dışında haram kılınmıştır.' Yani bu haramlar önceki haramlar gibi değişiklik arz eder.

Daha sonra Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* çok güzel bir söz söyler:

'İnsanın kendi nefsinde haram olduğunu bildiği bir şeyi, bunun Allah'a itaate yardım ettiği zannıyla yapması helal değildir.'

Bunun haram olduğunu bildiğinde -tıpkı şu genel kaide gibi- *'ibadete ulaşmak için harama bulaşması, ona helal olmaz.'* Hiç kimse: *'Günah bazen Allah'a yapılan ibadetin yerine geçer ve kalbi inceltmeye sebebiyet verir'* diyemez. Kul, haram bir vesile ile ibadete ulaşamaz.

O hâlde Allah'ın şeriatının hâkim olması da taattir/ibadettir. Buna da küfür ve şirk olan yollar bir yana, haram olan bir vesile ile hiç ulaşılmaz!

Devamla şöyle der:

'Bunlar ancak bir mefsedet veya mefsedeti maslahata baskın gelen (racih) olanlardır. Bu ibadet bazen mefsedete döner. Şüphesiz Şari' hikmet sahibidir. Onun içerisinde maslahat olduğunu bilse, onu haram kılmaz. Fakat insan bazen haram işler sonra tevbe eder ve onun maslahatı da bağışlanmayı istemesi olur. Böylece huşu, kalp inceliği ve inabet ile Allah'a tevbe etmesi gerçekleşir.'

Başka bir yerde Hıdır'ın kıssasından bahsettikten sonra şöyle der:

'Bu olay gösterir ki, dinle alakalı işlerden (öyleleri vardır ki) görünüşü/zahiri itibariyle problemlidir. Fakat yapılış hikmetini bilmeyen kimse, o iş (asıl itibarıyla) şeriatta zahiren ve batınen mubah olduğu hâlde onu haram sayabilir.' [31]

Yani kıssadan çıkan fayda; insanın haram gördüğü bir şey, işin özünde haram olmayabilir. Bununla beraber batınen ve zahiren caiz olabilir.

Devamla şöyle der:

'Bu, işin güzelliğini ve mubahlığını gerekli kılan, hikmetini bilen kimse için caiz olabilir. Ama bu (üstte bahsi geçen) dört yasakta geçerli değildir.'

Haram olan bir durumda bunun maslahat olduğunu zannedebilir, içtihadda hata edebilir. Fakat bu hata ve içtihad, bu dört yasak ile ilgili asla olamaz.

31. *Mecmuu'l Fetava, 14/475*

'Şüphesiz şirk, Allah'a karşı bilgisizce söz söyleme, açık ve gizli fuhşiyat ve zulmün içinde maslahattan hiçbir şey bulunamaz.'

O zaman, küfür kanunlarının hâkim olması maslahat değildir. İçerisinde hiçbir maslahat da yoktur. Çünkü sen dinini satıyorsun! Sen küfre düştüğünde, küfür sözü söylediğinde kâfir olur, İslam'dan irtidat etmiş olursun. Buna sadece bir hâlde izin verilir ki o da ikrahtır! Bunun dışındaki her şey yasaktır. Küfrü telaffuz ettiğinde, küfre düşmüş olur. Bunda maslahat olduğunu iddia ederse de ona: *'Hayır, bu dört hususta maslahat yoktur. Bilakis bu senin zihnindeki bir hayaldir'* deriz.

'Adam öldürmek, bazı durumlarda mubahtır. Bu dört husustan sayılmaz. Aynı şekilde malın yok edilmesi de bazı durumlarda mubahtır. Açlığa sabretmek de bu kabildendir. Bundan dolayı Allah şöyle buyurdu: 'De ki: 'Rabbim adaleti emretti. Her secde yerinde yüzlerinizi (ona) doğrultun. Dini Allah'a has kılarak O'na ibadet edin.' '[32] *Dinde ihlas ve adalet sahibi olmak her hâlde, her şeriatta mutlak olarak vaciptir. Kulun görevi Allah'a dini has kılarak ibadet ve dua etmektir. Bu, kuldan hiçbir hâlde düşmez. Cennete ancak tevhid ehli girecektir ki, onlar da 'La ilahe illallah' ehlidirler. Bu da Allah'ın, kullarının üzerindeki hakkıdır. Buhari ve Müslim'deki şu hadiste olduğu gibi: 'Nebi şöyle buyurdu: 'Ey Muaz! Allah'ın kulları üzerinde hakkı nedir bilir misin?' O da: 'Allah ve Rasûlü daha iyi bilir' dedi. Nebi: 'Onların üzerindeki hakkı, kulların sadece O'na ibadet edip, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamasıdır' buyurdu.' Allah'ın azabından ancak Allah için dininde ihlaslı olan, ibadetlerini ve duasını Allah'a halis kılan kimseler kurtulabilir. Kim O'na şirk koşarsa, O'na ibadet etmemiş, Allah'a ve başkasına olan ibadetleri iptal olmuştur. Tıpkı Firavun ve emsalleri gibi. Bu da, müşrik kimsenin en kötü durumudur. Sadece Allah'a ibadet etmek gerekir. Bu da her bir kimsenin üzerine vacip olup, hiç kimseden de asla düşmez. Bu da İslam'ın esasıdır. Allah, bunun dışında bir din kabul etmez.*

Vacipler ve haramlar konusunda fark olması gerekir. Bu ikisinin arasını herkese, her durumda ayırmak gerekli olan bir şeydir. Bu da Allah'ın hakkındaki adaletidir. Kulların hakkı ise dini Allah'a has kılarak ibadet etmektir. Allah insanlara hiçbir şekilde zulmetmez. Haram olan, herkese her durumda haram olup, mubah olmaz. Bunlar da; çirkin işler, zulüm, şirk ve Allah'a karşı bilgisizce söz söylemek ve buna benzer olanlardır. Allah şöyle buyurdu: 'De ki: 'Gelin, Rabbinizin size haram kıldığı şeyleri okuyayım: O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın...' '[33] *Bu, mutlak olan haramdır ve hiçbir şey onu caiz kılmaz.'*

Ne maslahatlar ne de zaruretler onu asla caiz kılmaz!

"Anne babaya iyi davranın." Burada kayıt vardır. Baba, çocuğunu şirke davet ettiğinde çocuk ona itaat etmez, aksine ona emri bi'l maruf ve nehyi ani'l münker yapar. Babaya yapılan bu emri bi'l maruf ve nehyi ani'l münker, ona iyilik yapmak demektir. Baba müşrik olduğunda, çocuğun onu (savaş hâli gibi durumlarda) öldürmesi de caizdir. Bunun kerahati hakkında âlimler arasında ihtilaf bulunmaktadır. *"Fakirlik endişesiyle çocuklarınızı öldürmeyin."* Bu haramlık, özeldir. *"(Zina ve benzeri) çirkinliklere, bunların*

---

32. 7/Araf, 29

33. 6/En'am, 151

açığına da gizlisine de yaklaşmayın." Bu, mutlaktır. *"Ergenlik çağına erişinceye kadar, yetimin malına, sadece en iyi tutumla yaklaşın."* Bu da kayıtlıdır. Savaş hâlinde olan müşrik yetimlerin mallarını ganimet olarak almak caizdir. Ancak burada şu denilebilir: (müşrik) yetimin malını almak ve ona en güzel şekilde yaklaşmak ayette geçen *'ahsen'* kelimesinin *'Allah'ın ve Rasûlü'nün emrine göre'* şeklinde tefsir edilmesiyle olur. *"Ölçüyü ve tartıyı adaletle tam yapın."* Bu da bunu hak eden ile kayıtlıdır. *"Konuştuğunuz zaman yakınınız bile olsa adil olun."* Bu da mutlaktır. *"Allah'a verdiğiniz sözü tutun."* Ahde vefa da vaciptir.

İbni Kayyım *rahimehullah* şöyle der: *'Haram kılınan fiillerin en şiddetlisi, günahı en büyük olanı, şüphesiz ki Allah hakkında bilmeden söz söylemektir. Onun içindir ki şeriat ve dinlerin üzerinde ittifak ettikleri haramların içinde, dördüncü sırada zikredilmiştir. Bu fiil, bazı hâllerde helal olan murdar et, kan ve domuz etinin durumuna benzemez; hiçbir suretle mubah olmaz, daima haram olur. Haramlar esas itibariyle iki türdür: Asla mubah olmayan ve zatı itibariyle haram olan; bazen mubah olmayan, arızi durumlardan dolayı haram olan fiiller.'* [34]

Küfür Sözünü Kast Etmemek

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehulla*h şöyle der: *'Bir kimse iman ve küfür sözünü hakikati dışında kast ederse, küfrü doğru olurken, imanı doğru olmaz.'* [35]

İman sözü ve küfür sözü... O hâlde hakikati kast etmemiş, ikrah da olmamıştır. O zaman küfrü doğru olurken, imanı doğru olmamıştır. Çünkü küfür sözünü söylemiştir. Dikkat et! Küfür kelimesi iki hâl üzeredir: ikrah altında olan, ikrah altında olmayan. İkrah altında mıdır değil midir diye bakılır. Diğerinin olmasına bakılmaz. Sarhoşluk vb. gibi. Bu, bizim konumuz değildir. Kelamı kast etmiş, manayı kast etmemiş ise; ikrah altında olursa, nas bunu istisna tutmaktadır. Bunun dışında olursa, küfür hükmü bunun üzerine inmiş olur.

> *'Münafık, dünya menfaatleri için kelimenin kast edilenin dışında imanı kast etmiş, imanı da sahih olmamıştır. Kişi küfür sözünü kendi dünya maslahatları için inanmaksızın söylerse zahiren ve batınen küfrü gerçekleşmiş olur.'* [36]

Bu, çok önemli bir sözdür. Sen tağutların anayasasına *'evet'* dediğinde, bu küfür sözü olmuş olur. Çünkü sen ikrah altında değilsin. Bu durumda da sana küfür hükmü, zahiren ve batınen gerçekleşmiş olur. Kişi bir küfür sözü söylediğinde, ikrah altında değilse zahiren ve batınen kâfir olmuş olur. Kişi bunun dışında bir şey zannetse de, nassa karşı çıkmıştır. Nas ise apaçıktır.

'Çünkü kul, iman kelimesini hakikatine inanarak söylemekle; küfür veya yalan sözü

---

34. *Medaricu's Salikîn, 1/378*
35. *Fetava-i Kubra, 6/75*
36. *Fetava-i Kubra, 6/75*

de ister ciddi ister şaka olarak söylememekle memurdur. Küfür veya yalan sözü ister ciddi ister şaka olarak söylerse; hakiki manada ya kâfir ya da yalancı olur.' [37]

Bu kimseler ciddi olarak referanduma *'evet'* demektedirler. O hâlde kâfir olmaktadırlar.

İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle der: *'İslam'dan sonra küfre sapan bu kesim, iman ettikten sonra küfre sapan kesimden farklıdır. Çünkü İslam'a girdikten sonra küfre sapan bu kesim, İslam'a girişlerinden sonra küfre girmelerine sebep olan küfür sözünü söylemiş oldukları hâlde, Allah adına böyle bir söz söylemediklerine yemin ettiler ve erişemeyecekleri bir işi yapmaya kalkıştılar. Bu, onların böyle bir şeyi yapmaya çalıştıklarına, ancak amaçlarını gerçekleştiremediklerine işaret etmektedir. Burada, yapmadıkları şeyi yapmaya kalkıştılar denilmemektedir. Fakat 'erişemeyecekleri şey'den söz etmektedir. Bu konuda onlardan hem söz hem de fiil sadır olmuştur.'* [38]

Bazıları, Yusuf *aleyhisselam* kıssasından, onun putperest hâkimin hükmü altında olmasını delil getirmektedirler. Onlara diyoruz ki: Yusuf'un *aleyhisselam* küfür sözü söylediğine veya küfür fiili işlediğine dair bir harf getirin! Ayrıca Necaşi'nin küfür sözü söylediğine veya küfür fiili işlediğine dair bir tane nakil getirin! Dolayısıyla İslam'ın asılları ile çelişen muayyen şahıslarla alakalı meselelerin ve ondan hükümler çıkartma işleminin üzerinde yoğunlaşmak en yanlış işlerdendir. Hem de ortada onların küfür sözü söylediğine dair tek bir harf dahi yoktur. Sizin Yusuf'a kıyas ettikleriniz küfür sözü söyleyip, küfür ameli işlemişlerdir. Hatta bazıları bu küfür anayasalarının kurumlarına kendilerini adamışlardır. Bu da, kişiyi İslam'dan çıkarır.

'Allah şöyle buyurdu: 'Şayet onlara sorarsan: 'Muhakkak ki biz eğlenip, oynuyorduk' derler.' [39] *Bu ayete göre onlar, söyledikleri sözü itiraf edip Rasûlullah'a mazeretlerini belirttiler. Bundan dolayı Allah, onlar hakkında şöyle buyurdu: 'Özür beyan etmeyin. Öyle ki siz, imanınızdan sonra küfre girdiniz. Sizden (tevbe eden) bir grubu bağışlasak bile, bir gruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz.'* [40] *Bu gösteriyor ki; bu kişiler o sözü söylerken küfre girdiklerini bilmemekteydiler.'*

Onlar bunun küfür olduğunu bilmiyorlardı. Lafa dalıp, şakalaştıkları hâlde yedi kat semadan onların kâfir olduğu hükmü indi. Onlar küfrü kast etmedikleri hâlde Allah onları yedi kat semadan tekfir etti. O hâlde tağut anayasalarını onaylayan kimseler için *'bu anayasayı istemiyorlar'* deseler bile, bu söz küfür sözüdür. Bunlar ile onların arasında ne fark var?

'Bilakis bu yaptıklarının küfür olmadığını zannettiler. Allah ise, Allah ile ayetleriyle ve Rasûlü ile alay etmenin, kişiyi imandan sonra kâfir yapan bir küfür olduğunu açıkladı. Yine bu ayetler, onlarda zayıf bir imanın bulunduğunu göstermektedir. Onlar haram

---

37. *Fetava-i Kubra, 6/75*
38. *Mecmuu'l Fetava, 7/273*
39. *9/Tevbe, 65*
40. *9/Tevbe, 66*

olduğunu bilerek bunu işlediler. Fakat bunun küfür olduğunu zannetmiyorlardı. Bu ise onları kâfir yapan bir küfür ameliydi. Ayrıca onlar, bu yaptıklarının caiz olduğuna da inanmıyorlardı.' [41]

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah: "Kim küfre göğüs açarsa..."* ayeti hakkında şöyle der:

'Bu kısım, ayetin başına tamamıyla uymaktadır. Zira her kim ikrah olmaksızın küfre düşerse küfre göğüs açmış demektir. Eğer böyle olmasa ayetin baş tarafı ile son tarafı birbiri ile çelişir. Eğer 'küfre düşen kimse' ile kast edilen 'küfre göğüs açan kimse' olsaydı o zaman sadece ikrah altındaki kimse istisna edilmezdi; aksine göğsünü küfre açmadığı zaman ikrah altında olanın da olmayanın da istisna edilmesi zorunlu olurdu. Bir kimse, isteyerek küfrü gerektiren bir söz söylediği zaman göğsünü küfre açmış demektir ki, bu da küfürdür. Buna Allah'ın şu buyruğu işaret etmektedir: 'Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir surenin müminlere indirilmesinden çekinirler. De ki: 'Siz alay edin! Allah o çekindiğiniz şeyi ortaya çıkaracaktır. Eğer onlara, (niçin alay ettiklerini) sorarsan: 'Elbette, biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk' derler. De ki: 'Allah ile, O'nun ayetleriyle ve O'nun Peygamberi ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin; çünkü siz iman ettikten sonra kâfir oldunuz. Sizden (tevbe eden) bir grubu bağışlasak bile, bir gruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz.' [42] *Burada Allah, onlar: 'biz küfür sözünü inanmaksızın söyledik; hatta biz dalmış eğleniyorduk' demelerine rağmen, onların imanlarından sonra küfre düştüklerini bildirmiş ve Allah'ın ayetleri ile alay etmenin küfür olduğunu açıklamıştır. Alay etmek ancak bu küfür söze göğüs açmakla gerçekleşir. İman kalbinde olsaydı, bu sözü söylemesine engel olurdu. Kur'an, kalp ile imanın zahirî ameli beraberinde gerektirdiğini açıklamıştır.'* [43]

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle der:

'Allah, burada küfür ile sadece kalbin itikadını kast etmemiştir, zira zaten kişi buna zorlanamaz. Allah burada zorlananları istisna tutmuştur. Hem söyleyeni, hem de itikad edeni kast etmemiştir. Çünkü kişi hem inanç hem de söz üzerine zorlanamaz; zorlanması ancak söz üzerine olur. Dolayısıyla buradan anlaşıldı ki; Allah, -kalbi imanla dopdolu olduğu hâlde zorlanan hariç- küfür kelimesini söyleyen kimseye Allah'tan bir gazabın ve büyük bir azabın dokunacağını kast etmiştir. İkrah altında olanlardan da her kim küfre göğsünü açarsa hiç şüphe yok ki o da aynı şekilde kâfirdir. Dolayısıyla ikrah altında olup kalbiyle değil sadece diliyle küfür kelimesini söyleyen hariç; küfür kelimesini telaffuz eden her bir kimse kâfir olmuştur. Allah, (kendi zatı, Rasûlü ve ayetleriyle) alay edenler hakkında şöyle buyurur: 'Boşuna özür dilemeyin. Çünkü siz imanınızdan sonra gerçekten kâfir oldunuz.' [44] *Böylece Allah, onların söyledikleri sözün doğruluğuna inanmamalarına rağmen yine de sadece o söz sebebiyle kâfir olduklarını açıkladı. Bu, geniş bir konudur.'* [45]

---

41. *Mecmuu'l Fetava, 14/475*
42. *9/Tevbe, 64-66*
43. *Mecmuu'l Fetava, 7/220*
44. *9/Tevbe, 65*
45. *Es-Sarimu'l Meslul, 3/977*

Şeyh Berrâk'ın fetvasının geri kalanına gelecek olursak, şöyle diyor:

'Referandumda küfrü kabul etmek, razı olmak da yoktur.'

Bunu, önceki satırlarda öğrendik. Burada rızaya değil, söze itibar edilir ki bunu da işlemişlerdir.

'Bu, ancak iki şerden birisini defetmek, iki zarardan en hafif olanı tercih etmektir.'

Bu kaidenin, bu konuma dahil olmadığını da söyledik. Maslahat ve mefsedetler içtihad ile değil, nassın işaret ettiği ile olur. Naslar, bu kaidenin Allah'a şirk koşmaya dahil olmayacağını göstermektedir.

'Bunun fetvasını soran Müslümanların önünde ancak bu veya bundan daha kötü bir şey söz konusudur.'

Yani ya küfürdür ya da ondan daha büyük bir küfürdür. Büyük küfür ve büyük küfürden daha da büyük küfür arasında döner. Zaten ikisi de küfürdür.

'Kâfirler ve münafıklardan olan batıl ehlinin isteklerini gerçekleştirmeleri için ele geçirdikleri fırsattan geri çekilmek ne aklen ne de şer'an hikmetten olan bir şey değildir. Şüphe yok ki, şeriatın hâkim olması konusunda istekli olanlar -ki bu, Allah'a ve Rasûlü'ne iman eden her Müslümanın isteğidir- bu olay hakkında ihtilaf etmeleriyle beraber içtihad etmişlerdir.'

Burada aklı zikretmesi de apaçık bir hatadır. Bütün meselelerin şeriata dönmesi gerekir. Ayrıca her Müslümanın isteğinin şeriata uygun olması gerekir.

"Kim bir amel yapar, o amel bizim sünnetimize uygun değilse, reddedilir." [46]

Niyetler, şeriata hükmedemeyeceği gibi, fiillere de mutlak olarak hükmedemez.

Bahsettiği ihtilaf edilen olay da yeni olan bir olay değil, asırlar önce Allah'ın kitabında nas kılınmış bir hükümdür. İçtihad etmeleri de, batıl olup itibar edilemez.

'Bu da onlara arasında bir ve iki ecir olarak dönecektir. Fakat onlara düşen, ülkelerinde İslam'ın hâkim olmasını istemeyen düşman karşısında sözlerinin bir olmasına çalışmalarıdır.'

Sözlerinin bir olması... Tevhid kelimesi, sözlerin bir olmasından öncedir ey Şeyh! İnsanların batıl, küfür ve tağuti anayasalar üzere toplanması ve tevhidin ve dinin aslının filizlenmesi tamamen batıldır! Küfür üzere toplanmalarının ne faydası olacak ki? Demokratik bir devlet olmak üzere toplanmalarının ne faydası olacak ki? Hüküm burada halka dönecektir. Bunun ne faydası var? Ayrıca bunlar Müslüman mıdır?!

---

46. *Müslim*

'Düşman karşısında sözlerin bir olması' diyor. Bundan dolayı Allah da size yardım etmemektedir:

"Siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar." [47]

'Başkanlık seçimi ile bu anayasayı oylama/referandum arasında çok büyük bir fark görmüyorum.'

Burada iki çeşit söyledi. Doğrudur. Çünkü her ikisi de küfürdür!

'Vakıayı idrak eden her akıllı kimse bilir ki, seçilmiş Müslüman başkan (Muhammed Mursi) şeriatla yönetememektedir.'

Akıl, şeriat ile ölçülür. Ayrıca Müslüman dediğin başkanın İslam'ı nerededir, bize bir açıkla! Ayrıca bu adam, şeriata aslen iman etmemiş, şeriatın eski anayasalar olduğuna inanmaktadır. İhvan-ı Müslimin(!) hangi şeriata gitmektedir? Onların yanında şimdiki demokrasi bozuktur. Daha sonra -bazılarının tanımladığı gibi- şeriat ancak birtakım ilkelerdir. Peki bu ilkeler nedir diye sorsanız, ihtilaf ederler.

'Siz de bilmektesiniz ki anayasa referandumunu terk etmek iç ve dış düşmanları sevindirecektir. Hepsi de bunu gözetlemektedirler.'

Buna ancak şöyle deriz:

"İşte o şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Şu hâlde, eğer iman etmiş kimseler iseniz onlardan korkmayın, benden korkun." [48]

Fetvasının sonunda da şöyle demektedir: ***'İnsanların referanduma katılmasını engellemekten, aşırılıktan, tekfirden, hainlikten, cahillikten sakınmak gerekir.'***

Bilakis insanları bundan sakındırmak gerekir! Çünkü referanduma girmeleri, küfre girmeleri ve kâfir olmaları demektir.

'Aşırılık, tekfir, hainlik ve cahillik...'

Bunların hepsi akla ve içtihada değil, şeriata dayanması gerekir.

Sonuç olarak; bu fetva batıldır ve Allah'ın kitabına ve Rasûlü'nün sünnetine dayalı da değildir. Allah en doğrusunu bilendir. Salât ve selam Nebimiz Muhammed'in üzerine olsun.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

Özcan YILDIRIM, Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

---

47. 49/Muhammed, 7

48. 3/Âl-i İmran, 175

'Biz, Allah'ın yasalarına bakış açılarını ve O'na karşı tutumlarını yöneticilere niye soracakmışız ki? Ve neden onlardan açık bir cevap bekleyip sözlerini ve görüşlerini duymaya hırs gösterecekmişiz ki?

Farz edelim ki onlar Allah'ın şeriatını kabul ettiklerini ve onu tasdik ettiklerini ilan ettiler, acaba bu, –Allah'ın yasalarını tatbik etmedikleri, aksine onlarla savaşıp yerine Allah düşmanı kâfirlerden elde edilmiş kanun ve yasaları getirdikleri sürece– onlardan kabul edilecek ve lehlerinde şahitlik için yeterli sayılacak mıdır?

Şüphesiz ki bu, –lehlerinde veya aleyhlerinde şahitlik edebilmek için– yöneticilerden cevap bekleyenlerin saflığına ve aptallığına işaret etmektedir.' (Dr. Salah Abdulfettah el-Halidî, 'Kim Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmezse' Makalesinden)

'Allah'ın kitabının ve Rasûlullah'ın sünnetinin verdiği hükümle, sıhhatine şehadet ettikleri şeyler haktır ve gerçektir. Bu hak ve gerçeğin dışındakiler ise ancak bir sapıklıktır. Bunun içindir ki, Allah: "Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız..." buyurmaktadır. Yani, husumetleri ve bilmediklerinizi Allah'ın kitabıyla, Rasûlullah'ın sünnetine bırakarak aranızda ihtilaf konusu olan şeylerde onları hakem kılın.' (İbni Kesir Tefsiri, 4/1747.)

Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmemek İki Durum Dışında Mutlak Küfürdür

Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında bir hükümle hükmetmek ve onlardan razı olmak, iki büyük kısma ayrılır. Bunlardan ilki, itikadi küfürdür ve kişiyi dinden çıkarır. Bunun çeşitli şekilleri vardır. Bunlardan ikincisi ise, kişiyi dinden çıkarmaz. Bunun ise sadece iki sureti vardır. Bu noktada üçüncü bir suret yoktur.

İslam, kâmil bir dindir. İslam'ı parçalara ayırmak ya da kısımlandırmak mümkün değildir. Dileyen mümin olur dileyense kâfir... Kişi kâfir olmakla ancak kendi nefsine zarar verir. Kudsi bir hadiste şöyle buyrulur:

"Allah şöyle demiştir: 'Ey kullarım! Eğer sizin öncekileriniz ve sonrakileriniz, insî olanlarınız, cinnî olanlarınız sizden en facir bir kimsenin kalbi üzere olsaydınız, bu benim mülkümden zerre kadar bir eksiklik hasıl etmezdi."

Allah *subhanehu ve teâlâ*, Yahudilerden kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkâr edenlerin küfrüne hükmetmiştir. Bu hüküm, Yahudilerden başka diğer milletler için de geçerlidir. Zira asıl olan hususi sebep değil umumi lafızdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Yoksa siz kitabın (Tevrat'ın) bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Artık sizden bunu yapanın cezası, dünya hayatında rezil olmaktan başka bir şey değildir.

Kıyamet gününde ise onlar, azabın en şiddetlisine uğratılırlar. Çünkü Allah, yaptıklarınızdan habersiz değildir." [1]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ancak, Allah tarafından din bütünüyle kemale erdikten (tamamlandıktan), Allah bize nimetini tamamladıktan sonra vefat etmiştir. Bizi; gecesi, gündüz gibi aydınlık olan bir yol üzerinde bırakmıştır. Bu yoldan ancak kendisini helak eden kimseler ayrılır. Bununla beraber Rasûlullah bizleri şeriatımıza uygun bile olsa O'nun getirdiği yoldan başka yollara yönelmemizden sakındırmıştır.

Halid bin Urfata *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Ömer'in yanında oturuyordum. O sırada Sus'ta ikamet eden Abdulkays kabilesinden bir adam getirildi.

Ömer, o adama:

— Sen filancanın kölesi değil misin, diye sordu.

Adam:

— Evet, deyince Ömer yanında bulunan bir asa ile ona vurdu.

Adam:

— Bana neden vuruyorsun ey müminlerin emiri, diye sordu.

Ömer, ona:

— Otur yanıma, dedi ve adam oturdu.

Ömer, adama:

— 'Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla... Elif, Lam, Ra... Bunlar apaçık kitabın ayetleridir. Doğrusu biz onu akıl erdiresiniz diye Arapça bir Kur'an olarak indirdik. Biz, sana bu Kur'an'ı vahyetmekle, kıssaların en güzelini sana anlatıyoruz. Hâlbuki sen daha önce bundan habersizdin.' [2] *ayetini 3 kere okudu ve arkasından adama 3 kere daha vurdu.*

Adam, ona:

— Bana neden vuruyorsun ey müminlerin emiri, diye sordu.

Bunun üzerine Ömer:

— Danyal'ın kitabını istinsah eden sen misin, diye sordu.

---

1. *2/Bakara, 85*
2. *12/Yusuf, 1-3*

Adam:

— Bana emret emrine uyayım, dedi.

Ömer:

— Git onu beyaz yün ve kaynar su ile imha et. Sonra onu okuma ve insanlardan kimseye okutma. Eğer onu okuduğunu ya da birisine okuttuğunu duyarsam seni ağır bir şekilde cezalandırırım, dedi. Daha sonra adama: 'Otur' diye emretti de adam önüne oturdu.

Ömer şöyle dedi:

— Ben gidip kitap ehlinden bir yazı istinsah ettirmiş, sonra da onu bir deri üzerine yazdırıp Rasûlullah'a getirmiştim. Rasûlullah, bana: 'Ey Ömer bu elindeki nedir?' diye sordu. 'Ey Allah'ın elçisi! O, ilmimize ilim katalım diye istinsah ettirdiğim bir yazı' dedim. Allah Rasûlü öyle kızdı ki yanakları kızardı. Hemen ezan okunmasını emretti. Ensar: 'Rasûlullah öfkelendi mi? Silahlanın, silahlanın' dediler ve Rasûlullah'ın minberinin etrafına toplandılar. Rasûlullah şöyle buyurdu: 'Ey insanlar! Muhakkak ki bana her şeyi cem eden ve sözlerin sonuncusu olan Cevamiu'l Kelim verildi. Benim için de son derece kısaltıldı. Ben onu size bembeyaz ve tertemiz olarak getirdim. Ona düşünmeksizin dalmayınız. Düşüncesizce dalanlar da sizi kandırmasın.'

Ömer der ki:

— 'Ben kalktım ve Rabb olarak Allah'tan, din olarak İslam'dan, Rasûl olarak da senden razı olduk' dedim. Sonra Rasûlullah minberden indiler.' "

Bir başka rivayette ise şöyle geçer:

Ebu'd Derda'nın radıyallahu anh rivayet ettiğine göre:

"Ömer bin Hattab elinde Tevrat'tan bazı sayfalar bulunduğu hâlde Rasûlullah'ın yanına geldi ve dedi ki:

— Ya Rasûlullah! Bunlar, Tevrat'an sayfalardır. Ben, onu Beni Zureyk kabilesinden bir arkadaşımdan aldım.

Bunu duyan Rasûlullah'ın hemen yüzünün rengi değişti. Abdullah bin Sabit şöyle devam etti:

— Ben Ömer'e Allah Rasûlü'nün yüzünün ne hâle geldiğini görmüyor musun? dedim.

Ömer hemen:

— Allah'ı Rabb olarak, İslam'ı din olarak, Muhammed'i de sallallahu aleyhi ve sellem Rasûl olarak kabul edip razı olduk' dedi.

Rasûlullah'ın kızgınlığı gitti ve şöyle dedi:

— Muhammed'in nefsi elinde bulunan Allah'a yemin olsun ki, Musa aranızda olsaydı da sonra beni bırakıp ona tabi olmuş olsaydınız mutlaka sapıklığa düşmüş olurdunuz. Siz ümmetlerden benim nasibim, ben de Peygamberlerden sizin nasibinizim.' "

Şayet Ömer *radıyallahu anh*, sadece Tevrat'tan bazı sayfaları yazıya geçirip okuması sebebi ile azarlanmışsa... Şayet yukarıda rivayette bahsedilen köle sadece Danyal'ın *aleyhisselam* sahifelerini çoğaltması ve okuması sebebiyle azarlanarak dayak yemişse... Evet sadece aslen semavi olan bir metni istinsah ederek okumalarının cezası bu ise acaba günümüzde laiklik esası üzerine kanunlar çıkaran, kâfir devletlerin ve özellikle de Fransızların anayasaları uyarınca kanunlar koyan, cahilî yasalar ihdas eden, kâfirlerin çer çöp mesabesindeki görüşlerini, rezil fikirlerini Allah ve Rasûlü'nün hükmüne tercih eden şu densiz, arsız, hem kendisi sapkın hem de başkalarını saptıran eşkıyaların cezası nedir acaba? Onlar beşerî kanunları Rabbani şeriate eşit görmekle yetinmediler -ki bu bile apaçık küfürdür- bilakis kendi koydukları kanunları Allah'ın şeriatının önüne geçirerek toplumları ifsat ettiler.

Allah ve Rasûlü ile harbetmeleri sebebiyle onların dünyadaki cezaları yol kesen eşkiyalara verilen katledilme ve asılma cezasından daha şiddetli olmalıdır. Bu, onların sadece dünyadaki cezalarıdır. Ahiretteki cezalarına gelince...

"Zalimler ne acı bir akıbetle yüz yüze geleceklerini yakında anlayacaklardır." [3]

Onlar sapkınlıklarını itiraf ettikleri, bütün gizli sırların ifşa edildiği o gün şöyle diyecekler:

"Allah'a andolsun! Biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz. Çünkü sizi, âlemlerin Rabbi ile eşit seviyede tutuyorduk." [4]

Bu kısa girişten sonra derim ki: Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında bir hükümle hükmetmek ve onlardan razı olmak, iki büyük kısma ayrılır. Bunlardan ilki, itikadi küfürdür ve kişiyi dinden çıkarır. Bunun çeşitli şekilleri vardır. Bunlardan ikincisi ise, kişiyi dinden çıkarmaz. Bunun ise sadece iki sureti vardır. Bu noktada üçüncü bir suret yoktur.

1. Yöneticilerin, kâfir devletlerin anayasaları uyarınca kanunlar koymaları, en hayırlı olanı en aşağılık olanla değiştirmeleri -ki bu değiştirme tamamen de olsa kısmen olsa durum aynıdır- Allah ve Rasûlü'nün hükmüne alternatif olarak beşerî kanunlar ihdas etmeleri onları dinden çıkaran durumların ilkidir. Onların kanun koyma noktasında böyle bir tutum sergilemeri, cahilî kanunlarından razı olduklarını, halklarını yönetme noktasında bu kanunları tercih ettiklerini, Batı'nın kanunlarını Allah ve Rasülü'nün hükümlerinin önüne geçirdiklerini ya da o kanunları Allah ve Rasûlü'nün hükümleri ile eşit tuttuklarını gösteren bir itikaddır.

---

3. *26/Şuara, 227*
4. *26/Şuara, 97-98*

Şayet hâkim, beşerî kanunları Allah'ın indirdiği hükümlerden daha üstün görmüyor ancak beşerî kanunlarla Allah'ın şeriatini eşit kabul ediyorsa bu da, dinden çıkaran durumlardandır.

2. Şayet hâkimler Allah'ın indirdiği ile hükmetme noktasında kendilerini muhayyer görüyorlarsa, Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin vacip olduğuna inanmıyorlarsa, bu noktada diledikleri gibi hareket edebileceklerine inanıyorlarsa;

3. Şayet hâkimler Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmenin vacip olduğuna inanıyorlar ancak beşerî kanunların asrın sorunlarını çözmesi açısından Allah'ın indirdiği hükümlerden daha üstün olduğuna inanıyorlarsa, bu da kişiyi dinden çıkaran bir durumdur.

4. Şayet hâkim, beşerî kanunları Allah'ın indirdiği hükümlerden daha üstün görmüyor ancak beşerî kanunlarla Allah'ın şeriatini eşit kabul ediyorsa bu da, dinden çıkaran durumlardandır.

5. Yöneticiler, beşerî kanunlarla hükmetmeyi caiz görürlerse bu durumda da dinden çıkaran büyük küfürle kâfir olurlar.

6. İnsanların Cengiz Han'ın çıkardığı Yes'ak türü aşiret ve kabile reislerinin koydukları, atalarından, dedelerinden kalma kanunlarla ya da geçmiş âdetlerle hükmetmeleri de kişiyi dinden çıkaran durumlardandır.

7. Şayet hâkim, Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyi tamamen terk ederse bu durumda da dinden çıkar ve kâfir olur. Allah'ın indirdiği hükümleri bütünüyle terk etmesinin kâfirlerden korkması, makam ve mevki hırsından kaynaklanması, durumu değiştirmez.

Allah'ın indirdiği ile hükmetmemenin kişiyi dinden çıkarmadığı durum ise yukarıda da değindiğimiz gibi sadece iki surette karşımıza gelir. Bunlardan ilki, müctehidin Allah ve Rasûlü'nün hükmüne ulaşmak için ictihad etmesi ancak doğruya isabet edememesidir. İkincisi ise, hâkimin nefsine uyması, rüşvet alması ve buna benzer bir durum sebebi ile muayyen bir meselede Allah'ın indirdiği ile hükmetmemesidir. Ancak burada terk ettiği hükmün Allah'ın indirdiği hüküm olduğuna mutlak surette inanması gerekmektedir. Bu durumda Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmemek, kişiyi dinden çıkaran büyük küfür değil bilakis sahibini dinden çıkarmayan küçük küfürdür.

Önemli Notlar

1. Bu saydığımız durumlar; hâkimler, kadılar, Allah'ın kitabına ve Rasûlü'nün sünnetine muhalif kanun ihdas eden, yasa koyan kimselerle alakalıdır. Bunların dışında kalan halka, toplumlara gelince onlardan kim bu hükümlerden razı olursa, bu hü-

kümlere göğsünü açarsa onların hükmü de yukarıda saydığımız hâkimlerin hükmü gibidir. Zira küfre rıza da küfürdür.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Oysa Allah size kitapta (Kur'an'da): 'Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, başka bir söze geçmedikleri müddetçe, onlarla oturmayın, aksi hâlde siz de onlar gibi olursunuz' diye hüküm indirmiştir. Şüphesiz Allah, münafıkların ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır." [5]

2. İbni Abbas *radıyallahu anhuma*, Tavus, Ata ve Ebu Miclez'den *rahimehumullah* Maide suresinin 44. ayeti hakkında rivayet edilen küçük küfür görüşleri bütünüyle, yukarıda saydığımız, aslen Allah'ın indirdiği ile hükmetmekle beraber nefsine uyduğu için muayyen bir meselede Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen, terk ettiği hükmün Allah'ın hükmü olduğunu bilen hâkimlere hamledilir. Onların konu hakkındaki kavillerini yukarıda saydığımız sahibini dinden çıkaran yedi duruma hamletmek, tam anlamıyla haddi aşmaktır ve cinayettir.

3. Gerek İbni Abbas'ın *radıyallahu anh* gerekse diğer âlimlerin Maide suresinin 44. ayetine dair sözlerini günümüzde Müslümanlara hâkim olan yöneticilere hamletmek büyük bir zulüm ve insafsızlıktır. Bugün İslam beldelerinin çoğunluğunda beşerîn koyduğu laik anayasalar hâkimdir. Müslümanlar, Osmanlı Devleti'nin çöküşüne kadar Allah'ın indirdiği hükümler yerine beşerî kanunların ihdas edilmesi ve onlarla hükmedilmesi gibi bir durumla hiç karşılaşmamışlardı. Müslümanların hiçbir zaman Allah'ın şeriatına muhalif kanunları ve yasaları olmadı. Onlardan sadır olan muhalefetler ya müçtehidlerin hatası ya da hâkimin muayyen bir meselede hevasına uyması sonucu zulmetmesi şeklinde cereyan etti. Bunun dışında yeni bir anayasa ihdas edip, kâfirlerin kanunlarını halklarına dayatmaları, insanları bu kanunlara çağırmaları, bu kanunlarla hükmetmeleri ve bu kanunlarla muhakeme olmaları şeklinde bir durum hiç vâki olmamıştır. Bu nerededir o nerede...

4. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen hâkimin kalben Allah'ın hükmünü inkâr etmediği sürece kâfir olmayacağı iddiası Kerramiye Mürciesinin ya da Cehmiye Mürciesinin akidesidir. Kerramiye mezhebine göre iman için sadece dilin telaffuzu yeterlidir. Cehmiye ise imanı sadece kalbin marifetine bağlamıştır. Bunların itikadına göre İblis ve Firavun dahi iman ehlindendir. Ehli Sünnet ise insanlara zahirlerine göre hükmetmiş, gizli hâllerini ise Allah'a bırakmışlardır. Bundan dolayı Ehli Sünnet, büyük küfrü sadece kalp ya da itikad ile sınırlandırmamıştır.

5. Allah'ın indirdiği hükümleri terk eden, tağutların hükmünden razı olan kimseye namaz, oruç ve diğer ibadetler hiçbir fayda sağlamaz.

---

5. 4/Nisa, 140

'Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına inanarak abdest, namaz, taharet, oruç, hac ve benzeri ibadet şekillerinde Allah'a itaat ettikleri hâlde siyasi, içtimai ve sosyal konularda Allah'tan başka kanun koyuculara itaat edenler...

Değer yargılarında ve toplumsal ölçülerde Allah'ın vahyinden kaynaklanmayan düşünce ve fikirleri kabul edenler...

Gelenek, görenek, âdet ve alışkanlık itibariyle giyim tarzlarında bir takım insanları ilah edinircesine onların kılık ve kıyafetlerine girip Allah'ın şeriatının yasakladığı şekillere bürünenler...

Evet, böylesi toplumlar ve kişiler en açık şekliyle Allah'a ortak koşmakta, şirk işlemektedirler. 'Allah'tan başka ibadete layık ilah yoktur. Muhammed O'nun kulu ve Rasûlü'dür' şehadetinin ifade ettiği anlamın tersine hareket etmektedirler. İşte günümüz insanlığının düştüğü en büyük hata budur. Büyük bir umursamazlık ve boş vermişlikle işledikleri şirkin farkında bile olmuyorlar. Yapmış oldukları bu davranışların her zaman ve her yerde yaşanan şirkin ta kendisi olduğu gerçeğini bir türlü göremiyorlar.' (İbrahim Suresi 35. ayetinde tefsiri)

Rahman'ın Şeriatıyla Hükmetmek İslam'ın En Sağlam Kulpudur! Ondan Yüz Çevirmek ise Kıyamet Alametlerindendir

Bilinmelidir ki teşri herhangi bir şeyi emretmeyi ya da herhangi bir şeyleri yasaklamayı kapsar. Aynı şekilde iki şey arasında kişileri muhayyer bırakma da (mubah kılma) bu kapsamdadır. İşte en genel anlamıyla haram ya da helal kılmak budur.

Hamd, Allah'a özgüdür. Salât ve selam, O'nun kulu ve Rasûlü'nün üzerine olsun...

İmam Ahmed, *'Müsned'*inde; Taberani; İbni Hibbân ve El-Hakim, *'Müstedrek'*inde, Ebu Umame El-Bahili'den *radıyallahu anh* Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şu hadisini rivayet etmişlerdir:

"İslam'ın düğmeleri birer birer çözülecektir. Her bir düğme çözüldükçe insanlar onu takip eden diğer düğmeyi çözmeye teşebbüs edeceklerdir. İlk çözülecek düğme hâkimiyet, sonuncusu ise namaz olacaktır."

Hadiste geçen *'Urve'* (عروة) kelimesi; ilik, düğme, bir şeyin tutunduğu yer, askı,

kol gibi anlamlara gelir. *'Urvetû's sevb'* (عروة الثوب) ya da *'Urvetu'l Kamis'* (عروة القميص) elbisenin veya gömleğin düğme iliği demektir. Bu kelime aynı zamanda *'aslan', 'bir malın değerli kısmı', 'ağacın yerdeki kalıntısı'* anlamlarına gelir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır. O hâlde kim tağutu reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir." [1]

Zeccac *rahimehullah* bu ayetin tefsirine dair şöyle der:

' 'Ayette geçen' sağlam kulp (العروة الوثقى)' 'La ilahe illallah' demektir. Nitekim bunun anlamı hakkında 'Hiçbir hüccetin çözemeyeceği, sapasağlam bir düğümle kendisini dine bağladı/düğümledi' denilmiştir.'

Zeccac'ın zikrettiği bu anlam, Said bin Cübeyr ve Dahhak'tan da *rahimehumullah* rivayet edilmiştir. Yine ayette geçen *'sağlam kulp'* hakkında Mücahid *rahimehullah*: *'O, imandır'*; Suddi *rahimehullah*: *'O, İslam'dır'*, Enes bin Malik *radıyallahu anh*: *'O, Kur'an'dır'*, Salim bin Ebu'l Cad *rahimehullah*: *'O, Allah için sevmek ve Allah için buğzetmektir'* demiştir.

Abdullah bin Selam *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

"Kendimi rüyada bir bahçe içinde gördüm. Bahçenin ortasında bir direk vardı. Bu direğin en yüksek yerinde de tutulacak bir kulp (urve) vardı. Bana: 'Haydi bu direğe çık' denildi. Ben: 'Gücüm yetmez' dedim. Bunun üzerine yanıma bir hizmetçi geldi ve arkamdan elbisemi kaldırdı. Ben direğe çıktım ve oradaki kulpa (urveye) sımsıkı yapıştım. Derken o kulpa sımsıkı yapışmış bir hâlde uyandım. Rüyamı Rasûlullah'a gelip anlattım. Bana şöyle dedi: 'Gördüğün bu bahçe, İslam bahçesidir. O direk de İslam'ın belkemiğidir. O kulp ise sapasağlam olan kulptur. Sen ölene dek İslam dinine yapışarak yaşayacaksın.' " [2]

Görüleceği üzere bu rivayette geçen *'kulp (urve)'* kelimesi, İslam kelimesinin karşılığı olarak kullanılmıştır. Ancak bu kelimeye dair yukarıda verdiğimiz nakiller arasında da bir çelişki yoktur. Hafız İbni Kesir'in de *rahimehullah* dediği gibi, bu yorumların hepsi doğrudur.

Bu açıklamalardan sonra derim ki: Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* verdiği bu haberin (konunun başında naklettiğimiz hadisin) zamanımız açısından ne denli doğru olduğu ortadadır. Nitekim Şeyhu'l Allame Hamud b. Abdullah Et-Tufeycirî -Allah ona rahmet etsin- bu hadise dair şöyle der:

1. *2/Bakara, 256*
2. *Muttefekun Aleyh*

'Günümüzde kendisini İslam'a nispet edenlerin birçoğu Muhammedî şeriatle hükmetmeyi terk etmişler, Rasûlullah'a indirilen şeriatın yerine tağutların ve cahiliyenin hükümlerini geçirmişlerdir. İşte bu şekilde hadis-i şerifin tasdikini gerçekleşmişlerdir. Bilinmelidir ki Allah'ın kitabı ve Rasûlullah'ın sünnetinin dışında her şey, cahiliyenin ve tağutun hükmüdür. Bugün insanların birçoğu, İslam'ın düğmelerini birer birer çözmekte (şeriatın emirlerini birer birer terk etmekte)dirler. Bu, gerçek ilim ve marifetten çok az nasibi olan kimseler için dahi gizli değildir. Allah'tan başka güç ve kudret sahibi yoktur.' [3]

Allah kendisine rahmet etsin, Şeyh'in bu sözlerine aynen katılıyor ve birkaç hususu daha eklemek istiyorum:

Allah'ın şeriatı ile hükmetmenin vucubiyetine ve aynı zamanda Allah'ın indirdiklerine muhalif her şeyi bir kenara atmanın, onu terk etmenin gerekliliğine delalet eden, Kur'an ve Sünnet'te birçok delil vardır. Bu deliller aynı zamanda Allah ve Rasûlü'nün indirdiklerine muhakeme olmanın vacip oluşuna da delalet etmektedir. Allah *subhanehu ve teâlâ*, O'nun şeriatı ile hükmetmeyi ve O'nun şeriati ile muhakeme olmayı iman ile küfür, ihlas ile nifak arasında bir alamet-i farika kılmıştır.

Bundan sonra Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* konunun başında vermiş olduğumuz hadisini tekrar hatırlamakta fayda vardır:

"İslam'ın düğmeleri birer birer çözülecektir. Her bir düğme çözüldükçe insanlar onu takip eden diğer düğmeyi çözmeye teşebbüs edeceklerdir. İlk çözülecek düğme hâkimiyet, sonuncusu ise namaz olacaktır."

Hiç şüphesiz ki bu, kendi hevasından konuşmayan bir Rasûl'ün sözüdür ve verdiği haber aynen gerçekleşmiştir. Bu din, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ve Raşid Halifeler döneminde en mükemmel şekilde uygulanmıştı. Sahabe döneminin hemen ardından ise din yavaş yavaş bozulmaya yüz tuttu. Onlardan sonra Abbasiler ve Emeviler idareye geçtiler. Bu dönemde Allah'ın şeriatı ve yürürlükte olan kanunları, genel olarak görünüşte uygulanmasına rağmen bu meselede onlar işi sıkı tutmadılar. Gevşek ve ihmalkâr davrandılar. Onlardan sonra gelen her dönemde İslam'ın düğmeleri yavaş yavaş çözülmeye başladı. Bu bağ bütünüyle çözülene kadar gelen her devir bir önceki devirden daha kötü idi.

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye döneminde Moğolların, Allah'ın şeriatını bütünüyle kaldırıp, Allah'ın hükümlerini kendi koydukları kanunlarla değiştirmeleriyle bu düğüm ilk defa tamamen çözülmüş oldu. Tüm Müslümanlar, Tatarlarla kılıçlarıyla cihad ettiler. Nitekim -Allah O'na rahmet etsin- Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye bu fetvayı vermişti. Bu cihadın neticesinde ise Allah yolunda cihad etmeleri, sabır göstermeleri ve her şeyden önemlisi de Allah'ın lütfu ve keremiyle Allah *subhanehu ve teâlâ* ümmetin dinini ve muhafaza etmeyi istediği şeyleri korudu.

---

3. *İthafu'l Cemaah, 2/73.*

Daha sonra ise onların yerine Hristiyanların kardeşleri, Yahudilerin yakınları geçtiler. Hiçbir iz kalmayıncaya dek yeryüzünden Allah'ın şeriatını bütünüyle kaldırdılar. La havle vela kuvvete illa billah!...

Burada İslam'da hâkimiyet düğümünün çözülmesi ile dinin ve tevhidin asıllarının yok olduğuna dair şu delili hatırlatmakta fayda vardır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Haberin olsun ki yaratmak da, emretmek de O'na mahsustur." [4]

Bu ayet nasıl ki yaratma noktasında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tek bir ilah olduğunu delillendiriyorsa aynı şekilde hükmetme noktasında da Allah'ın tek bir ilah olduğuna delalet etmektedir. Kim ki hâkimiyet noktasında Allah'a ortak koşarsa o kimse aynen yaratma noktasında Allah'a ortak koşan kimse gibidir. Aralarında hiçbir fark yoktur. Hiç şüphesiz Allah, zalimlerin dediklerinden münezzehtir.

Ayette geçen *'emretmek'* kelimesini birçok müfessir, kevnî ve takdirî hâkimiyet şeklinde tefsir etmişlerdir. Bununla birlikte Alusi, İbni Cevzi, Sa'di *rahimehumullah* gibi bazı müfessirler ise ayette geçen *'emretmek'* kelimesini şeriat koyma ve yönetme anlamında teşriî hâkimiyet olarak tefsir etmişlerdir.

Ayette geçen bu kelimeye her iki anlamı yüklemek için hiçbir engel yoktur. Nitekim Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'nin de dediği gibi birçok ayette *'emr'* kelimesi, Allah'ın teşriî ve dinî hâkimiyeti anlamında kullanıldığı gibi yine birçok ayette de bu kelime Allah'ın tekvinî ve kaderî hâkimiyeti anlamında kullanılmıştır. İşte bunlardan bazıları...

"Muhakkak ki Allah; adaleti, iyiliği ve karabet sahiplerine (muhtaç oldukları şeyleri) vermeyi emrediyor ve fuhşiyattan, münkerden, hukuka tecavüzden de nehyediyor. Düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor." [5]

"Hani Musa, kavmine: 'Allah, size bir sığır kesmenizi emrediyor' demişti." [6]

"Allah, size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor." [7]

Tüm bu ayetlerde geçen *'emretmek'* kelimesi, Allah'ın teşri koyma noktasındaki hâkimiyeti anlamındadır.

"Onun emri, bir şeyi dilediği zaman, ona ancak 'Ol' demesinden ibarettir. O da oluverir." [8]

---

4. *7/A'raf, 54*
5. *16/Nahl, 90*
6. *2/Bakara, 67*
7. *4/Nisa, 58*
8. *36/Yasin, 82*

"Allah'ın emri gelecektir. Artık onun acele gelmesini istemeyin. Allah, onların ortak koştukları şeylerden uzaktır, yücedir." [9]

"Biz, bir ülkeyi helak etmek istediğimiz zaman, onun varlık ve güç sahibi önde gelenlerine emrederiz, böylelikle onlar onda bozgunculuk çıkarırlar. Artık onun üzerine söz hak olur da, onu kökünden darmadağın ederiz." [10]

Bu ayetlerde geçen *'emretmek'* kelimesi ise Allah'ın mutlak güç ve kuvveti anlamına gelen tekvinî ve kaderî hâkimiyetinin karşılığıdır. Şu ayette ise her iki anlam da mevcuttur:

"Hüküm, yalnızca Allah'ındır. O, kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler." [11]

İbni Atiye, Araf suresinin 54. ayetine dair şöyle der: *'Ayette geçen 'yaratmak (خلق)' ve 'emretmek (أمر)' keli-melerinin her ikisinin de mastar olması ve (خلق) kelimesinin (أمر) kelimesinden önce gelmesi, kendisinden sonra geleni tekit etmek içindir. Bunların her ikisi de Allah'a aittir.'*

Razi ise ayetin tefsirinde şöyle der: *'Bu ayet, Allah'tan başka hiçbir kimsenin başka bir kimseyi hiçbir şekilde ilzam edemeyeceği ve mecbur tutamayacağına delalet eder.'*

Diğer taraftan Araf suresinin 54. ayetinin hasr ifadesi, burada emretmek fiilinin hem Allah'ın kevnî ve takdirî hâkimiyetine, hem de dini ver şer'i hâkimiyetine delalet ettiğini desteklemektedir. Zira ayetteki *'lam'* (له) harfi mülkiyet bildirir. *'Hu'* zamirinin önce takdim edilmesi (haberin mübtedanın önüne geçmesi) ise hasr ve ihtisas ifade etmek içindir. Sa'di, tefsirinde buna değinerek şöyle der: *'Ayette geçen 'yaratmak' kelimesi Allah'ın kevnî ve kaderî hükümlerini, 'emretmek' kelimesi ise O'nun dinî ve şer'i hükümlerini içerir.'* Sa'di'nin bu ifadesinden, emretmenin, kanun koyma ve teşri manasını içerdiği anlaşılmaktadır.

Buraya kadar izah edilenler anlaşılmışsa o hâlde meselenin şu yönü ortaya çıkmıştır:

Bilinmelidir ki teşri herhangi bir şeyi emretmeyi ya da herhangi bir şeyleri yasaklamayı kapsar. Aynı şekilde iki şey arasında kişileri muhayyer bırakma da (mubah kılma) bu kapsamdadır. İşte en genel anlamıyla haram ya da helal kılmak budur. Her kim ki teşride bulunur (helal ve haram koyar, kanun çıkarır, yasa vazeder) ve bu koyduğu kanunlara uymayı, bu kanunlarla muhakeme olmayı insanlara mecbur kılarsa; bu yaptığı ile Allah'a apaçık bir şekilde ortak koşmuş olur. Böyle bir kimse, tıpkı *'Ben de yaratırım'* diyerek kendisini yaratışta Allah'a ortak tutan gibidir.

Başında ve sonunda bütün övgüler âlemlerin Rabbi Allah'a özgüdür.

---

9. 16/Nahl, 1

10. 17/İsra, 16

11. 12/Yusuf, 40

'O hâlde yeryüzünün doğusunda ve batısında yaşayan tüm insanlar yaşantılarında yetkiyi kime verdiklerine, kime uyduklarına, kime itaat edip kime boyun eğdiklerine, kimin emrine uyup sözünü dinlediklerine bir baksınlar...

Şayet tüm bu konularda sadece Allah'a itaat ediyorlarsa Allah'ın kendisinden razı olduğu dine, İslam'a mensupturlar. Yok, eğer bu konularda Allah'tan başkasına (O'nunla birlikte veya O'nu bir kenara bırakarak) tâbi oluyorlarsa Allah korusun onlar, tâbi oldukları tağutların dinine mensupturlar.' (İbrahim Suresi 35. ayetinde tefsiri)

'İnsanların din ve dünyalarına ilişkin bütün konularda, dinlerinin usul ve furûuna ilişkin bütün hususlarda aralarında çıkan bütün anlaşmazlıklarda Rasulullah'ın hakem kılınmasının vacip olduğu hususunda tüm Müslümanlar ittifak etmişlerdir. Kula vacip olan Rasûlullah'ın hüküm verdiği bir konuda onun hükmünden dolayı içinde herhangi bir sıkıntı duymaksızın tam anlamıyla teslim olmaktır.' (İbni Teymiyye, Mecmuu'l Fetava, 7/37-38.)

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com | Özcan Yıldırım

Kufrun Dune Kufr Şüphesinin İzalesi

Tağutların makamlarını sağlamlaştırıp, ondan nasiplenmek isteyen zavallı irca ehli, bu ayetlerin koca siyakını görmezden gelmiş, ayetin umum ve muhkem oluşuna aldırmaksızın 'Tercümanu'l Kur'an' olan İbni Abbas'ın ﷺ bir sözüne, mal bulmuş mağribi gibi yapışmışlardır.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla...

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Ey Peygamber; ağızlarıyla inandık dedikleri hâlde kalbleriyle inanmayanlardan, Yahudi olanlardan, yalana kulak verenler ve sana gelmeyen başka bir kavmin sözünü dinleyenlerden küfre koşanlar, seni üzmesin. Sözlerin yerlerini değiştirirler de: 'Size bu verilirse alın, verilmezse kaçının' derler. Allah, kimin de fitneye düşmesini isterse; onun için senin Allah'a karşı hiçbir şeye gücün yetmez. İşte onlar; Allah'ın, kalplerini temizlemek istemediği kimselerdir. Dünyada rüsvaylık, onlaradır. Ve onlar için ahirette, büyük bir azap vardır. Hep yalana kulak verir, durmadan haram yerler. Sana gelirlerse, ister aralarında hüküm ver, ister onlardan yüz çevir. Eğer onlardan yüz çevirirsen sana hiçbir zarar veremezler. Ve eğer hüküm verirsen, aralarında adaletle hükmet. Allah, adil olanları sever. İçinde Allah'ın hükmü bulunan Tevrat yanlarında olduğu hâlde nasıl seni hakem kılıyorlar da sonra, bunun arkasından yüz çevirip gidiyorlar? Onlar inanmış kimseler değildir. Biz, içinde doğruya rehberlik ve nur olduğu hâlde Tevrat'ı indirdik. Kendilerini (Allah'a) vermiş Peygamberler onunla Yahudilere hükmederlerdi. Allah'ın kitabını korumaları kendilerinden istendiği için Rabblerine teslim olmuş zahidler ve

Tağutların makamlarını sağlamlaştırıp, ondan nasiplenmek isteyen zavallı irca ehli, bu ayetin (Maide suresi 41-50. ayetler) koca siyakını görmezden gelmiş, ayetin umum ve muhkem oluşuna aldırmaksızın 'Tercümanu'l Kur'an' olan İbni Abbas'ın radıyallahu anh bir sözüne, mal bulmuş mağribi gibi yapışmışlardır.

âlimler de (onunla hükmederlerdi). Hepsi ona (hak olduğuna) şahitlerdi. Şu hâlde (Ey Yahudiler ve hâkimler!) İnsanlardan korkmayın, benden korkun. Ayetlerimi az bir bedel karşılığında satmayın. ***Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.*** *Tevrat'ta onlara şöyle yazdık: 'Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş (karşılık ve cezadır). Yaralar da kısastır (Her yaralama misli ile cezalandırılır). Kim bunu (kısası) bağışlarsa kendisi için o keffaret olur.'* ***Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse onlar zalimlerin ta kendileridir.*** *Kendinden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı olarak Peygamberlerin izleri üzerine, Meryemoğlu İsa'yı arkalarından gönderdik. Ve ona, içinde doğruya rehberlik ve nur bulunmak, önündeki Tevrat'ı tasdik etmek, sakınanlara bir hidayet ve öğüt olmak üzere İncil'i verdik. İncil'e inananlar, Allah'ın onda indirdiği (hükümler) ile hükmetsinler.* ***Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir.*** *Sana da, daha önceki kitabı doğrulamak ve onu korumak üzere hak olarak kitabı (Kur'an'ı) gönderdik. Artık aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet; sana gelen gerçeği bırakıp da onların arzularına uyma. (Ey ümmetler!) Her birinize bir şeriat ve bir yol verdik. Allah dileseydi sizleri bir tek ümmet yapardı; fakat size verdiğinde (yol ve şeriatlarda) sizi denemek için (böyle yaptı). Öyleyse iyi işlerde birbirinizle yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. Artık size, üzerinde ayrılığa düştüğünüz şeyleri(n gerçek tarafını) O, haber verecektir. Ve aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Onların heveslerine uyma. Seni Allah'ın sana indirdiğinden vazgeçirmelerinden sakın. Eğer yüz çevirirlerse; bil ki, bir kısım günahları yüzünden Allah onları cezalandırmak istiyor. Gerçekten insanların birçoğu fasıklardır. Yoksa onlar cahiliye hükmünü mü arıyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükümranlığı Allah'tan daha güzel kim vardır?"* [1]

Ayetlerin bütününü buraya almamızın asıl nedeni, Cehm b. Safvan'ın torunlarının ayet üzerine getirdikleri şeytani şüpheye geçmeden önce ayetin siyak ve sibakını iyice anlamak içindir. Ayetin siyakı, Allah'ın hükümleri ile hükmetmenin dinin asıllarından bir asıl olduğundan, hangi zaman ve mekân olursa olsun, Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin gerekli olduğundan bahseder. Allah'ın indirdiği hükümden yüz çeviren, onu

1. 5/Maide, 41-50

tatbik etmeyen kim olursa olsun kâfirdir. Allah'ın hükümleri asıl ve kurtuluş olandır. Beşerin ortaya koyduğu kanunlar ise tamamen heva ürünüdür...

Tağutların makamlarını sağlamlaştırıp, ondan nasiplenmek isteyen zavallı irca ehli, bu ayetin koca siyakını görmezden gelmiş, ayetin umum ve muhkem oluşuna aldırmaksızın *'Tercümanu'l Kur'an'* olan İbni Abbas'ın *radıyallahu anh* bir sözüne, mal bulmuş mağribi gibi yapışmışlardır. Dolayısıyla, Allah'ın şeriatından fersah fersah uzak olan bu yöneticileri Müslüman saymışlar, insanlara Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin zaruri olmadığını da aşılamışlardır.

Cehm b. Safvan'ın günümüz temsilcilerinin şüphelerine geçmeden önce ayetin nüzul sebebini tahlil etmekte yarar var.

Ayetlerin Nüzul Sebebi

İbni Abbas *radıyallahu anh* şöyle dedi:

"Bu ayet, iki Yahudi taifesi hakkında indi. Cahiliye döneminde bu iki taifeden biri diğerini yenmişti. Kuvvetli olan taraf, zayıf tarafı yendiği için aralarında şöyle bir anlaşma yapmışlardı: 'İzzetli ve kuvvetli taife, zelil ve zayıf olan taifeden bir kişiyi öldürürse diyet olarak elli vesak [2] verecektir. Zelil ve zayıf taife, izzetli ve kuvvetli taraftan bir kişiyi öldürürse diyet olarak yüz vesak verecektir.' Rasûlullah Medine'ye gelinceye kadar bu anlaşma üzerinde kaldılar. Rasûlullah Medine'ye geldikten sonra zayıf ve zelil olan taife, izzetli ve kuvvetli olan taifeden bir adamı öldürdü. Bu sebeple kuvvetli ve aziz olan taife, zayıf ve zelil olan taifeden öldürülen adamın diyeti olarak yüz vesak istedi. Zayıf ve zelil taife: 'Böyle bir iş olamaz. Dini, nesebi, beldesi bir olan iki taife arasında nasıl olur da diyet konusunda böyle bir farklılık olur? Nasıl olur da birisi, diğerinin yarısı veya iki katı olur? Biz, daha önce sizden korktuğumuz ve bize zulmettiğiniz için, sizden öldürdüğümüz kişiye bedel olarak yüz vesak diyet veriyorduk. Fakat artık Muhammed geldi. Bu sebeple istediğinizi size veremeyiz. Aramızda eşitlik olmalıdır.' Bu tartışmadan dolayı aralarında neredeyse savaş çıkacaktı. Bunun üzerine aziz ve şerefli olan taife, birbirlerine şöyle dediler: 'Vallahi Muhammed, diyetin iki katını vermez. Bu sebeple bir kişiyi Muhammed'e gizli olarak gönderin ve bu konudaki görüşünü öğrenin. Eğer diyetin iki katını size verirse onu hakem tayin etmeyi kabul edin. Eğer diyetin iki katını vermezse, ondan uzak durup onu hakem tayin etmeyin.' Bunun üzerine münafıklardan birkaç kişiyi bu meseleyi öğrenmeleri için Rasûlullah'a gönderdiler. Münafıklar Rasûlullah'a gelince Allah, münafıkların ne niyetle geldiklerini ona haber vererek, Maide 41'den Maide 47'ye kadar olan ayetleri indirdi..."

İbni Abbas *radıyallahu anh* sözlerine şöyle devam etti:

"Vallahi bu ayetler bu iki taife hakkında inmiştir ve Allah'ın ayetlerde kast ettiği kimseler bu iki taifedir." [3]

---

2. *Vesak; 60 sa'dır, sa ise 2751 gr.'dır*
3. *İmam Ahmed*

Abdullah b. Ömer'in ve Bera b. Azib'in *radıyallahu anhum* naklettiği rivayetler ise şöyledir:

"Yahudiler, Rasûlullah'a gelerek kendilerinden bir kadın ve erkeğin zina yaptığını ona haber verdiler. Bunun üzerine Rasûlullah, onlara şöyle sordu:

— Zina hakkında Tevrat'ta ne buluyorsunuz?

Yahudiler şöyle cevap verdiler:

— Onların yaptıklarını herkese yayar ve onlara sopa atarız. Zinanın hükmü Tevrat'ta işte böyledir.

Onların bu sözü üzerine Abdullah b. Selam, onlara şöyle dedi:

— Sizler yalan söylüyorsunuz. Çünkü zina yapanlar hakkında Tevrat'ta bildirilen hüküm recmdir. Öyleyse Tevrat'ı getirin de bakalım.

Bunun üzerine Tevrat'ı getirdiler ve onu açarak okumaya başladılar. Tevrat'ı okuyan kimse, recm ayetini eliyle kapatarak ondan önceki ve sonraki ayetleri okudu. Böylece recm ayetini atlamış oldu.

Abdullah b. Selam o kişiye şöyle dedi:

— Elini kaldır. O kişi elini kaldırınca recm ayeti gözüktü.

Bu durum üzerine Yahudiler, Rasûlullah'a şöyle dediler:

— Ey Muhammed! Abdullah b. Selam'ın söylediği doğrudur. Tevrat'ta recm ayeti vardır.

Bu cevap üzerine Rasûlullah zina yapan kadın ve erkeğin recm cezasıyla cezalandırılmalarını emretti. Öyle ki ben, kadın ve erkek recmedildikleri sırada, kadına taşlar gelmesin diye erkeğin onu vücuduyla koruduğunu gördüm." [4]

Bera b. Azib *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

"Rasûlullah'ın yanından kendisine tahmim yapılmış (yüzü siyaha boyanmış) ve sopa atılmış bir Yahudi geçti. Rasûlullah onları çağırdı ve şöyle dedi:

— Zina yapanın cezasını kitabınızda böyle mi buluyorsunuz?

Yahudiler:

— Evet, dediler.

Bunun üzerine Rasûlullah, onların âlimlerinden bir adam çağırıp ona dedi ki:

---

4. Buhari, Müslim

— Musa'ya Tevrat'ı indirenin hakkı için söyle, zina yapanın cezasını kitabınızda böyle mi buluyorsunuz?

Âlim şöyle dedi:

— Tevrat'ı indirenin hakkı için demeseydin sana gerçeği bildirmezdim. Zinanın cezası kitabımızda taşlayarak öldürmektir. Fakat şereflilerimiz içinde zina çoğalınca ve zina yaparlarken yakalanınca, şerefli oldukları için onlara ceza uygulamayı terk ettik. Fakat zina yapan zayıf kimselere zinanın taşlayarak öldürme haddini uyguladık. Bir gün aramızda: 'Zina konusunda hem şereflilerimize hem de zayıflarımıza uygulayacağımız bir tek ceza belirleyelim' dedik. Böylece taşlayarak öldürme cezası yerine tahmim ve sopa vurma cezasını uygulamaya karar verdik.

Bunun üzerine Rasûlullah:

— Ey Allah'ım! Vermiş olduğun emri, ölümünden sonra tekrar ilk canlandıran benim, dedi ve zina yapan evli kişinin taşlanarak öldürülmesini emretti.

Bunun üzerine şu ayet indi:

'Ey Rasûl! Kalpleri iman etmediği hâlde ağızlarıyla 'iman ettik' diyenlerin, Yahudilerden yalana kulak verenlerin ve sana gelmeyen başka bir kavim (adına casusluk yapmak) için dinleyenlerin küfürde yarışmaları seni üzmesin! Onlar (yerli yerinde söylenmiş) kelimelerin yerlerini sonradan değiştirirler ve 'eğer size bu (sopa ve tahmim cezası) verilirse onu kabul edin, eğer bu verilmez (taşlayarak öldürme cezası verilir)se ondan sakının' derler." [5]

Yahudiler dediler ki: *'Eğer Muhammed sopa ve tahmim cezası verirse, bunu ondan alın, eğer recm cezası verirse, bunu ondan almayın.'*

Bunun üzerine Allah, şu ayetleri indirdi:

'...Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.' [6]

'...Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir.' [7]

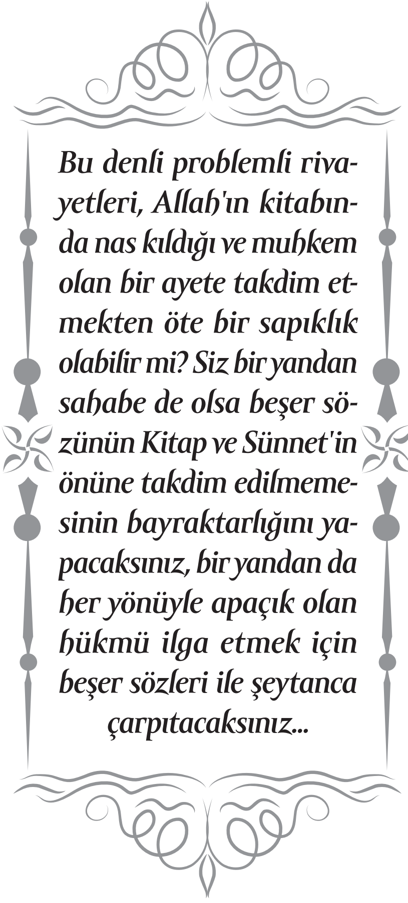
'...Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir.' [8]

Bera b. Azib *radıyallahu anh* bunu söyledikten sonra:

"...Bu ayetlerin hepsi kâfirler hakkında inmiştir" [9] dedi.

---

5. *5/Maide, 41*
6. *5/Maide, 44*
7. *5/Maide, 45*
8. *5/Maide, 47*
9. *Müslim, Ahmed*

Ayetlerin tümü, rivayet edilen tüm nüzul sebepleri ile ele alınarak okunduğunda, Allah'ın indirdiği ahkâm ile hükmetmemenin açık ve kat'i küfür olduğu anlaşılmaktadır.

Ayrıca lugat analizi olarak ele aldığımızda da şunu söyleyebiliriz ki; mübteda ve haber ikisi birlikte marife olarak gelirse bu, hasr ifade etmektedir. Bu da o sıfatın sadece onlara ait olduğunu ifade etmesidir. *'Bir tek kâfir bunlardır, başkası yoktur'* dercesine ayet tekit edilmiştir. Bu ayetin de hem mübtedası hem de haberi marifedir. O yüzden bu ayete *'Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir'* şeklinde meal verilmesi daha doğru olur.

Bu ayetler her ne kadar Yahudiler hakkında inse de Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayeti umumi lafızlarla herkese şamil kılmıştır.

Eski ircayı dahi aratan günümüzdeki şüphe ehli, bu ayet hakkında şüphe oluşturmaya çalışmaktadırlar. *'Bu ayet hakkında 'Tercümanu'l Kur'an' olan İbni Abbas: 'Bu bildiğiniz küfür değildir'* demiştir. O yüzden *'Günümüzdeki yöneticiler Müslümandır, yaptıkları amellerin hiçbirisi küfür değildir'* vb. sözleri sarf etmektedirler. Bal içerisindeki bu zehiri bir çok ilim talibi yediği gibi, kendilerine soru soran avam halkı da bu gibi şüphelerle aldatmışlardır. Türkiye'de kendisini ilme nispet eden birçok kimsenin bunları dillerine doladıklarını görmekteyiz. Allah'ın insana yüklediği emaneti yüklenmeyenlerden, ilmin emanetini yüklenmelerini de beklememiz abesle iştigal olur.[10]

Böylece *'Biz galip gelirsek bize yanında mükâfat var mıdır?'* sözünü söyleyen Firavun sihirbazları misali, tağutların vereceği dünyalığa tamah eden kimseler, ortaya kuvvetli bir şüphe atmışlardır. Fakat şurası bir hakikat ki, güneş balçıkla sıvanmaz. Yani onlar ortaya ne şüphe atarsa atsın hak ortada güneş gibi açıktır.

10. *Şu video ve yazılara bakan kimse; bunların insanları ne denli saptırdığını görebilir:*

https://www.youtube.com/watch?v=1L_WBtIynb8

http://ebumuaz.blogspot.com.tr/2007/07/maide-suresi-44-ayetinin-tefsiri.html

İbni Abbas'ın 'Kufrun Dune Kufr' Sözü

Süfyan b. Uyeyne-Hişam b. Huceyr-Tavus-İbni Abbas yoluyla gelen kavilde İbni Abbas *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

"O, sizin anladığınız küfür değildir. O, dinden çıkaran küfür değildir. 'Kufrun dune kufr'dur."

Başka bir lafızda şu şekilde varid olmuştur:

"Bu, onları küfre götüren bir küfür değildir."

Bir başka lafızda da: *"Bu küfürdür, fakat Allah'ı, meleklerini, kitaplarını ve Rasûllerini inkâr gibi küfür değildir"* şeklinde varid olmuştur.

İlk iki lafız ile ilgili, rivayet yönünden problem bulunmaktadır. Yukarıda yazılan hadis senedinde bulunan Hişam b. Huceyr El-Mekki'yi âlimlerin ekseriyeti sika/güvenilir kabul etmemiştir. Söz konusu ravi hakkında âlimlerin sözlerinden bahsedecek olursak;

- Ahmed b. Hanbel *rahimehullah* bir yerde: *'O, sağlam değildir'*, başka bir yerde de: *'Mekki'nin hadisi zayıftır'* der.
- Yahya b. Said, onu zayıf gördüğü gibi hadislerini almamıştır.
- Ali b. Medeni de onu zayıf görmektedir.
- Ukayli ve İbni Adiyy, onu zayıf kimseler arasında zikretmektedir.
- Hafız İbni Hacer der ki: *'Doğru sözlüdür fakat vehimleri vardır.'*
- Hişam b. Huceyr ile ilgili hadisleri, Buhari ve Müslim mutlaka başka birisi ile destekleyip beraber rivayet etmiştir. Her ne kadar *'Buhari ve Müslim onun rivayetini almıştır'* diyenler olsa da bu, onların kuruntularından ibarettir. Çünkü bu iki imam, müstakil olarak bu ravinin rivayetini almamıştır.
- Onu sika gören, İbni Hibban gibi âlimler ise; diğer muhaddisler tarafından zaten mütesahil[11] olarak kabul edilmişlerdir.

Bu maddelediklerimiz, rivayetin iki lafzı ile alakalıdır. Üçüncü lafız olan: *'Bu küfürdür, fakat Allah'ı, meleklerini, kitaplarını ve Rasûllerini inkâr gibi küfür değildir'* sözünü İmam Taberi; Hennad-Veki-Süfyan-Ma'mer b. Raşid-İbni Tavus-Tavus-İbni Abbas kanalıyla bizlere aktarmaktadır. Bu rivayetin senedinde ise hiçbir problem bulunmamaktadır. Fakat söz konusu bu kavil, kime aittir orası meçhuldür. Taberi'nin aktardığı bir sonraki rivayette, bu sözün İbni Abbas'a değil, İbni Tavus'a (Tavus'un oğluna) ait olduğunu, İbni Abbas'a bu ayet sorulduğunda: *'Bununla küfre girmişlerdir'* dediğini belirtir.

11. *Rivayet konusunda gevşek davranan manasındadır.*

Yani, son lafız sahih olsa bile bu, İbni Abbas'a ait bir söz değildir ve İbni Tavus'a nispet edilmiştir. Bu denli problemli rivayetleri, Allah'ın kitabında nas kıldığı ve muhkem olan bir ayete takdim etmekten öte bir sapıklık olabilir mi? Siz bir yandan sahabe de olsa beşer sözünün Kitap ve Sünnet'in önüne takdim edilmemesinin bayraktarlığını yapacaksınız, bir yandan da her yönüyle apaçık olan hükmü ilga etmek için beşer sözleri ile şeytanca çarpıtacaksınız... Bunu yapan kimse ya zır cahildir ya da insanları Allah'ın yolundan saptırmaya ve tağutlara kul olmaya and içmiş bir zındıktır!

Sözün Mahalli

Meseleye rivayet/isnad yönüyle baktıktan sonra, İbni Abbas *radıyallahu anh* bu sözü kimlere ve hangi bağlamda söylenmiştir? Söylenilen söz ve fetvayı bağlamından koparıp, istediği gibi hüküm vermek, bidatçıların metodudur.

Mutemir b. Süleyman, İmran b. Cedir'den şöyle rivayet etmiştir:

'Amr b. Seddüs'ten (Haricilerden), Ebu Mecliz'e bir topluluk geldi ve şöyle dediler:

_ Ya Eba Mecliz! 'Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kâfirlerin, zalimlerin ve fasıkların ta kendileridir' ayetini gördünüz mü? Bu, hak değil midir?'

Ebu Mecliz:

— Evet, dedi.

Bunun üzerine onlar şöyle dediler:

— Ey Eba Mecliz! Şunlar (Ali ve Muaviye'yi kast ediyorlar) Allah'ın indirdikleriyle hükmediyorlar mı?

Ebu Mecliz dedi ki:

— Bu onların dinidir. Onunla yaşıyorlar, onunla konuşuyorlar, ona davet ediyorlar. Eğer onlar, ondan bir şey terk ederlerse, bir günah işlediklerinin bilincindedirler, günah işlediklerini kabul ediyorlar.

Onlar şöyle dediler:

— Vallahi böyle değil, sen korkuyorsun.

Ebu Mecliz şöyle dedi:

— Asıl sizler korkuyorsunuz. Ben bu işledikleri şeyi küfür olarak görmüyorum, ama siz tereddüt etmeden küfür hükmü veriyorsunuz ve küfür hükmü vermenize rağmen onlara karşı çıkmıyorsunuz. Hâlbuki ayetler Yahudiler, Hristiyanlar ve bunlar gibi yapan şirk ehli hakkında nazil olmuştur.'

Bu konudaki diğer bir rivayet ise şöyledir; Hammad, İmran b. Cedir'in şöyle dediğini rivayet etti:

'Ebadiyye'den (Haricilerden bir taife) bir grup Ebu Mecliz'e gelerek şöyle sordular:

— Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kâfirlerin, zalimlerin, fasıkların ta kendileridir. Öyle değil mi?

Ebu Mecliz (emirleri kast ederek):

— Bunlar, yaptıklarının farkındadırlar ve günah işlediklerini kabul ediyorlar. Bu ayetler ise Yahudiler ve Hristiyanlar hakkında nazil olmuştur, dedi.

Onlar şöyle dediler:

— Vallahi bildiklerimizi sen de biliyorsun. Fakat onlardan çekiniyorsun.

Ebu Mecliz:

— Bu ithamı aslında hak eden sizlersiniz. Biz ise korkmuyoruz. Fakat bu ayetleri sizin gibi anlamıyoruz, dedi.

Bunun üzerine onlar:

— Hayır, siz de anladığımızı anlıyorsunuz, ama korkunuzdan bu işi açıklayamıyorsunuz, dediler.' [12]

Mahmud Şakir *rahimehullah* bu iki rivayet hakkında şöyle demektedir:

'Allah'ım! Sapıklıktan sana sığınırız. Zamanımızda söz sahibi olmuş fitne ve şüphe ehli, siyasal iktidarların Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemelerinin, Kur'an ve Sünnet'in hükümlerini bırakarak batının kanunlarını İslam memleketlerinde uygulamalarının İslam'da caiz olduğuna dair delil arıyorlar. Bu konuda zikredilen Ebu Mecliz'le ilgili iki rivayeti bulunca hemen olayı anlamadan bu iki rivayeti dayanak edinerek siyasal, ekonomik, sosyal ve hukuki meselelerde, Kitap ve Sünnet'in dışında, kâfirleri taklit ederek hüküm vermenin, beşerî ilişkileri buna göre düzenlemenin mümkün olabileceğini, böyle davrananların, bunları uygulayanların ve bunlara tabi olup rıza gösterenlerin İslam milletinden çıkmayacağını ileri sürüyor. Bu iki rivayete dikkatle bakan kimse soranı, sorulanı ve olayların yaşandığı dönemi bilerek bu meseleyi göz önünde bulundurursa, olayı daha iyi anlar.

Ebu Mecliz, tabiindendi. Esas ismi Lahik b. Hamid Eş-Şeybani Es-Sedüsi'dir. Ali'yi severdi. Ebu Mecliz'in kavmi Benu Şeyban, Sıffin ve Cemel vakasında Ali'nin taraftarları arasındaydı. Sıffin vakasında iki hakem olayı olduktan ve Havaric, Ali'den ayrıldıktan sonra, Benu Şeyban'dan ve Benu Sedus'tan bir taife de Ali'den ayrılanlara katıldı. Ebu Mecliz'e soru yönelten de bu topluluktandı. (Sahih rivayete göre) bu topluluğa 'Ebadiyye' denirdi.

---

12. Taberi Tefsiri, 10/347

'Ebadiyye', Havaricden bir cemaatti. Havaric gibi onlar da emirleri tekfir ediyorlardı. Sıffin vakasındaki iki hakem olayından sonra Ebadiyye'nin görüşüne göre, emir sahipleri ve ona tabi olanlar kâfir olmuşlardır. Çünkü onların, hakem tayin etme olayında Allah'ın indirdiğine göre hareket etmediklerine inanıyorlardı.

Ebadiyye'den, Ebu Mecliz'e soru soranlar; onun da sulta sahiplerini tekfir etmesi ve kendi sapık görüşlerini desteklemesi için bu ayetleri delil getiriyorlardı. Ebu Mecliz ise bu delillerin onlara tatbik edilemeyeceğini söylüyor ve: 'Onlar, (emirler) Kur'an'dan ve Sünnet'ten bir şeyi uygulamamışlarsa bu yaptıklarının günah olduğunu bilirler' diyordu.

Görülüyor ki, bu durum zamanımızdakinden farklıdır. Yukarıda zikredilen olay, zamanımızdaki fitne ve şüphe ehlinin İslam dışı siyasi iktidarları meşru göstermeleri için bir dayanak olamaz.

Zamanımızdaki hükümetler, tüm boyutları ile haktan uzaklaşmış, Allah ve Rasûlü'nün getirdiklerini bir kenara atmış, Batı'dan ithal edilen sistemleri tatbik ederek onları Allah'ın indirdiklerinden üstün tutmuşlardır. Bu, Allah'ın hükmünden yüz çevirmek ve beşerî kanunları Allah'ın hükmüne tercih etmekten başka bir şey değildir. Bütün âlimlere göre şirktir, küfürdür. Bunda hiçbir şüphe yoktur. 'Evet, bu olabilir' diyen de, 'böyle yapalım' diyen de ihtilafsız, İslam milletinden çıkmış, kâfir olmuştur.

Bugün içinde bulunduğumuz durum, çok korkunçtur. İstisnasız Allah'ın bütün hükümleri haciz altına alınmış ve bir kenara atılmıştır. Allah'ın şeriatı tümüyle yürürlükten kaldırılmış, Allah ve Rasûlü'nün Kitap ve Sünnet'le getirdiklerine karşılık beşeri düşünceler tercih edilmiştir. Beşerî kanunların, Allah'ın kanunlarından üstün olduğunu, İslam şeriatının zamanımıza değil başka bir zamana ait olduğunu, Kur'an'daki ayetlerin ise o dönemdeki olaylar ve sebepler hakkında indiğini ve sadece o dönem için geçerli olduğunu, zamanımızda ise bu hükümlerin geçersiz olduğunu iddia edenler artmıştır.

Öyle ise zamanımızdaki bu durum ile Ebu Mecliz ve Ebadiyye arasında zikri geçen hadise arasında nasıl bir ilişki kurulabilir? Hatta zannettikleri gibi o dönemde bir olay hakkında Allah'ın hükmünü tatbik etmeme söz konusu olsa bile, bu meseleyi nasıl delil olarak getirebilirler? Oysa o gün yaşananlarla bugünkü durum arasında hiçbir benzerlik yoktur. Evvelkiler hiçbir zaman İslam şeriatının dışında herhangi bir beşeri ölçüyü ve kanunu hayat pratiğine geçirip, halkı buna uymaya zorlamış değillerdir. Zaten böyle bir olaya İslam tarihinde rastlanmamıştır.

İkinci olarak; belli bir olayda Allah'ın hükmü dışında bir hükümle hükmeden ya bilmediği için ya da hevasına uyarak masiyette bulunmuştur. Bu ise günahtır, tevbe ile affolunabilir. İçtihadında diğer âlimlere muhalefet edilmiş ama burada da tevil, Kur'an ve Sünnet'in naslarına dayandırılmıştır. Fakat gerek Ebu Mecliz'in zamanında gerekse ondan sonraki dönemlerde, herhangi bir meselede Allah'ın hükmünü değiştirerek inkâr etmek veya küfrün hükmünü Alla'ın hükmüne tercih etmek kesinlikle söz konusu olmamıştır. Ebu Mecliz ile Ebadiyye arasında geçen konuşmalar da böyle bir olaya yönelik değildir. Dolayısıyla Ebu Mecliz ile Ebadiyye arasında geçen olay, zamanımızdaki Kuran'ı tatbik etmeyen siyasal güçleri, İslam milletindenmiş gibi göstermeye delil getirilemez, bunu yapmak affedilemez bir gaflettir, küfürdür.

Evet! Hâkim güçlere dalkavukluk, yaltaklık ve uşaklıktan ötürü bu iki rivayeti çarpıtıp da batılın doğrultusunda yorumlayarak Allah'ın indirdikleri dışında bir şeyle hükmetmenin mümkün olabileceğini iddia edenin hükmü; kâfirdir, mürteddir. Tevbeye davet edilmesi gerekir. Tevbe etmezse küfründe veya irtidadında ısrar eden kişinin hükmünü alır.' [13]

Mahmud Şakir'in bu açıklamaları konuya dair oldukça doyurucu bilgiler vermektedir. Nitekim aynı minvalde Muhammed Kutub da şöyle demektedir:

'İbni Abbas mazlumdur, söylediğini söylemiştir. O'na 'Emeviler Allah'ın indirdiği dışında hüküm veriyorlar, onlar hakkında ne söylersin' diye sorulmuştur. Hiç kimse Emeviler hakkında onların mutlak manada kâfir olduklarını söylememiştir. Onlar insanların hayat akışlarının genelinde şeriatla hüküm veriyorlardı. Fakat yönetimleriyle ilgili bazı işler hakkında tevile kaçarak yahut nefislerine kapılarak şeriattan bazen yan çiziyorlardı. Ama onlar, Allah'ın dinine muhalefet ederek Allah'ın şeriatına benzer kanun ve yasa çıkarmıyorlardı. İşte İbni Abbas, bu sözünü onlar için söylemiştir. İslam şeriatından uzaklaşan ve onun yerine pozitivist kanunlar koyan bir kimse hakkında İbni Abbas'ın bunu söylemesi mümkün müdür?' [14] [15]

Rivayetlere dikkat edildiğinde o dönemde Hariciler çıkıp Allah'ın indirdiği hükümler ile günah işlemeyi birbirine karıştırıp, her günah işleyeni Maide suresi 44. ayet ile tekfir edince; o dönemin âlimlerinin konuştuğu sözler farklı olmuştur. Maide suresi 44. ayet ile ilgili söyledikleri: *'Bu, Haricilerin görüşüdür'* nakillerinin hepsi, büyük günah ile insanları tekfir etmek ile alakalıdır. Buna birkaç örnek verelim:

İmam Kurtubi *rahimehullah* ayete dair farklı görüşleri zikrettikten sonra der ki: '*Hariciler: 'Kim rüşvet alarak Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse kâfir olur' demişlerdir.'* [16]

Yine Bahru'l Muhit tefsirinde şöyle geçer: *'Haricilerin büyük günahla insanları tekfir etmelerindeki asılları bu ayettir.'*

Yani Hariciler bir kişi zina yapsa veya içki içse, bu kişinin Allah'ın indirdiği ile hükmetmediğini söyleyip tekfir ederlerdi. O zamanki yöneticiler de bazı günahlar işleyince Hariciler bunların da kâfir olduğunu söylemişlerdir. O dönemin âlimlerinin itiraz ettikleri nokta işte burasıdır!

O dönemdeki âlimlerin söyledikleri şuydu: Devletin anayasası İslam'dır. Allah'ın indirdiği ile hükmetmektedirler. Fakat birtakım günahlar işlemeleri ve bazılarını kayırıp, rüşvet almaları vb. hususlardan dolayı kâfir olmaz.

İrca ehlinin üstünü örtüp istedikleri gibi sundukları Maide suresi 44. ayet hakkında İbni Abbas'ın sözünün mahiyeti işte budur. Fakat onlar, sözleri vakıasından kopararak insanları saptırmaktadırlar.

---

13. *Taberi Tefsiri Haşiyesi, 1/348*
14. *Vakıuna'l Muasır, 334*
15. *Murat Gezenler'in 'İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi' kitabından naklen.*
16. *El-Camiu li-Ahkâm, 6/191*

Bunların hepsini bir kenara koyalım...

Bu şüphe makinaları, güneşi kapatmaya çalışmaları ile güneşin kapanacağını mı düşünüyorlar? Bunların hepsini kabul etsek dahi günümüzdeki yöneticiler ile o zamanki yöneticiler bir midir? Sizin karşınızda;

Demokratik düzene dayalı sistem yok mu?

Gece gündüz Allah'a ve Rasûlü'ne küfreden, başkaldıran bir sistem yok mu?

Allah'ın her helal ve haramına savaş açmış yöneticiler yok mu?

Müslümanların kanlarını ve ırzlarını ABD, NATO ve Batı'ya peşkeş çeken yöneticiler yok mu?

Siz bu yöneticileri Ali ve Muaviye *radıyallahu anhuma* gibi sahabelere mi kıyas ediyorsunuz?

Bu sahabeler, putun önünde saygı duruşunda mı bulundu?

Allah'ın yasalarının dışında bir yasaya bağlı kalacağına dair yemin mi etti?

Allah Rasûlü'ne hakaret edenlerin leşlerinin cenazesine mi katıldı?

Küresel Haçlı savaşında Müslümanların aleyhinde mi bulundu?

Siz hangi hayal dünyasında yaşıyorsunuz ki Allah'ın indirdiği ile hükmeden, bununla birlikte sadece günah işleyen bir yöneticiyi; kendinizin seçtiği, Batı'ya tapan yönetici ile kıyaslıyorsunuz? Bu meselelerin hepsi bitti de bunların sadece hükmetmesi mi kaldı ki bunu şüphe olarak atıyorsunuz? Yoksa ilmin taktakası ile bu ayet üzerinde kuru kalabalık mı yapmaya çalışıyorsunuz?

İçinizdeki pislikleri temizlemek adına, bugünkü yöneticileri paklamak, onlara Müslüman demek adına onları Ali'ye *radıyallahu anh* kıyas ediyorsunuz! Necis yöneticilerinizi paklamak adına İbni Abbas *radıyallahu anh* üzerinden demogoji yapıp, İslam dininin asıllarını çiğniyorsunuz! Allah'tan korkun! Allah hakkı beyan etmişken, sizler fazla ses çıkararak hakkı bastıracağınızı, ellerinizle kapatarak güneşi gösteremeyeceğinizi mi zannediyorsunuz?

"Yuh olsun size ve Allah'tan başka taptıklarınıza. Hiç akıllanmayacak mısınız?" [17]

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun" duamız ile...

---

17. 21/Enbiya, 67

'Şimdi, yöneticiler çıkarak binlerce kez 'Allah'ın kanunlarına inandıklarını ve Allah'ın şeriatını sevdiklerini' söyleseler ardından söylemiş oldukları bu söze vakıada muhalefet etseler sonrasında da Allah'ın kanunlarını bir kenara atarak O'nun izin vermediği şeylerle hükmetmeye kalksalar, bu sözlerinin hiçbir kıymeti olur mu? Elbette ki bunun hiçbir faydası ve etkisi olmaz. Çünkü itibara alınıp kendisine dayanılacak şey; onların yaptıkları ve ortaya koyduklarıdır.

Tabi ki bu, (biraz önce farz ettiğimiz şeyi) açıkça söyledikleri zaman geçerlidir. Peki, (Allah'ın şeriatını kabul edip benimsediklerini) açıkça ilan etmediklerinde o zaman ne olacak? Açıklamadıkları şeyleri onlara nasıl deklare ettirecek ve söylemedikleri şeyleri onlara nasıl söyleteceğiz? Acaba nasıl olacak ta 'Onların Allah'ın şeriatına iman edip onun en yüce olduğunu kabul ettiklerini; ama o şeriata bağlanmaktan aciz olduklarını' söyleyeceğiz ki?' (Dr. Salah Abdulfettah el-Halidî, 'Kim Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmezse' Makalesinden)

'Evet! Hakim güçlere dalkavukluk, yaltaklık ve uşaklıktan ötürü bu iki rivayeti çarpıtıp da batılın doğrultusunda yorumlayarak Allah'ın indirdikleri dışında bir şeyle hükmetmenin mümkün olabileceğini iddia edenin hükmü kafirdir, mürteddir. Tevbeye davet edilmesi gerekir. Tevbe etmezse küfründe veya irtidadında ısrar eden kişinin hükmünü alır.' (Ahmed Şakir, Taberi Tefsiri Haşiyesi, 1/348.)

Enes Yelgün | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Necaşi Kıssası ve Hılfu'l Fudul Şüphesi

Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemenin küfür olduğuna dair birçok delil olmasına rağmen, şeytanın ayak kaydırmaları, kalplerdeki hastalığın had safhaya ulaşması sonucunda bu deliller değil, şüpheler ön plana çıkmıştır. Şüpheler üzerine dinini ikame edenin ise bir itikadı yoktur

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a; salât ve selam, Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Âl-i İmran suresinde şöyle buyuruyor:

"Sana Kitab'ı indiren O'dur. Onun (Kur'an'ın) bazı ayetleri muhkemdir ki, bunlar Kitab'ın esasıdır. Diğerleri de müteşabihtir. Kalplerinde eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onu tevil etmek için ondaki müteşabih ayetlerin peşine düşerler. Halbuki onun tevilini ancak Allah bilir. İlimde yüksek payeye erişenler ise: Ona inandık; hepsi Rabbimiz tarafındandır, derler. (Bu inceliği) ancak aklıselim sahipleri düşünüp anlar." [1]

Ayette kalbinde eğrilik, hastalık bulunan taifenin tanımı yapılırken onların müteşabih olanlara yapıştıkları zikredilmektedir. Bu yazıda bahsedeceğimiz şüpheler de müteşabih olarak kabul edilebilecek bazı meseleleri muhkem olan nasların önüne geçirmenin sonucunda ortaya çıkmıştır.

1. 3/Âl-i İmran, 7

Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemenin küfür olduğuna dair birçok delil olmasına rağmen, şeytanın ayak kaydırmaları, kalplerdeki hastalığın had safhaya ulaşması sonucunda bu deliller değil, şüpheler ön plana çıkmıştır. Şüpheler üzerine dinini ikame edenin ise bir itikadı yoktur. Çünkü şeytandan gelecek olan her vesevese onu yeni bir düşünceye sürükleyecektir.

Şüphe ehlinin ortaya attığı birinci mesele Habeş Kralı Necaşi'nin durumudur. Onlar şöyle söylemektedirler:

'Necaşi kendi ülkesinin hükümdarı idi. Allah'ın kanunlarının varolduğu bir zamanda hüküm sürüyordu, fakat o Allah'ın indirdikleriyle hükmetmedi. Allah Rasûlü ise ona Müslüman muamelesi yaptı ve onun cenaze namazını kıldı.'

Ortaya atılan bu iddiaya cevap vermeden önce Necaşi ve Habeşistan'a hicretle alakalı bazı bilgiler vermek faydalı olacaktır.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* davetini açıktan yapmaya başlayıp Müslümanların sayısı artınca, Mekkeli müşriklerde işkence ve zorbalıklarına hız vermişlerdi. Artık bu tazyiklerden sadece zayıf olan Müslümanlar etkilenmiyordu. Bunun üzerine Allah Rasûlü ashabından bazısına Habeşistan'a hicret etmelerini tavsiye etti.

"Habeşistan'a hicret edin, çünkü orada zalim olmayan bir hükümdar vardır."

Bu tavsiye üzerine aralarında Osman bin Avfan ve Abdullah b. Mes'ud'un da *radıyallahu anhuma* olduğu bir grup sahabe Habeşistan'a hicret etti. Bu hicrete katılan sahabelerin sayısıyla alakalı farklı rivayetler mevcuttur.

Bir süre sonra Kureyşlilerin Müslüman olduklarına dair gelen yanlış bir haber üzerine hicret eden sahabelerden bazıları geri döndüler. Ancak bu iddianın gerçek olmadığı ortaya çıkınca ikinci Habeşistan hicreti başlamış oldu. Bu hicretteyse Cafer b. Ebu Talib'te *radıyallahu anh* grubun içerisindeydi.

İkinci Habeşistan hicreti gerçekleşince Mekkeli müşrikler Amr b. As'ı Necaşiye elçi olarak gönderdiler. Necaşi'nin, Amr b. As ve muhacirlerle olan diyaloğunu İbni İshak şu şekilde anlatmaktadır:

"Necaşi, Müslümanlara haber gönderip onları makamında toplattı. Amr b. As ile Abdullah b. Rebia, onların konuşmalarını dinlemekten hoşlanmadıkları kadar başka hiçbir şeyden hoşlanmıyorlardı. Necaşi'nin elçisi kendilerine geldiğinde, Müslümanlar toplanıp kendi aralarında söyle konuştular:

— Hükümdarın huzurunda ne diyeceksiniz?

— Ne diyelim ki? Ona söyle deriz: 'Onun hakkında bilgimiz yoktur. Çünkü Peygamberimiz onun hakkında bize bir bilgi vermemiştir. Bu hususta bir şey diyemeyeceğiz. '

Ancak hükümdarın makamına girdikleri zaman Müslümanların sözcülüğünü Ebu Talib oğlu Cafer üstlendi. Necaşi, ona sordu:

— Kavminizin dinini bırakıp da Yahudiliğe veya Hristiyanlığa girmediğinize göre sizin dininiz nedir?

Cafer, bu soruya söyle cevap verdi:

— Ey hükümdar! Biz çok cahil ve bilgisiz kimseler idik. Putlara tapardık. Murdar etleri yerdik. Çirkin işler yapardık. Akrabalık ve komşuluk haklarını gözetmezdik. Güçlülerimiz zayıflarımızı ezerdi. İşte biz böyle iken Allah, bizim içimizden, tanıdığımız bir aileden ve doğruluk, emniyet, iffet ve nezahet ile tanınan bir kimseyi Peygamber olarak gönderdi. Bu Peygamber, bizi yalnız Allah'a kulluk edip O'na eş ve ortak koşmamaya, atalarımızın tapageldikleri putlara tapmayı bırakmaya, doğru sözlü olmaya, emanete hıyanet etmemeye, akrabalık ve komşuluk haklarını gözetmeye, çirkin işlerden ve birbirimizin kanını akıtmaktan vazgeçmeye, yetimin malını yememeye, iffetli ve namuslu kadınlara iftira etmemeye, namaz kılmaya, zekat vermeye ve daha bir çok iyi şeylere davet etti. Biz de onun söylediklerini doğru bularak ona iman ettik ve ona uyarak haram dediği şeylere haram, helal dediği şeylere helal dedik. Bunun üzerine kavmimiz bize düşman kesilip türlü işkenceler yapmaya başladı. Bizi tekrar putlara tapmaya ve eski çirkinliklerimize dönmeye zorladı. Biz buna dayanamadık. Onlara karşı da duramadık. Bunun için senin yurduna göç ederek, senin himayene sığındık. Başka hükümdarlardansa, senin himayende bulunmayı tercih ettik. Ey hükümdar, senin yanında zulüm ve haksızlık görmemeyi ümit ettik.

Necaşi:

— Allah tarafından bu Peygambere gelen vahiylerden bir şeyi hatırlıyor musun?

Cafer:

— Evet, dedi ve Meryem suresinin başından başlayıp bir miktar okudu.

Caferi dinleyen Necaşi de Allah'a andolsun ki gözyaşları sakalını ıslatıncaya kadar ağladı. Papazlarda dizleri üzerindeki kitapları gözyaşları ile ıslattılar. Sonra Necaşi şöyle dedi:

— Vallahi, Musa'nın getirmiş olduğu kitap hangi bacadan çıkmış ise bu da o bacadan çıkmıştır. Gidin, hiçbir zaman ben sizi onlara teslim etmeyeceğim! Onların gözlerini de aydın kılmayacağım!

Ümmü Seleme diyor ki: Ashab, Necaşi'nin yanından çıktıktan sonra Amr b. As:

— Vallahi ben yarın Necaşi'ye gidip onlara öyle bir iftira atacağım ki, Necaşi onların kökünü kazıyacaktır, dedi.

Amr b. As'a nispetle biraz daha insaflı olan Abdullah b. Ebi Rebia, Amr'a:

— Böyle yapma, her ne kadar bizden ayılmışlarsa da yine de onlar akrabalarımızdır, dediyse de Amr b. As:

— Vallahi yarın gidip Necaşi'ye: 'Bunlar: 'Meryem oğlu İsa, ilah olmayıp kuldur.' diyorlar', diyeceğim, dedi.

Ertesi gün gerçekten gidip Necaşi'ye:

— Bunlar, Meryem oğlu İsa hakkında büyük bir iftirada bulunuyorlar. İstersen onları çağır da bunu onlara sor, dedi.

Bunun üzerine Necaşi, onları tekrar çağırdı. Onlar da toplanıp:

— Eğer Necaşi bize, İsa hakkında bir şey sorarsa ona, Allah'ın onun hakkında buyurduğu ve Peygamberimizin bize söylememizi emrettiği şeylerden başkasını söylemeyeceğiz, dediler.

Patrikleri ile toplantı hâlinde bulunan Necaşi'nin huzuruna girdiler. Necaşi, onlara sordu:

— İsa hakkında ne düşünüyorsunuz? Cafer, bu soruya şöyle cevap verdi:

— O'nun Allah'ın kulu, elçisi, ruhu ve iffetli, bakire Meryem'e bıraktığı bir kelimesi olduğunu söylüyoruz.

Bunun üzerine Necaşi, elini uzatıp yerden bir çubuk kaldırdı ve Ebu Talib oğlu Cafer'e şöyle dedi:

— Bu çubuk nasıl belli bir uzunlukta olup ne daha uzun ve ne de daha kısa değilse, senin Meryem oğlu İsa hakkında dediklerin de gerçeğin ifadesi olup İsa ondan ne fazla, ne de eksik bir şey değildir.

Necaşi'nin bu konuşması üzerine patrikler, öfke ile söylenmeye başladılar. Necaşi onlara:

— Vallahi öfke ile söylenseniz de, bu böyledir, dedi.

Sahabelere de:

— Gidin, siz emniyettesiniz, dedikten sonra:

— Kim size küfrederse cezalandırılacaktır. Bana dağlar kadar altın da verseler, herhangi birinizi incitmeyeceğim. Allah'a yemin ederim ki, Allah, bana krallığı bahşederken benden rüşvet almadı ki, ben de krallığımı rüşvet karşılığında kötüye kullanayım, dedi. Ve kendi adamlarına dönüp:

— Bana getirdikleri hediyeleri onlara geri verin, dedi." [2]

---

2. *İbni İshak*

Batıl ehlinin kendilerine delil aldıkları şey, üzerinde birçok ihtilafın olduğu bir mevzudur. Ve hâkimiyetle alakalı apaçık deliller varken buna yapışmak kalpteki hastalığın en bariz göstergesidir.

Bu diyalogdan sonra Müslümanlar Hayber'in fethine kadar güven içerisinde Habeşistanda kaldılar. Daha sonra da Medine'ye döndüler.

Cafer *radıyallahu anh* Habeşistan dönüşü ile ilgili olarak şöyle diyor: *"Rasûlullah, Medine'ye hicret edip güç kazanınca Necaşi'ye:*

— Peygamberimiz Medine'ye hicret etmiş ve güç kazanmıştır. Bize baskı ve eza yaptıklarını söylediğimiz kimselerde ölmüşlerdir. Artık Peygamberimizin yanına dönmemize müsaade et, dedik.

O da bize:

— Peki, dedi.

Azık ve binekler vererek bizi yolcu etti. Bana da:

— Size yaptığım hizmeti Rasûlullah'a anlat. Bu da benim adamımdır, sizinle beraber gönderiyorum. Şahitlik ederim ki, Allah'tan başka ilah yoktur ve sizin adamınız da Allah'ın Peygamberidir. Ona söyle, bana Allah'tan mağfiret dilesin, dedi.

Bundan sonra biz yola çıkıp Medine'ye geldik. Peygamber, beni karşılayıp kucakladı ve:

— Bilmiyorum, Hayber'in fethine mi yoksa Cafer'in gelmesine mi sevinelim, dedi.

Çünkü o sırada Hayber fethedilmişti. Peygamber oturduktan sonra Necaşi'nin bizimle beraber gönderdiği adam ona:

— Bu, amcan oğlu Cafer'dir. Ona hükümdarımızın kendisine yaptığı hizmeti sor, dedi.

Ben de:

— Evet vallahi, bize şöyle yaptı, böyle yaptı ve yolcu ederken bize binek ve azık verdi. Ayrıca Allah'tan başka ilah bulunmadığına ve senin de Allah'ın Rasûlü olduğuna şahadet getirdi. Bana da: 'Adamına söyle, bana Allah'tan mağfiret dilesin', dedi, dedim.

Bunun üzerine Peygamber kalkıp abdest aldı. Sonra üç defa: 'Allah'ım, Necaşi'ye mağfiret eyle', dedi. Orada hazır bulunan Müslümanlar da 'amin', dediler. Ben de Necaşi'nin elçisine:

— İşte gördün. Habeşistan'a döndüğün zaman bunları Necaşi'ye anlat, dedim." [3]

3. *İbni Asakir*

Ayrıca Buhari ve Müslim'in sahihlerinde Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* şöyle rivayet olunmuştur:

"Rasûlullah, Necaşi'nin öldüğü gün, onun ölüm haberini vermiş ve sahabelerle birlikte namazgâha gitmiş, onları saf düzenine koyarak dört tekbirle cenaze namazını kıldırmıştır."

Buhari'nin, Cabir'den rivayet ettiğine göre Necaşi, vefat ettiği zaman Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Bugün salih bir adam vefat etti. Kalkın, kardeşiniz Ashame üzerine cenaze namazı kılın." [4]

Olayın tarihsel arka planını anlattıktan sonra şüphe ile alakalı cevaplarımıza geçebiliriz.

1. İlk olarak şöyle söyleyebiliriz ki, şüphecilerin ortaya attıkları bu iddia, kendi içerisinde birçok şüphe barındırmaktır:

Mesela, bahsedilen Necaşi hangi Necaşi'dir?

İmam Müslim'in naklettiği bir rivayette Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Necaşi'yi İslam'a davet ettiği mektup göndermiştir. Müslümanların hicret ettikleri Necaşi o mudur?

Necaşi Müslüman mıdır?

Bazı kaynaklarda hicret edilen Necaşi'nin Müslüman, mektup gönderilen Necaşi'nin ise Müslüman olmadığı söylenirken; başka rivayetlerde ise ikisinin de Müslüman olduğu geçmektedir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* hangi Necaşi için cenaze namazı kılmıştır?

Tüm bu maddeleri zikretmemizin bir sebebi vardır. Batıl ehlinin kendilerine delil aldıkları şey, üzerinde birçok ihtilafın olduğu bir mevzudur. Ve hâkimiyetle alakalı apaçık deliller varken buna yapışmak kalpteki hastalığın en bariz göstergesidir.

Bu maddeyi bitirmeden önce, şunu ekleyelim: Rivayetlerin hepsine baktığımız zaman doğruya en yakın gözüken görüş Allahu alem şudur:

'Müslümanların hicret ettikleri Necaşi Müslüman olan ve Peygamberin üzerine namaz kıldığı Necaşi'dir. İsmi Ashame'dir. 'Necaşi' ise Habeş yöneticilerinin kullandıkları bir sıfattır.'

2. Şüphe ehli iddialarını ortaya koyarken şunu söylüyorlar: *'Necaşi Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemiştir...'*

---

4. Burada Habeşistan'a hicretle alakalı zikredilen rivayetler İbni Kesir'in El-Bidaye ve'n Nihaye eserinden alınmıştır.

Şüphecilerin kendi tağutlarını korumak, parlamentolara rahatlıkla girebilmek ve halkı kandırmak için ortaya attıkları şüphelerden bir tanesi de Hılfu'l Fudul meselesidir. Allah Rasûlü'nün peygamberlik görevine gelmeden önce de, Peygamber olduktan sonra da onu övmesi şüphecilerin temel dayanak noktalarıdır.

Bu bir iddiadır ve ispata muhtaçtır. Şüphenin hepsi de bu iddia üzerine dönmektedir. Fakat bu hususta onlara delillerini sorduğumuzda hiçbir cevap vermemektedirler. Necaşi'nin Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemesi ile ilgili delil olmadığı gibi aksine hükmettiğine dair alametler mevcuttur.

Mesela, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Necaşi'yi *'Zalim olmayan bir Kral'* olarak tanımlamıştır. Allah *subhanehu ve teâlâ*, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenlerin zalimler olduğunu söylemiştir. Bu durumda Necaşi'nin Allah'ın indikleriyle hükmetmediğini söylersek Peygamberin, Allah'ın zalim dediğine zalim demediğini iddia etmiş oluruz.

Aynı şekilde yukarıda zikrettiğimiz kıssa içerisinde Necaşi'nin İncil'e hakim olduğunu görmekteyiz. Bu yönüyle insanlar üzerinde İncil ile hükmetmiş ve Allah'ın buyruğundaki şu kısma dahil olmuş olabilir:

"Ehli kitaptan öyleleri var ki, Allah'a, hem size indirilene hem de kendilerine indirilene tam bir samimiyetle ve Allah'a boyun eğerek iman ederler. Allah'ın ayetlerini az bir paraya satmazlar. İşte onlar için Rabbleri katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çabuk olandır." [5]

Bu yönüyle de ortaya atılan şüphenin içi boş bir iddiadan ibaret olduğunu görmekteyiz.

3. Allah *subhanehu ve teâlâ* kimseye gücünden fazlasını yüklemez. Bu kural şeriatın tatbik edilmesinde de geçerlidir. İletişimin neredeyse sıfır olduğu ve Allah'ın şeriatının kemale ermediği bir zamanda Necaşi'yi Allah'ın indirdikleriyle hükmetmiyor diyerek itham etmek bu kuralı göz ardı etmektir.

Necaşi kendisine ulaşan ile amel etmekle yükümlüdür ve rivayetlere baktığımız zamanda bunu gerçekleştirmiştir.

Mesela, İsa *aleyhisselam* ile ilgili Cafer'in *radıyallahu anh* anlattıkları, Necaşi'nin etrafındaki

5. *3/Âl-i İmran, 199*

din adamlarının homurdanmasına sebep olsa da, o, Cafer'i *radıyallahu anh* dikkate almış ve anlatılanları kabul etmiştir.

Yine Müslümanın Müslümana yardım etmesi bir vucubiyettir. Ülkesini yıllar boyunca mazlum Müslümanlara açan ve onların güven içerisinde yaşamasını sağlayan Necaşi bu vucubiyeti de üzerinden düşürmüştür.

Aynı şekilde Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* yardım teklif etmiş ona adamını göndermiş ve ne yapması gerektiğini sormuştur.

Bildiğimiz azıcık malumattan dahi Necaşi'nin kendisine ulaşan bilgiler ile amel ettiğini görmekteyiz. Bir kısmı tamamlanmamış, diğer bir kısmı tamamlansa dahi Necaşi'ye ulaşmamış hükümler ile amel etmediğini söylemek Necaşi'ye zulmetmek ve başta zikrettiğimiz kaideye muhalefet etmek demektir.

Özellikle bu hususta İbni Mesud'un *radıyallahu anh* namaz ile ilgili rivayeti meseleyi izah açısından çok nettir.

İbni Mesud *radıyallahu anh* diyor ki:

"Biz namazda Nebi'ye selam verirdik. O da bize karşılık verirdi. Necaşi'nin yanından döndüğümüzde ona yine selam verdik fakat bize karşılık vermedi. Sonra da: 'Şüphesiz namazda bir meşguliyet vardır' buyurdu." [6]

Dinin en önemli asıllarından olan namazdaki bir değişiklikten sahabelerin ancak geri döndükten sonra haberleri olabiliyorsa, şeriatın yeryüzüne tatbik edilmesi gereken hükümleriyle alakalı Necaşi nasıl bilgi sahibi olabilir?

Bu üç maddeden anlaşılacağı üzere şüphecilerin kendilerini ve tağutlarını kurtarabilecekleri herhangi bir delil bulunmamaktadır.

Şüphecilerin kendi tağutlarını korumak, parlamentolara rahatlıkla girebilmek ve halkı kandırmak için ortaya attıkları şüphelerden bir tanesi de Hılfu'l Fudul meselesidir.

Allah Rasûlü'nün peygamberlik görevine gelmeden önce de, Peygamber olduktan sonra da onu övmesi şüphecilerin temel dayanak noktalarıdır. Hem şüpheyi iyi bir şekilde anlayabilmek hem de cevabı daha net verebilmek için ilk önce Hılfu'l Fudul'den bahsetmek istiyoruz.

Her cahiliye toplumunda olduğu gibi, Mekke cahiliyesinde de zulüm, haksızlık zirve yapmış bir hâldeydi. Toplumun üst tabakası kimseyi dikkate almadan, istedikleri gibi tasarrufta bulunabiliyorlardı. Özellikle Ficar savaşından sonra daha da belirginleşen

6. *Buhari, Müslim*

otorite boşluğundan Mekke'nin üst tabakası faydalanıyordu. Böyle bir ortamda Sehm'li bir tüccarın malını As b. Vail gasp etmişti. Bu tüccara kimse yardım etmeyince Zubeyr b. Abdulmuttalib bir girişim başlatmış ve Abdullah b. Cüdan'ın evinde toplanılıp Hılfu'l Fudul'un temelleri atılmıştı. Bir araya gelen bu insanlar her türlü zulme karşı ortak tavır alacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi. Ve ilk faaliyet olarak Sehm'li tüccarın malını geri aldılar.

Bu topluluk daha sonra da bazı zulümleri ortadan kaldıracak girişimlerde bulunmuşlardır.[7]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Hılfu'l Fudul için:

"Ben, Abdullah b. Cüdan'ın evinde öyle bir anlaşmaya şahit oldum ki, onu en güzel kızıl develerle dahi değişmem. İslam devrinde dahi böyle bir anlaşmaya çağrılsam kabul ederim." [8]

Şüphe ehli anlattığımız Hılfu'l Fudul meselesini kendilerine delil alarak şöyle söylemektedirler:

'Bizlerde Allah Rasûlü'nün yaptığı gibi zulmü ortadan kaldırmak için bir oluşum içerisinde bulunmalıyız. Bu oluşum parlamento ise ona da katılırız.'

Bu şüpheye şu şekilde cevap verebiliriz:

1. Şüphe ehlinin burada yapmak isteyip de ellerine yüzlerine bulaştırdıkları şey aslında kıyastır. Peki, kıyas nedir? Ve bu meselede gerçekten kıyas var mıdır?

Kıyas: Hakkında hüküm olan bir meseleyi, ortak bir illetten ötürü, hakkında hüküm olmayan bir meseleye kıyas etmektir.

Mesela, içki açık naslar ile yasaklanmış bir haramdır. Haram olmasının illeti aklı örtmesidir. Uyuşturucu hakkında ise herhangi bir hüküm yoktur. Ancak içki ile uyuşturucu arasında aklı örtme illeti ortaktır. Öyleyse bu illet ortaklığı ve içkinin haramlılığına dair nasların sabitliği nedeniyle, kıyasen uyuşturucu da haramdır, diyebiliriz.

Özellikle burada şu noktanın altını çizmemiz gerekir. Kıyas sonucunda ortaya çıkan hüküm hiçbir şekilde şeriattaki açık naslara muhalif olmamalıdır.

Bu bilgiler ışığında şüphecilerin kıyasını inceleyelim:

Onlara göre bugünkü parlamentolara girmek, hakkında hüküm olmayan bir meseledir. Hakkında hüküm olan mevzu ise Hılfu'l Fudul'dür. Aradaki ortak illet ise iki yerde de zulmün ortadan kaldırılacağıdır.

---

7. *İbni Hişam'dan özetle*
8. *İmam Ahmed, Müsned*

Öncelikle günümüz parlamentoları ile alakalı bir hükmün olmadığını iddia etmek cehalet ve sapkınlıktan başka bir şeyle isimlendirmek çok zor olur. Allah hüküm konusunda hiçbir ortak kabul etmediğini belirttiği tüm naslar bu iddiayı çürütür:

"Ayetlerimi az bir bedel karşılığında satmayın. Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir. " [9]

"Allah'ı bırakıp da taptıklarınız, sizin ve atalarınızın taktığı birtakım isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında herhangi bir delil indirmemiştir. Hüküm sadece Allah'a aittir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [10]

"Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş'a istiva eden, geceyi, durmadan kendisini kovalayan gündüze bürüyüp örten; güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş durumda yaratan Allah'tır. Bilesiniz ki, yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi Allah ne yücedir!" [11]

Ortak illet olarak ortaya sürülen zulmü kaldırmak hususu ise tam manasıyla bir çelişkiler yumağıdır. Allah'ın en büyük zulüm olarak adlandırdığı şirk yuvaları nasıl oluyor da zulmün kaldırıldığı mekanlar hâline dönüyor?

Şüpheciler eğer şöyle söylemiş olsalardı, belki kıyasları daha makul olurdu: *'Bugün bir yardım kuruluşunda herhangi bir haram ve küfür içerisine girmemek kaydıyla müşriklerle beraber ortak çalışılabilir. Hılfu'l Fudul bunun örneğidir.'*

Sonuç olarak yapılan bu işlem başı, sonu ve ortasıyla tamamen batıl üzerine inşa edilmiş bir kıyastır.

2. Bu şüpheyi ortaya atanlardan bazıları ise ne yaptıklarına dair bir bilgileri olmadıkları için bu işleri kıyas olarak adlandırmamaktadırlar. Bilakis bunun Allah Rasûlü'nün bir sünneti olduğunu söylerler!!! Ağızlarından çıkan şey ne kadar büyük bir iftiradır!

Nasıl olur da Allah'ın kanunlarının iptal edildiği, beşeri kanunların çıkartıldığı,İslam'ın en basit değerlerine karşı dahi açık bir düşmanlık beslendiği ortamlara girmek Peygamberin sünneti olabilir.

Rabbimizden temennimiz bizi bu ve benzeri şüphelerden beri kılması ve itikadımızı sahih temeller üzerine inşa etmeyi nasip etmesidir.

Davamızın sonu, âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.[12]

---

9. 5/Maide, 44

10. 12/Yusuf, 40

11. 7/Araf, 54

12. Bu yazı kaleme alınırken Murat Gezenler Hoca'nın 'İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi' kitabından ve Ebu Hanzala Hoca'nın konuyla ilgili dersinden faydalanılmıştır.

'Kişinin müşriklik sıfatı ile sıfatlandırılması için hüküm vaaz etme yetkisini Allah'ın dışındakilere (mesela kullara) vermesi yeterlidir. Müşrik sıfatı ile vasıflandırılması için hüküm yetkisini verdiği varlıkların, ayrıca bir ilah olduğuna inanması ve ibadet amaçlı davranışlarını onlara sunması şart değildir. Biz bu gerçeği daha önce ortaya koymakla beraber burada bir defa daha vurgulamayı uygun gördük. Şüphesiz ki gerçek din Allah'ın tüm insanlar için seçtiği bunun dışındakini kabul etmediği 'İslam' dinidir.' (Tevbe Suresi 31. ayetin tefsiri)

'Bu beşerî kanunlar hakkında verilecek hüküm güneşin parlaklığı kadar açıktır. Şüphesiz ki bu kanunlar, içerisinde hiçbir kapalılık olmayacak şekilde açık bir küfürdür. Bu konuda kendisini İslam'a nispet eden hiçbir kimse için –bu kimse kim olursa olsun– bu kanunlarla amel etme ve onlara boyun eğme noktasında asla bir özür söz konusu değildir. Herkes kendisini sakındırmalıdır; zira herkes kendisinin bekçisidir.' (Ahmed Şakir)

İLİM MECLİSİ

muratmuslihan@tevhiddergisi.com

MURAT MÜSLİHAN

Yusuf ﷺ Şüphesi

Şunu unutmamak gerekir ki emredilecek en büyük iyilik tevhid, nehyedilecek en büyük kötülük ise şirktir. Yusuf aleyhisselam da temkin verildiği için muhakkak bunu yapmıştır. Kendisinin tevhide aykırı bir şey yapması veya görev yaptığı yerde tevhide aykırı bir şeyin olması mümkün değildir.

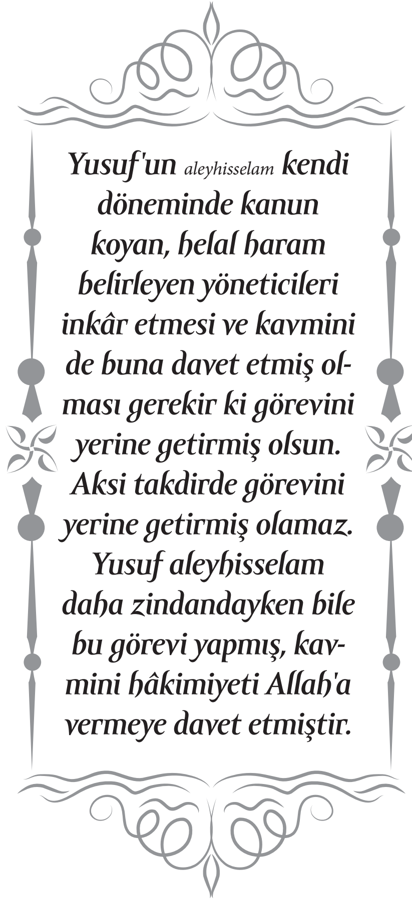
Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Kur'an-ı Kerim'in birçok muhkem nassında Allah *subhanehu ve teâlâ* hükmün kendisine ait olduğunu ve bu yetkiyi kendisinden başkasına verenlerin küfre girdiğini bildirmiştir. Fakat kalbinde eğrilik olan ve nasları istedikleri gibi tevil etmeye çalışan şüphe ehli, bu muhkem nasları görmezlikten gelerek bunun küfür olmadığını söylerler. Tabii bunun küfür olmadığını iddia ederken kendince bazı delillere dayanarak bunu söylemektedirler. Delil olmadığı hâlde delil olarak ortaya atılan şeylerden bir tanesi Yusuf'un *aleyhisselam* Mısır melikinin yanında görev almasıdır.

Yusuf *aleyhisselam* zindandan çıktıktan sonra melik ile aralarında uzun bir konuşma geçer. Melikten kendisini ülkenin hazinelerinin başına getirmesini ister. Melik de ona güvenir ve onu ülkenin hazinelerinin başına getirir.

"Kral dedi ki: 'Onu bana getirin, onu kendime özel danışman edineyim. Onunla konuşunca: Bugün sen yanımızda yüksek makam sahibi ve güvenilir birisin. ...' (Yusuf:)

'Beni ülkenin hazinelerine tayin et! Çünkü ben (onları) çok iyi korurum ve bu işi bilirim' dedi." [1]

Yusuf'un** aleyhisselam **kendi döneminde kanun koyan, helal haram belirleyen yöneticileri inkâr etmesi ve kavmini de buna davet etmiş olması gerekir ki görevini yerine getirmiş olsun. Aksi takdirde görevini yerine getirmiş olamaz. Yusuf aleyhisselam daha zindandayken bile bu görevi yapmış, kavmini hâkimiyeti Allah'a vermeye davet etmiştir.

Particiler buna dayanarak şöyle derler: Yusuf *aleyhisselam* küfür sisteminde kâfir melikin yanında görev alarak yetki sahibi oldu. Böylece hem şeriata hem de umumun maslahatına göre hükmetti. Biz de onun gibi küfür sisteminde görev alıyoruz ve onun yaptıklarını yapmaya çalışıyoruz. Yusuf için küfür olmayan bir şey bizim için de küfür olmaz; onun için meşru olan bizim için de meşrudur.

Particileri destekleyenler ise şöyle derler: Yusuf *aleyhisselam* zamanında yaşasaydık ve onu destekleseydik küfür işlemiş olmazdık, bugünkü İslamcı partileri desteklememiz de küfür değildir, hatta onların desteklenmesi bir zarurettir.

Bu şüpheye şöyle cevap verebiliriz;

İlk olarak şunu bilmemiz gerekir; Bu şüpheyi ortaya atanlar, bazı ön kabullerden yola çıkıyorlar. Onlar Yusuf'un *aleyhisselam* bakanlık yaptığı sistemin küfür sistemi, melikin de kâfir olduğunu baştan kabul ediyorlar. Burada ilginç olan şudur; Müslümanlar, şirkleri güneş gibi açık olan tağutları ve kullarını tekfir ettiklerinde, bu zümre hemen Müslümanların karşısında durup: *'Bunları tekfir etmek doğru değildir, onlar La ilahe illallah diyorlar'* diyerek itiraz ediyorlar. Fakat kendileri; hiç tanımadıkları, hakkında hiçbir bilgi sahibi olmadıkları, yüzyıllar önce yaşamış birini tekfir etmekten hayâ etmiyorlar. Asıl tekfirciler bunlardır, ama Müslümanlara tekfirci diyorlar.

Peygamberler kavimlerini tağutları inkâr etmeye davet etmişlerdir...

"Andolsun ki biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının' diye (emretmeleri için) bir Peygamber gönderdik." [2]

Yusuf da *aleyhisselam* bir Peygamber olarak bu hitaba muhataptır. Kendisi Allah'a kul-

1. *12/Yusuf, 55*
2. *16/Nahl, 36*

luk yapıp tağutları inkâr ettiği gibi kavmini de buna davet etmiştir. Bunu yapmamış olması düşünülemez; çünkü bunu yapmaması risalet görevini yerine getirmemesi, ona ihanet etmesi anlamına gelir ki bu da mümkün değildir. Burada şunu sormamız gerekir: Tüm Peygamberlerin kavimlerini sakındırmaya davet ettiği tağut nedir?

Kur'an-ı Kerim'de tağut kelimesi birçok yerde geçmektedir. Bu ayetlerde Allah *subhanehu ve teâlâ* tağutun özelliklerini bize tafsilatlı olarak anlatmıştır. Bu ayetlerden biri şudur:

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını zannedenleri görmedin mi? Tağutu inkâr etmeleri kendilerine emrolunduğu hâlde, tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor." [3]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayette kendisinin dışında kanun koyan yöneticiye tağut demiştir. O zaman Yusuf'un *aleyhisselam* kendi döneminde kanun koyan, helal haram belirleyen yöneticileri inkâr etmesi ve kavmini de buna davet etmiş olması gerekir ki görevini yerine getirmiş olsun. Aksi takdirde görevini yerine getirmiş olamaz. Yusuf *aleyhisselam* daha zindandayken bile bu görevi yapmış, kavmini hâkimiyeti Allah'a vermeye davet etmiştir. Kendilerine rüyalarının tabirlerini soran kimselere şunları söylemiştir:

"Yusuf dedi ki: 'Sizin yiyeceğiniz yemek size gelmeden önce onun ne olduğunu bildiririm. Bu, bana Rabbimin öğrettiklerindendir. Ben, Allah'a inanmayan ve ahireti inkâr eden bir milletin dinini terk ettim. Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine uydum. Bizim Allah'a herhangi bir şeyi ortak koşmamız (söz konusu) olamaz. Bu, bize ve insanlara Allah'ın bir lütfudur, fakat insanların çoğu şükretmezler. Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı rabler mi daha iyidir, yoksa mutlak hâkimiyet sahibi olan tek Allah mı? Siz Allah'ı bırakıp; sadece sizin ve atalarınızın taktığı bir takım isimlere (düzmece ilahlara) tapıyorsunuz. Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm, ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [4]

Zindanda kendisine rüya soran kimseye: *'Hâkimiyet Allah'ındır'* diyen bir Peygamberin; zindandan çıkıp rahata kavuştuktan sonra hâkimiyeti Allahtan başkasına vermesi hem şer'an hem de aklen mümkün değildir.

Kral kâfir miydi?

Kralın kâfir veya Müslüman olduğunu gösteren kesin bir şey yoktur. Fakat kralın İslam'ı kabul etmiş olması, kuvvetli bir ihtimaldir. Çünkü Yusuf *aleyhisselam* ile aralarında gerçekleşen uzunca konuşma buna işaret eder.

Allah *subhanehu ve teâlâ* aralarında geçen diyalogu şöyle anlatıyor:

"Hükümdar: 'Onu bana getirin, yanıma alayım' dedi. Onunla konuşunca: 'Bugün

---

3. *4/Nisa, 60*
4. *12/Yusuf, 37-40*

senin, yanımızda önemli bir yerin ve güvenilir bir durumun vardır' dedi." [5]

Ayette geçen *'Onunla konuşunca'* kısmı *'Kellemehu'* fiili ile ifade ediliyor. Arapça'da bu kalıp, bir şeyin çokça yapıldığını ifade eder. Yani ayetin anlamı şöyle olmuş oluyor: *'Yusuf onunla uzun uzun konuşunca...'* Burada şu soruyu sormak gerekir: Acaba Yusuf *aleyhisselam* kralla uzun uzun ne konuştu? Hiç şüphesiz Peygamberler her fırsatta insanlara tevhidi anlatırlar. Yusuf da böyle yapmıştır. Rüya sorana ilk başta tevhidi anlatan birinin; uzun uzun konuşma fırsatı bulduğu birine tevhidi anlatmaması, başka şeylerden konuşması elbette düşünülemez.

Yusuf *aleyhisselam* kralla konuştuktan sonra kralın verdiği tepki, daveti kabul etmeyen yöneticilerin tepkisi değildir. Çünkü Peygamberler tarihine baktığımızda daveti kabul etmeyen yöneticiler; tehdit ederler, eziyet ederler, hapsederler, sürgün ederler...

"Küfredenler Peygamberlerine dediler ki: 'Sizi ya ülkemizden çıkaracağız, ya da mutlaka bizim dinimize döneceksiniz.' " [6]

Musa *aleyhisselam*, Firavun'a davet yaptığında Firavun, ona olan tepkisini şöyle dile getirdi:

"Eğer benden başka bir ilah edinirsen, andolsun seni zindana atılanlardan ederim." [7]

Şuayb *aleyhisselam* kavminin liderleri ise şöyle dedi:

" 'Ey Şuayb! Ya dinimize dönersiniz ya da andolsun ki seni ve inananları seninle beraber kentimizden çıkarırız.' dediler." [8]

"Peygambere vahiy geldikten sonra Varaka b. Nevfel ona şöyle dedi:

— Keşke senin davet zamanında genç olsaydım! Kavmin seni bu şehirden çıkaracağı zaman keşke hayatta olsaydım!

Peygamber:

— Onlar beni buradan çıkaracaklar mı?

Varaka:

— Evet, senin getirdiğini getiren herkes düşmanlığa uğramıştır. Senin davet günlerine yetişirsem sana yardım ederim...' " [9]

Bu naslardan şu anlaşılmaktadır; Peygamberlerin davetini kabul etmeyen yöne-

---

5. *12/Yusuf, 54*
6. *14/İbrahim, 13*
7. *26/Şuara, 29*
8. *7/Araf, 88*
9. *Buhari*

ticilerin tepkileri hep olumsuz yönde olmuştur. Kral ise Yusuf'a *aleyhisselam* herhangi olumsuz bir tepki vermiyor. Bilakis ona şöyle diyor: *'Bugün senin, yanımızda önemli bir yerin ve güvenilir bir durumun vardır.'* Kralın bu tepkisi onun daveti kabul ettiğine işaret etmektedir. İbni Abbas'ın *radıyallahu anh* talebesi Mücahid *rahimehullah* ve benzeri bazı âlimler de bu naslara dayanarak kralın Müslüman olduğunu söylemiştir.

Yusuf *aleyhisselam* **temkin sahibiydi...**

" 'Beni ülkenin hazinelerine tayin et! Çünkü ben (onları) çok iyi korurum ve bu işi bilirim' dedi. Ve böylece Yusuf'a orada dilediği gibi hareket etmek üzere ülke içinde temkin verdik." [10]

Allah *subhanehu ve teâlâ* Yusuf'a *aleyhisselam* dilediği şekilde hükmedebilmesi için temkin vermiş. Temkin, Kur'an-ı Kerim'in kavramlarından biridir. Kendilerine temkin verilenlerin vasıflarını Allah, Hac suresinde şöyle anlatıyor:

"Onlar öyle kimselerdir ki, şayet kendilerine yeryüzünde temkin versek, namazı dosdoğru kılar, zekâtı verir, iyiliği emreder ve kötülüğü yasaklarlar. Bütün işlerin akıbeti, Allah'a aittir." [11]

Kendilerine temkin verilenlerin en belirgin özellikleri, iyiliği emredip kötülükten nehyetmeleridir. Şunu unutmamak gerekir ki emredilecek en büyük iyilik tevhid, nehyedilecek en büyük kötülük ise şirktir. Yusuf *aleyhisselam* da temkin verildiği için muhakkak bunu yapmıştır. Kendisinin tevhide aykırı bir şey yapması veya görev yaptığı yerde tevhide aykırı bir şeyin olması mümkün değildir. Fakat bugünkülerin yaptıklarının baştan sona hepsi tevhide aykırıdır.

Yusuf *aleyhisselam* **Allah'ın kanunlarına göre hükmederdi...**

Yusuf *aleyhisselam* kardeşini yanında tutabilmek için kralın kabını onun eşyasının arasına koyuyor. Sonra bir münadi, kralın kabının çalındığını, onların eşyalarının arasına bakacaklarını söyler. Onlar kabı çalmadıklarını, hırsız olmadıklarını söylerler. Kendilerine: *'Eğer siz çaldıysanız bunun cezası nedir' diye sorulduğunda onlar: 'Eşya kimde bulunursa ona el koymaktır'* derler. Yapılan aramadan sonra kap Yusuf'un kardeşinin eşyaları arasında çıkar ve Yusuf, kardeşini yanında tutar.

"Bunun üzerine Yusuf, kardeşinin yükünden önce onların yüklerini (aramaya) başladı. Sonra da onu, kardeşinin yükünden çıkarttı. İşte biz, Yusuf'a böyle bir tedbir öğrettik, yoksa kralın kanununa göre kardeşini tutamayacaktı..." [12]

Ayetten açıkça anlaşılmaktadır ki Yusuf *aleyhisselam* Allah'ın kanunlarına, Yakub'un *aleyhisselam* şeriatına göre hükmetmiştir.

---

10. 12/Yusuf, 55-56

11. 22/Hac, 41

12. 12/Yusuf, 76

Biz yakinen inanıyoruz ki Yusuf aleyhisselam asla bunları yapmamıştır. Bu, ona atılmış bir iftiradır. Ve bu iftira, ona atılmış olan zina iftirasından daha büyüktür. Çünkü bu, bir Peygambere şirk nispet etmektir.

O zaman buradan yola çıkarak şöyle diyebiliriz: Yusuf *aleyhisselam* maliye bakanlığı yapmıştır. Fakat ya ülkenin bütün yönetimini ele geçirmiş, orayı Allah'ın kanunları ile yönetmiştir. Ya da maliye bakanlığı tamamen onun kontrolünde olup orayı Allah'ın kanunlarına göre yönetmiştir. Her iki şekilde de Allah'ın kanunlarına, Yakub *aleyhisselam* şeriatına göre hükmetmiştir. Bu kıssayı delil alıp meclise girenlerin ya bütün yönetimi ele geçirmeleri, ya da bir bakanlığın tamamen onların kontrolünde olması gerekiyor. Bugünkü sistemde böyle bir şeyin olması mümkün değildir. Ülkeyi yöneten bir Cumhurbaşkanının bile sınırsız yetkileri yoktur, istediği gibi hareket edemez, yasalara bağlı kalmak zorundadır.

Kıyas için benzerlik şarttır...

Bu kıssayı delil alıp yönetime girmek veya girenleri destekleyebilmek için ikisi arasında benzerlik olması gerekir. Çünkü kıyasın temel şartlarından biri budur. Oysa neredeyse hiçbir yönden benzerlik yoktur. Bugün meclise girenler şunları yaparlar:

Seçim öncesi her türlü yalanı atarak halktan kendilerine destek vermelerini isterler.

Meclise girebilmek için tağutlar adına yemin eder, küfür anayasasına bağlı kalacaklarına dair söz verirler.

Meclise girdikten sonra İslam'ın küfür dediği birçok şey yaparlar. Bunlardan bazıları şunlardır:

- Allah'ın indirdikleri ile hükmetmezler
- Allah'ın kanunlarını değiştirirler
- Kâfirleri dost edinirler
- Allah'ın ayetlerini inkâr edip dalga geçerler

Yusuf'un *aleyhisselam* kıssasını delil alıp meclise girenlerin; Yusuf'un bunların hepsini yaptığını söylemeleri gerekir. Eğer derseler: *'Evet, Yusuf bunların hepsini yapmıştır'*, biz de deriz ki: *'Bu başlı başına bir küfürdür. Sizin dininiz size bizim dinimiz bize...'* Yok, eğer derseler ki: *'Hayır, Yusuf bunları yapmamıştır'* o zaman da kendi dilleri ile ona iftira attıklarını kabul etmiş olurlar. Çünkü günümüz yöneticileri bunların hepsini yapmaktadırlar.

Biz yakinen inanıyoruz ki Yusuf *aleyhisselam* asla bunları yapmamıştır. Bu, ona atılmış bir iftiradır. Ve bu iftira, ona atılmış olan zina iftirasından daha büyüktür. Çünkü bu, bir Peygambere şirk nispet etmektir. Aslında onlar da Yusuf'un bunları yapmadığını biliyorlar fakat içerisine düşmüş oldukları zilleti meşrulaştırabilmek için ona iftira atıyorlar. Bu batıl şüphe ile delil getiren demokrasi havarileri hakkında Ebu'l Âlâ El-Mevdudi şöyle söylemektedir:

'Doğrusu bu ayeti böyle yorumlayanların, Yusuf'un manevi şahsını olmayacak derecelere düşürmeleri, tam bir saçmalıktır. Bu durumlarıyla kendileri, bozulma dönemlerinde, Yahudilerin geliştirdikleri zihniyetin bir benzerine saplanmış olmaktadırlar. Ahlak ve maneviyatları düşmeye başladığında Yahudiler, kendi düşük karakterlerini haklı göstermek ve daha da alçalmaya mazeret bulmak için Nebi ve velilerini, düşük karakterli insanlar olarak resmetmeye başladılar. Aynı şekilde bugün gayrimüslim yönetimlerin altına giren bazı kimseler, bu yönetime hizmet etmek istemişler fakat İslam'ın talimatları ve Müslüman önderlerin tutumları karşılarına dikilince utanıp sıkılmışlardır. Bu yüzden şuurlarını pasif hâle getirmek suretiyle, bu ayetlerin hakiki anlamlarından sarf-ı nazar ettiler ve bu ayetleri bir Peygamberin gayriislami kanunlarla yönetilen bir ülkenin gayrimüslim yöneticisine hizmet etmek azmiyle memuriyet peşine düştüğü şeklinde saptırdılar. Oysa Yusuf'un kıssası bize öyle bir hisse vermektedir ki; tek bir Müslümanın bile yalnız başına, imanı, aklı ve hikmetiyle tüm bir ülkede İslami bir inkılap oluşturabileceğini, gerçek bir müminin ahlak seciyesini gerektiği gibi kullanarak, bütün bir ülkeyi, ordusuz, cephanesiz ve donanmasız fethedebileceğini öğretmektedir.' [13]

Bizim şeriatımız eski şeriatları neshetmiştir...

Allah *subhanehu ve teâlâ* her Peygambere bir şeriat vermiştir. Önceki şeriatlarda olup bizim şeriatımıza muhalif olan şeylerle, ittifakla amel edilmez. Yusuf *aleyhisselam* (hâşa) böyle bir şeyi yapmış olsa bile bu, son Peygamber Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetine ve ona indirilen kitaba muhalif olduğu için, bizim için delil olmaz.

Örneğin: Önceki kavimlere ganimet haram kılınmıştı fakat bizim şeriatımızda helal kılındı. Kimse önceki şeriatlarda bu haramdı bize de haram olması gerekiyor diye bir şey demiyor. Fıkhi konularda bunu kabul edip itikadın en hassas konularında buna ters hareket etmek, gerçekten şaşırılacak bir şeydir.

Sonuç; Bu yazdıklarımızdan anlaşılmaktadır ki Yusuf'un *aleyhisselam* kıssası hiçbir şekilde bugün meclise girenler için veya onları destekleyenler için delil olamaz.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, ona atılan zina iftirasından onu temizlediği gibi ona atılan şirk iftirasından onu temizlesin... Allahumme âmin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir...

---

13. *İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi*

'Kur'an-ı Kerim medeni, ticari, savaş ve sulh, ganimetler, esirler, hadler ve kısaslara dair birçok temel kaide ve hükümlerle doludur. Kim İslam dinini sadece Allah'a fer'i bir şekilde ibadetlerde bulunmaktan ibaret zannediyorsa tüm bu hükümleri reddetmiştir ve böylesi bir zan gerçekten Allah'a büyük bir iftiradır. Kim olursa olsun -ister tek bir fert, isterse herhangi bir kurul ya da meclis olsun- her kim Allah'ın emrine itaatin ve onun hükmüyle amel etmenin vucubiyetini iptal ederse -ki böyle bir davranış kesinlikle bir Müslümandan sadır olamaz- bu kimse tamamen İslam'dan çıkmış, İslam'ı bütünüyle inkar etmiştir. Namaz kılması, oruç tutması ya da kendisini Müslüman olarak isimlendirmesi durumu değiştirmez.'
(Ahmed Muhammed Şakir, Umdetu't Tefsir, 2/171-172.)

'Bizler bugün yönetim ve mutlak teşri yetkisini parlamentolarına tahsis eden, hâkimiyet yetkisinin parlamentoların hakkı olduğuna inanan bir toplumla yüz yüzeyiz. Artık onlar için helal parlamentolarda helal görülen, haram ise yine bu beşeri parlamentolarda haram görülendir. Parlamentolar neyi emretmişse vacip olan odur. Parlamentoların çıkardıkları kanunlar hayat nizamıdır. İşte günümüz toplumlarının yüz yüze kaldığı İslam'ı inkar durumunun sebepleri bunlardır. (Salah Savi, Tahkimu'ş Şeriah ve'd Dava el'İlmaniye s. 81.)

emreacar@tevhiddergisi.com

EMRE ACAR

Demokrasi Puthanelerinin Şeytani Hilesi: **Maslahat**

En büyük maslahat, dinin maslahatıdır. Oy vermek, parlamentoya girmek, demokrasi ve laiklik ile muamele etmek, dinin maslahatına zarar vermektedir. Kim dinin bu maslahatını zedelerse, din dairesinden çıkmıştır.

Bizleri hidayete ulaştıran ve hidayette yakin üzere kılan Allah'a hamd, risalet görevini gecesini dahi gündüz gibi berrak hâlde tamamlayan Rasûl'e salât ve selam olsun.

Fitnelerin zirve yaptığı, insanların *'Hak olan hangisidir?'* dediği ve zihinlerin, kalplerin karmakarışık olduğu bir zamanda yaşıyoruz. Bu dönem öyle bir dönem ki, insanlar İslami bilgilerden yoksun bırakılmıştır. Ciltleri ve dilleri bizim gibi olup kalbi şeytanlaşmış belamlar, insanları Kur'an ve Sünnet'ten olduğunu söyledikleri şüphelerle cehenneme davet etmektedirler.

Huzeyfe'nin *radıyallahu anh* Peygambere sorduğu dönem bizim çağımızla nasıl da benzeşiyor.

Huzeyfe *radıyallahu anh* anlatır:

"Ben:

— Ey Allah'ın Rasûlü! Biz cahiliye devrinde şer içerisindeydik. Allah bize bu hayrı verdi. Bu hayırdan sonra tekrar şer var mı, diye sordum.

— Evet var, diye buyurdular.

Ben tekrar:

— Peki bu şerden sonra hayır var mı, dedim.

— Evet var! Fakat onda duman da var, buyurdular.

Ben:

— Duman da ne, dedim.

— Öyle insanlar olacak ki, sünnetimden başka bir sünnet edinir, hidayetimden başka bir hidayete tabi olurlar. Bazı işlerini iyi bulursun, bazı işlerini kötü bulursun, buyurdular.

Ben tekrar:

— Bu hayırdan sonra başka bir şey kaldı mı, diye sordum.

— Evet, buyurdular.

— Cehennem kapısına çağıran davetçiler var. Kim onlara icabet ederek o kapıya doğru giderse, onlar bunu ateşe atarlar, buyurdular.

Ben:

— Onları bize tanıt, dedim.

O:

— Onlar bizim cildimizden olup bizim dilimizle konuşurlar, dedi..." [1]

Allah'ın sıfatlarından biri de El-Hâkim/kanun koyandır. Yaratma, Allah'a ait olduğu gibi yarattıklarına emretme ve nehyetme de ona aittir. Her yerde, daima egemenlik kayıtsız şartsız Allah'a aittir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"...Dikkat edin yaratmak da emretmek de Allah'a aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir." [2]

---

1. *Buhari, Müslim*
2. *7/Araf, 54*

Başka bir ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"...Hüküm/egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır. Allah kendisine ibadet etmenizi emreder. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [3]

İnsanların çoğu bilmese veya bilmezlikten gelse de egemenlik, tüm kâinatı ve insanları yaratan, onlara gece gündüz rızık veren, yeryüzünü ve gökyüzünü onların hizmetine sunan, hasta olana şifa, derdi olana derman veren, âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir ve hâkim olan da odur. Bu kadar kudreti elinde bulunduran Allah iken, ondan başkasını kanun koyucu ve insanların hayatına yön verici olarak kabul etmek adaletsizlik olurdu.

Fakat ahir zamanın deccalları, cehennemin kapısına oturmuş, insanları dönemimizin en büyük fitnesi, Allah'ın hâkimliğine kafa tutan demokrasi ve laiklik puthanesine davet etmektedirler. Beşerin yaptığı kanunlar ile insanların hayatlarına yön verecek partilere oy verilmesi gerektiğini, oy vermeyenin büyük bir vebal altında olduğunu kürsülerden, minberlerden duyurmaktalar. Batıllarını desteklemek için çeşit çeşit deliller sunarlar. Dillerine doladıkları en zayıf delilleri de maslahattır.

Diyorlar ki: *'Bugün yaşadığımız ülkelerde bizler istesek de, istemesek de demokrasinin gereği olarak seçimler yapılmakta ve millet meclisine anayasanın öngördüğü sayıda parti ve bu partilere mensup vekiller girmektedir. Bizler dinimizin emirlerini kısmen dahi olsa yürürlüğe geçirebilme, halkın üzerindeki baskıları kaldırabilmek adına parti kurup meclise girebilir ve burada Allah'ın hükümlerinin bir kısmını dahi olsa toplumda icra etmek için mücadele edebiliriz. Yine aynı şekilde İslam'a ve Müslümanlara en yakın bir partiyi destekleyebiliriz. Böylece millet meclisi tamamen aşırı kâfirlerin, komünistlerin, laik din düşmanlarının eline kalmaz. Bizler seçimlerden tamamen el çekip, meydanı onlara mı bırakalım? İslam'a ve İslami değerlere sahip çıkacak, halkın üzerinden baskıları kaldıracak bir parti kurmamızdan ya da Müslümanlara en yakın bir partiye oy vermemizden daha tabii ne olabilir? Hatta davetin ve Müslümanların maslahatı için bu tür fiillerden uzak kalmamamız gerekmektedir.'*

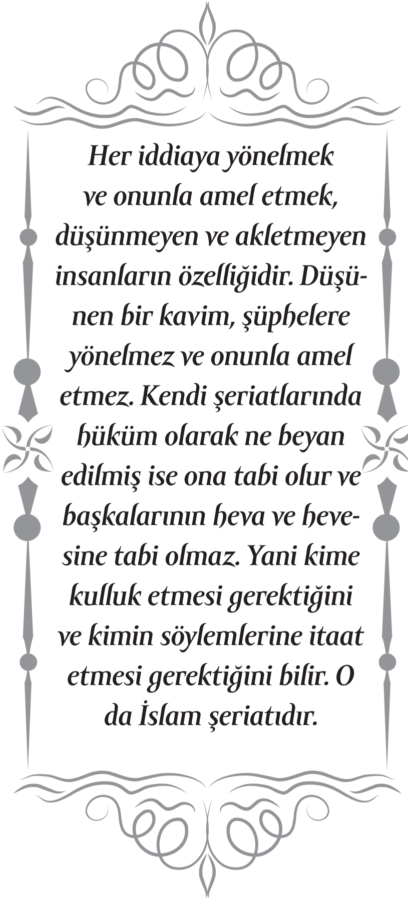
Maslahat dedikleri bu gerekçeyi de usulu'l fıkıhtaki şu asla dayandırmaktadırlar: *'Faydalı olan iki şeyden, faydası daha çok olan tercih edilir ve zararlı olan iki şeyden, zararı daha büyük olandan kaçılır.'* Bu söylem ve dayanaklarıyla İslam ümmetinin inancını bulandırmakta ve ümmeti kandırmaktadırlar.

"Hâlbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar da bunun farkında değillerdir." [4] [5]

Bu söylemleri, sadece bir iddiadır. Her iddiaya yönelmek ve onunla amel etmek, düşünmeyen ve akletmeyen insanların özelliğidir. Düşünen bir kavim, şüphelere yönelmez ve onunla amel etmez. Kendi şeriatlarında hüküm olarak ne beyan edilmiş

---

3. *12/Yusuf, 40*
4. *2/Bakara, 9*
5. *'İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi' kitabından alınmıştır.*

ise ona tabi olur ve başkalarının heva ve hevesine tabi olmaz. Yani kime kulluk etmesi gerektiğini ve kimin söylemlerine itaat etmesi gerektiğini bilir. O da İslam şeriatıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"(Ey Rasûlüm!) Sonra da seni din konusunda bir şeriat üzerine kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin heva ve hevesine uyma." [6]

Değerli kardeşim! İslam'ın ve Müslümanların maslahatı adı altında demokrasi, laiklik dinine belli bir süreliğine girmek ve onun kanunları ile yaşamak doğru mudur? Rabbimin takdir ettiği kadarınca Kur'an ve Sünnet'ten hem bu soruya hem de yukarıda zikrettiğimiz şüpheye cevap vermeye çalışacağız.

Birinci olarak; Delil diye getirilen maslahatın, şeriatta delil olup olmadığına bakıldığında, bu konu İslam âlimleri arasında ihtilaflı olduğu görülecektir.

İmam Şevkani *rahimehullah 'İrşadu'l Fuhul'* adlı eserinde, âlimlerin maslahatla alakalı görüşlerini şöyle sıralamıştır:

'1. Cumhur, maslahatla amel edilmesini mutlak olarak menetmiştir.

2. Bazı âlimler mutlak olarak cevaz verdiler. Bu görüş Malik'ten de nakledilmiştir.

3. İslam'ın gözettiği asıllardan birine uygunsa onunla amel edilir. Aksi hâlde edilmez. İmam Cuveyni bunu İmam Şafi'den ve Hanefilerin çoğunluğundan nakletmiştir.

4. Maslahat zaruri, kat'i ve külliyse itibar edilir, aksi hâlde edilmez. Bu, Gazali ve Beydavi'nin tercihidir.' [7]

Kur'an'da kanun yapma, insanların hayatlarına hükmetme yetkisini Allah'tan başkasına vermenin küfür olduğu açık bir meseledir. Bu kadar açık ve kesin olan hükmü değiştirmek veya insanlığın maslahatını düşünerek Allah'tan başkasına hükmü vermek için, zikrettiğimiz delilin de net ve kesin olması gerekir. İhtimalli ve ihtilaflı

---

6. *45/Casiye, 18*
7. *Muvafakat, 1/199; Tevhid Dergisi 22. sayıdan alıntı yapılmıştır.*

olan deliller ile meseleye hüküm koymaya çalışmak, yanlıştır, hatta bu sapıklıktır. Bu sapma, şüphe ehlinin genetiğinde mevcuttur. Burada yakin ve kesin olan hükümlere başvurulmalı, ona göre hareket edilmelidir.

Maslahatın delil olduğunu ve onunla amel edilebileceğini söyleyen âlimler, bunu mutlak olarak zikretmemişler, bilakis kayıt getirmişlerdir. Âlimlerin: *'maslahat delildir'* sözünü alıp kayıtlarını görmezlikten gelmek, heva ve hevese tabi olmak ve nefsi ilah edinmektir.

Gazali rahimehullah der ki: *'Maslahatın geçerli olması; onun kat'i, zaruri ve külli olmasıyla mümkündür.'* [8]

İmam Zerkeşi, usul ansiklopedisi kabul edilen *'Bahru'l Muhit'* isimli eserinde, İmam Şevkani *'İrşad'*ında: *'Zaruriden kasıt; maslahatın İslam'ın gözettiği beş esastan birine uygun olmasıdır. Külliden kasıt; bireylerin değil tüm Müslümanların maslahatına olmasıdır. Kat'i'den kasıt; umulan maslahatın kesin olması zanna dayalı olmamasıdır.'* [9] diyerek şartlarını açıklamışlardır.

Vehbe Zuhayli *'Usulu'l Fıkh İslami'* adlı eserinde şunları aktarır: *'Malikiler ve Hanbeliler, maslahatla amel edilebilmesi için üç şart zikrettiler:*

1. Şeriat koyucunun gözettiği maksatlara uygun olacak. Yani maslahat, asıllardan bir asılla, bir nasla veya kat'i delille çakışmayacak.

2. Zatında makul olacak. Yani vehme dayalı bir maslahat olmayıp, vuku bulması kesin olacak.

3. Tüm insanları kapsayacak.' [10]

Âlimlerin bu kayıtlarını zikrettikten sonra, şüphe ehlinin ortaya koyduğu maslahat deliliyle parti kurmak, seçimlere katılmak veya herhangi bir partiye oy vermek, âlimlerin zikrettiği kayıtlara uygun mudur?

Birinci olarak, maslahat asıllardan bir asılla, bir nasla ve kat'i bir delille çakışmayacak:

Hükmün Allah'a ait olduğu (12/Yusuf, 40), Allah'tan başkasına vermenin küfür olduğu (42/Şura, 21), Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenlerin kâfir, zalim, fasık olduğu (5/Maide, 44, 45, ve 47. ayetler), Allah'ın kanunlarını değiştirmenin, haramı helal, helali haram yapmanın küfür olduğu (9/Tevbe, 31 tefsiri ile beraber) kat'i ve muhkem naslarda sabittir. Bugün parti kurmak, parlamentolara girmek, milletvekili adaylarına oy vermek, Kur'an'daki bu apaçık naslara aykırıdır.

---

8. *Mustasfa, 1/176*
9. *8/86*
10. *2/77-78, özetle; Tevhid Dergisi 22. sayıdan alıntı yapılmıştır.*

İkinci olarak, maslahat, vehme dayalı olmayıp, vuku bulması kesin olacak:

Allah için sana soruyorum kardeşim! Erbakan'ın döneminden bu yana *'Şeriat gelecek, Müslümanlar rahatça dinini yaşayacak ve dünyada söz sahibi olacaklar, meydanlar aşırı din düşmanlarına kalmayacak'* deniliyor. Peki, maslahat diye öne sundukları bu şeylerden hangisi gerçekleşti? Anayasaya Kur'an'ın hangi hükmü dahil edildi de uygulandı?

Ümmet hangi zorluktan kurtulup huzura kavuştu? Namaz kılmaya, sakal bırakmaya izin vermelerini Müslümanlar için sağlanan kolaylıktır diye düşünüyorsan hata yaparsın! Görmüyor musun *'terörist'* ismi altında nice sakallı ve namaz kılan insan cezaevlerine konuldu ve müebbet hapis cezasına çarptırıldı? Bu insanları neden cezaevlerine koyduklarını hiç düşündün mü? Gidip sordun mu kendilerine?

Bu kişileri, hükmü beşere vermeyip Allah'a verdiklerinden; demokrasi ve laiklik sisteminin karşısında yer aldıklarından ve bunu etrafındakilere anlattıklarından dolayı *'terörist'* yaftası ile cezaevlerine koyuyorlar. Yeryüzünde Allah'ın indirdiği ahkâm geçerli olsa, bu partilerin saltanatları sallanacaktır. Hangi kanun Allah'ın kanunu karşısında durabilir? Halkı bu konuda uyandırmamak için namaz, sakal, Kur'an kurslarına gidebilmek gibi dinî birtakım amellere serbestlik veriyorlar. Ki toplum asıl hâkim olanı, asıl kanun yapacak olanı görmesin.

Yahudi ve Hristiyan olanlar, kendi ülkelerinde kitapları ile yönetilirken, Müslümanım diyen bir ülkede Kur'an ile hükmedilmiyor. Yıllardır *'hak hâkim olacak'* diye maslahat delilini kullanarak demokrasiye tutunup tabanınıza vadettiğiniz Kur'ani yaşam ne zaman gerçekleşecek? Siz mi sözünüzde yalancısınız yoksa içerisinde bulunduğunuz meclis mi vadettiğiniz Kur'ani yaşamı ebedî olarak kabul etmiyor?

Söz sahibi olmak için muhafazakâr partilere oy verilmelidir dediniz, oy topladınız. Peki, söz sahibi olmak için daha ne kadar bekleyeceğiz?

Vaatleriniz üzerinden nice yıllar geçti. Bırakın söz sahibi olmayı, hâlâ zelil durumda Müslümanlar. Fransa olayını düşün? Hem muhafazakâr dediğiniz partinin lideri, hem de Türkiye'nin Başbakanı; dinin önderi, Allah'ın Rasûlü Muhammed Mustafa'ya *sallallahu aleyhi ve sellem* hakaret eden kâfirlerin ölüm törenine katıldı ve bu kişileri öldürenleri kınadı. Bunlar öldürülmeseydi de Rasûle olan hakaretlere ümmet sessiz mi kalsaydı? İslam dinine saldıranların yanında bulunarak mı söz sahibi olacağız? Nerede meclise girerek desteklediğiniz partilerin dünyada söz sahibi olması? Biz mi göremiyoruz yoksa siz mi beyhude bir bekleyiş içerisindesiniz? Dillendirdiğiniz maslahatların tahakkuku, vehme dayalı, hayalden ibarettir. Rabbim sizleri ve size tabi olanları bu hayalden hidayete çıkarsın. (Allahumme âmin)

Üçüncü olarak, maslahat, tüm insanları kapsayacak;

Parti kurmak ve herhangi bir partiye oy vermek, umumi maslahat getirmediği gibi gelen sınırlı maslahatlar da ümmetin genelini değil belli cemaatleri ve belli grupları

kapsamaktadır. Ümmetin geri kalanı ise bahsedilen maslahatlardan her zaman mahrum durumdadır.

Âlimlerin, maslahatı delil alıp amel edilebilmesi için zikrettikleri kayıtları; TBMM, onun sistemi ve o sistem ile yönetecek -muhafazakâr partiler de dahil- partilerin yaptıkları ve yapacakları ile kıyas ettiğimiz zaman vakıayla taban tabana zıt olduğunu, bunu ileri sürenlerin delillerinin, Allah'ın indirmediği, şeytan ve nefislerinin vahyettiği batıl delillerden biri olduğunu müşahede edeceğiz.

Ayrıca âlimler, şeriatın naslarına bakarak maslahatı üç kısma ayırmışlardır. Bunlar:

1. Muteber maslahatlar: Kur'an ve Sünnet'te hüküm bulunan maslahatlardır.

Örneğin; Şeriat, evliliği mubah kılmıştır. Ve şeriatın evlilikte gözettiği maslahatlardan biri, çoğalmaktır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Evlenin, çoğalın. Ben kıyamet günü sizinle övüneceğim." [11]

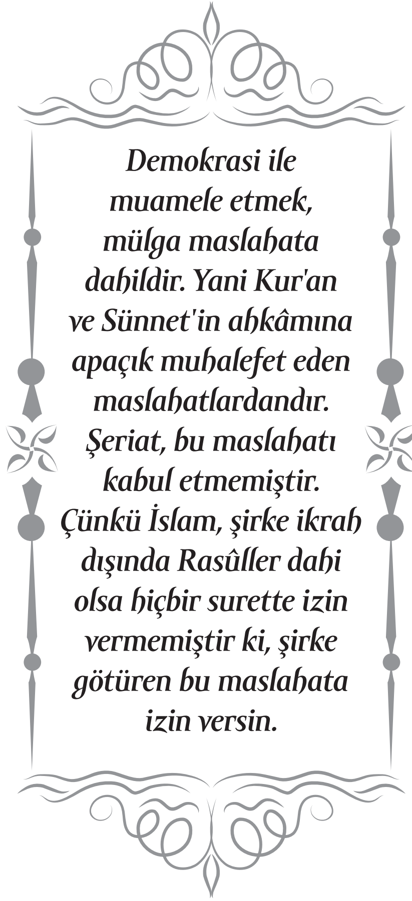
Bu maslahat, İslam'ın kabul ettiği ve teşvik ettiği bir maslahattır. Siz bu nedenle cemaat kurdunuz ve dediniz ki: *'Çoğalmamız lazım çünkü çoğalmak, İslam'ın muteber kabul ettiği maslahatlardandır.'* Bu yerli yerinde bir düşünce olmuş olur.

Hakeza Allah, evliliği emrederken: *'Birbirinize merhametli olun. Birbirinizi sevin. Birbirinizde sükûnet bulun.'* [12] diye üç tane hikmet zikrediyor. Siz bu üç maslahatı muhafaza etmek için aile danışmanı ayarladınız, Müslümanlara kocanın kadına, kadının kocasına nasıl davranması gerektiği konusunda aile ilişkileri semineri verdirdiniz. Bir Müslüman da bu uygulamayı kabul etmedi ve '*Bu uygulama, Peygamber döneminde yoktu. Sonradan çıkmıştır. Bu bidattir'* dedi. Biz bu Müslümana deriz ki: *'Bizim yaptığımız bu seminer, yukarıda Allah'ın evlilikte zikrettiği üç maslahatı muhafaza etmeye yönelik olduğu için, bidat değildir. Şeriata aykırı olmadığı müddetçe bu programları düzenlemekte maslahat gereği bir beis yoktur.'*

Verdiğimiz iki örnek de muteber maslahata dahildir. İkisini de şeriat teşvik etmiştir. Bu maslahat ile amel edilebilir. Bilinmelidir ki, Allah'ın kullarına emrettiği her emirde Müslümanlar için bir maslahat vardır, nehyettiği her nehiyde de Müslümanlar üzerinden bir mefsedeti defetme amacı taşımaktadır.

2. Mülga maslahat: Kur'an ve Sünnet'in ahkâmına apaçık muhalefet eden maslahatlardır. Şeriat, bu maslahatı kabul etmemiştir.

11. *Buhari*
12. *30/Rum, 21*

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Sana içkiyi ve kumarı sorarlar. De ki: 'Onlarda hem büyük günah, hem de insanlar için (bazı zahirî) yararlar vardır. Ama günahları, yararlarından büyüktür'..." [13]

Allah zikrettiğimiz ayette içkinin ve kumarın insanlara maslahatının olduğunu söylemiştir. Fakat faydasına rağmen içkiyi ve kumarı haram kılmış; günahlarının, faydalarından fazla olduğunu belirtmiştir.

Şimdi şöyle bir örnek versek: Savaşa çıktınız, ordu korkudan perişan olmuş, bunun üzerine ordunun komutanı: *'Biz cesaret veren uyuşturucu haplardan mücahidlere verelim. O korkuları gitsin. Allah'ın dini için savaşsınlar ve dinlerine faydalı olsunlar. Çünkü bunda hem Müslümanlar hem de din için maslahat vardır'* dedi. Bu düşünceye sahip olan Müslümana deriz ki: *'Senin bu gözettiğin maslahatı İslam içki meselesinde iptal etmiştir. Bu iptal edilmiş olan bir maslahattır. Bu maslahatı delil alıp muamele edemezsin.'*

3. Mürsel maslahat: Hakkında Kur'an ve Sünnet'te hiçbir delil bulunmayan maslahattır. Yani İslam'ın ne teşvik ettiği ne de yasakladığı, kişiyi muhayyer bıraktığı maslahatlardır. Bu maslahat için âlimler, konunun girişinde de belirttiğimiz gibi üç şart zikretmişler; Maslahat, asıllardan bir asılla, bir nasla ve kat'i bir delille çakışmayacak; maslahat, vehme dayalı olmayıp, vuku bulması kesin olacak; maslahat, tüm insanları kapsayacak, demişlerdir.

Âlimler şartlar yerine gelirse birinci ve üçüncü maslahatlar ile amel edilebileceğini, ikinci maslahat ile amel edilmeyeceğini söylemişlerdir.

Değerli kardeşim! Sana soruyorum; Demokrasiyi desteklemek ve onun kanunları ile muamele etmek bu üç kısımdan hangisine dâhildir?

İslam'a bakacak olursak, Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Şüphesiz Allah, kendisine şirk/ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışındaki gü-

---

13. 2/Bakara, 219

nahları dilediği kimseler için bağışlar. Allah'a şirk koşan kuşkusuz derin bir sapıklığa düşmüştür." [14]

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Andolsun 'Allah, Meryemoğlu Mesih'tir' diyenler kesinlikle kâfir oldu. Oysa Mesih şöyle demişti: 'Ey İsrailoğulları! Yalnız, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin. Kim Allah'a şirk koşarsa artık Allah ona cenneti muhakkak haram kılmıştır. Onun barınağı da ateştir. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur." [15]

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Andolsun, sana ve senden önceki Peygamberlere şöyle vahyedildi: 'Eğer Allah'a şirk/ortak koşarsan elbette bütün amellerin boşa çıkar ve elbette ziyana uğrayanlardan olursun." [16]

Bu nasları okuduktan ve tefekkür ettikten sonra sen de takdir edersin ki, demokrasi ile muamele etmek, mülga maslahata dahildir. Yani Kur'an ve Sünnet'in ahkâmına apaçık muhalefet eden maslahatlardandır. Şeriat, bu maslahatı kabul etmemiştir. Çünkü İslam, şirke ikrah dışında Rasûller dahi olsa hiçbir surette izin vermemiştir ki, şirke götüren bu maslahata izin versin.

Değerli kardeşim! Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatından, maslahat ile alakalı bir örnek vereceğim. Bu örnek, İslam dinini yaşamada maslahatı nasıl kullanmamız gerektiği konusunda bize bir menhec belirleyecektir.

İmam Müslim, Sa'd İbn Ebi Vakkas'tan *radıyallahu anh* rivayetle şu kıssayı rivayet eder:

"Peygamberin yanında altı kişi bulunuyordu. Peygamberin yanında bulunanlardan biri bendim, biri İbni Mesud, biri de Huzeyl kabilesinden bir kişi, biri de Bilal idi. Bir de isimlerini hatırlayamadığım iki adam vardı. Müşrikler, Peygambere: 'Şu yanında bulunan adamları etrafından uzaklaştır ki, bize karşı cüretkâr davranmasınlar' dediler. Bu düşünce Peygamberimizin kalbine de uydu. Bunun üzerine Allah şu ayeti kerimeyi indirdi: 'Sırf Rabblerinin rızasını dileyerek sabah akşam ona yalvaranları yanından kovma, onların hesabından sana ve senin hesabından onlara bir şey düşmez ki, bu yüzden onları kovarak zalimlerden olasın.' [17] *"*

Ayet, Peygamberin: *'Ashabım benimdir. Aristokrat olan insanları kazanmak için ashabımı yanımdan uzaklaştırmamda maslahat gereği bir beis yoktur. Umulur ki bu insanlar Müslüman olur ve İslam'a faydaları olur'* diye düşünmesi, yanından ashabını uzaklaştırmaya yeltenmesi üzerine indi.

---

14. *4/Nisa, 116*
15. *5/Maide, 72*
16. *39/Zümer, 65*
17. *6/En'am, 52*

Burada önemli olan nokta; Müslümanları meclisten kovmak, insanı din dairesinden çıkarmaz. En fazla, kişiyi zalim yapar. Fakat buna rağmen Allah, Rasûlü'nü sert bir dille uyarmıştır. Çünkü bu maslahat, şeriatın naslarına aykırıydı. Bu nedenle şeriat bu düşünceyi kabul etmedi.

Düşün ki, şirk olmayan, insanı din dairesinden çıkarmayan, sadece İslam'a aykırı bir meselede maslahat geçerli değil ise, tepeden tırnağa küfür ile inşa edilmiş, Allah'ın sıfatlarına karşı haddi aşma ile donatılmış olan demokrasi, onun mabedi TBMM ve etbaı partileri desteklemede maslahat nasıl geçerli olacak? Peygamber yaşaydı ve vahiy iniyor olsaydı acaba Allah, şeytanın hilesine uyan maslahatçıları nasıl bir üslup ile uyarırdı?

Muhkem nasları bırakıp maslahat ile hareket edenlere, Allah tarafından Peygambere yapılan şu uyarıyı nüzulüyle beraber hatırlatmak istiyorum.

Zikredeceğim İsra Suresi 72-75. ayetlerin nüzul sebebi olarak İmam Taberi, şu iki rivayeti aktarır:

"Mekkeli müşrikler, Peygamberimizin yanına geldiler ve dediler ki: 'Ey Muhammed! Sen nasıl ki Haceru'l Esved'e elini sürüyorsun hakeza bizim ilahlarımıza da elini sür. Biz belki o zaman sana iman eder, ilahına ibadet ederiz.' Peygamber şöyle düşündü: 'Allah benim bu putları kerih gördüğümü bildiği hâlde ben bunlara elimi sürdüğümde ne zarar ederim ki? Belki bunlar Müslüman olurlar.' "

"Taifliler Peygamberimizin yanına geliyorlar. Peygamber onlara iman etme çağrısında bulunuyor. Taifliler: 'Ey Muhammed! Biz iman ederiz. Fakat her sene bizim ilahlarımıza hediyeler geliyor. Henüz hediye mevsimi gelmedi. Biz sana iman edersek hediyelerden mahrum olacağız. Söz veriyoruz, sabret. Hediyeleri aldıktan sonra putları kıracağız sana iman edeceğiz' diyorlar."

Değerli kardeşim! Birinci rivayette, Peygamberimizin: *'Allah, benim bu putları kerih gördüğümü bildiği hâlde ben bunlara elimi sürdüğümde ne zarar ederim ki? Belki bunlar Müslüman olurlar'* sözü dikkatini çekmiştir.

Bugün de bazıları: *'Allah, bizim 'Hâkimiyet Allah'ındır' dediğimizi biliyor olmasına rağmen parlamentoya girsek oradaki kanunlar üzerine yemin etsek ne olur ki? Allah bizim şeriatı getireceğimizi biliyor, biz, Yahudilerin, Hristiyanların ve din düşmanlarının dostuymuşuz gibi görünsek ne olur ki? Allah bizim sadece kendisini tazim ettiğimizi biliyor, senede iki kere Anıtkabir'e gitsek saygı duruşunda dursak, bazı övgü içerikli sözler söylesek ne olur ki? Allah kalbimdeki niyetin şeriatın gelmesi olduğunu bildikten sonra İslam dışı, demokrasi kanunları ile yöneten partilere oy versem ne olur ki?'* diye düşünmektedirler.

Allah hem Rasûl'ün düşüncesine hem de şüphe ehlinin bu düşüncelerine şu ayet-i kerimeyi indirerek cevap veriyor:

"Onlar, sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı uydurman için az kalsın seni ondan şaşırtacaklardı. (Eğer böyle yapabilselerdi) işte o zaman seni dost edinirlerdi. Eğer sana direnme gücü vermeseydik, azıcık onlara yanaşmak üzereydin. Eğer onlara yanaşsaydın sana dünya hayatının ve ölüm ötesinin azabını katlayarak tattırırdık da bize karşı kendine yardım edebilecek hiç kimse bulamazdın." [18]

Müşriklerin şirk tekliflerini yapmayı düşünmek, insanın dünyasını ve ahiretini hüsrana götürüyorsa acaba şirk tekliflerini bire bir yerine getiren insanların dünya ve ahiretteki hâli nice olur?

Evet kardeşim! Peygamber, Mekkeli müşriklerin söylediklerini sadece düşündü ve kalbinde azıcık meyil oluştu. Uygulamaya geçirdiği herhangi bir durum da olmadı. Buna rağmen Allah, Peygamberimizi, dünya ve ahirette azap etme ve herhangi bir yardımcısının da olmaması ile uyardı.

Maslahat kılıfı altında demokrasiyi destekleyenler! Bugün oy verdiğiniz partilerin hepsi yeryüzünde kendilerinin hâkim olduklarını, egemenliğin millete ait olduğunu söylemekteler, Allah'ın kanunları dışında kanunlar ile hükmetmekteler, yeni kanunlar yapmaktalar ve Allah'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını haram kılmaktalar. Bu partiler, düşünme ve meyilden ziyade demokrasinin her isteğini yerine getirmektedirler.

Müşriklerin şirk tekliflerini yapmayı düşünmek, insanın dünyasını ve ahiretini hüsrana götürüyorsa acaba şirk tekliflerini bire bir yerine getiren insanların dünya ve ahiretteki hâli nice olur? Düşüncesinden dolayı bu uyarıdan, Peygamberi hiçbir yardımcı kurtaramazken acaba bu şirk amellerini yapanları hangi maslahat, hangi yardımcılar kurtarabilir?

Son olarak maslahat deliline yapışanlara şunu söylemek istiyorum;

İslam, bütün emir ve nehiylerinde din, can, mal, namus ve nesep maslahatını korumuş ve bunlardan da mefsedeti defetmiştir. Maslahatlar da mertebe mertebedir. Bunların başında dinin maslahatı gelir. Allah, her şeyin önüne dinin maslahatını geçirmiştir. İnsanın yaratılışı ve cihadın meşru oluşu, din içindir. Cihadda can, mal, namus gibi İslam'ın koruduğu şeyler telef olmasına rağmen Allah, cihadı iptal etmemiştir. Çünkü cihad, dini muhafaza etmek için gereklidir.

Maslahatı delil getirenlere şöyle bir soru sorsak: Devlet size: *'Siz parlamentoya girdiğinizde İslam'a hizmet edeceksiniz. Savaş içinde olan Filistin'i, Gazze'yi kurtaracaksınız. Mescid-i Aksa sizin olacak, Arakan'da, Patani'de kendini İslam'a nispet edenleri zulümden kurtaracaksınız. Fakat tek şartımız, hanımlarınızı bize vereceksiniz ve onlar üzerinde dilediğimiz gibi tasarruf edeceğiz'* teklifinde bulunsa nasıl cevap verirsiniz?

---

18. 17/İsra, 73-75

Elbette ki: *'Bizimle dalga mı geçiyorsunuz? Namusumuzu kimseye teslim etmeyiz'* diyeceklerdir.

Şimdi kardeşim Allah için soruyorum: Bu kadar büyük maslahatı namusunuz nedeni ile iptal ediyorsunuz da; parlamentoya gireceğiz, söz sahibi olacağız, rahat yaşayacağız diye demokrasiye boyun eğerken maslahat adı ile şirk işlemeyi nasıl kabul ediyorsunuz? Namusunuz için her türlü ölümü göze alırken, dinin ahkâmlarını değiştirenleri maslahat ile destekleyerek Allah karşı gelmeye, ona şirk/ortak koşmaya nasıl cesaret edebiliyorsunuz?

En büyük maslahat, dinin maslahatıdır. Oy vermek, parlamentoya girmek, demokrasi ve laiklik ile muamele etmek, dinin maslahatına zarar vermektedir. Kim dinin bu maslahatını zedelerse, din dairesinden çıkmıştır.

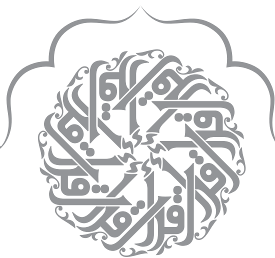
Rabbimden temennim, İslam dinini yaşarken bizleri şüpheye düşürmemesi ve yakin üzere kılmasıdır. Kendini İslam'a nispet edip şeytanın hileleri ile dinini zedeleyenleri hidayete erdirmesidir. (Allahumme âmin)

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

Bir sonraki yazımızda görüşme ümidi ile...

Faydalanılan Kaynaklar:

- İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi
- Tevhid Dergisi 22. Sayı
- Tevhid Müdafaası 14. Ders

keremcaglar@tevhiddergisi.com

Kerem Çağlar

Dı Pêvajoya Hılbıjartına Demokratîk De Ji Nû Ve Bıbîranîna Laîlaheîllallah'ê

Ev (Demokrasî) belayêkî wisan bû ku hema bêjin kes an komekî pê semewq nebûbe nemaye. Ew xaçperest û sîyonîst bi sedan salan li ber xwe dan û xebat kirin û êrîş kirin şev û rojên xwe kirin yek ji bo ku ummeta îslamê ji tewhîdê dûr bikin.

Kesên liser rûyê erdê digerin, hûn îro ji kîjanî ji wan bipirsin her yekî ji wan dê xwe wek li ser rê û rêbaza heqqê tekdim bike. Kom an kesên vê îdîayê berpêş dikin pir in. Lê belê rê û rêbêza heq yek e.

Her kom an kesên vê îdîayê didin pêş helbet xwe bi hin delilên li gorî dilê xwe xwedî delîl in an jî xwe wisan teselli dikin.

Bêguman gotinên (delîlên) herî xweşik û zelal kelamullahe. Ji rê û rêbazan jî rê û rêbaza herî bixêr rêya Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*.

Em îro dibin ronahîya îslamê de bi rênînekî baldarî li rewşa alema însanîyetê binêrin dê ev xuya bibe ku bi piranê li derveyê daîreya îslamêde ne. Helbet mijara piranîyê jî izafîye. Wek mîsal em bêjin ji sedî pêncî û yek jî piranîye u ji sedî not û neh jî piranîye. Lê çi heyf ew piranîya ku jî îslamê dûrin hê bêhtir nêzîkî nîspeta ji seda not û neha ne.

Piranîya tenê bi serê xwe di nezera îslmê de bê qîymete. Lewra di îslamê de pîvana esil heq e. Eger ne tabî'e heqqê bin ferqa piranîya însanan û kayê di kadînê de nîn e. Di vê

maneyê de piranî, di hin ayetên Qur'ana Pîroz de hatîye zem kirin. Zem kirina piranîyê ne tenê ji bo fillehan û cihûyn û budîstan rewacdar e. Hejmara wan hemûyan li gorî reqemên îroyîn hema bejîn bi qasî nîvê nifûsa dinyayê ye. Mijara zem kirina piranîyê ji bo wan kesên ku xwe wek misilman dibînin û xwe nîsbetê îslamê dikin, ji bo wan jî rewacdar e.

Allah *subhanehu ve teâlâ* wiha ferman kirîye:

"Piranîya wan heta ji Allah re şirîkan çênekin iman pê naynin." [1]

Ayetekî din:

"Eger tu tabî'ê piranîya li ser rûyê erdê bibî wê te ji rêya Allah averêbıkin. Ew ji zen ê pê ve nadin pey tiştekî din û ew her derewan dikin." [2]

Ayetekî din:

"...Bi rastî pîr kes ji nezanî bi hewesên xwe (xelkê) dixerifînin. Muhaqqeq Rabbê te bi yên ji hedê xwe borîne baş dizane." [3]

Ayetekî din:

"...Bêguman Allah li ser însanan xwedîkerem e. Lê belê piranîya însanan (jê re) şikur nakin." [4]

Ayetekî din:

"...Jixwe piranîya însanan ji rê derketine." [5]

Ayetekî din:

"...Bêguman piranîya însanan derketına hizûra Rabbê xwe înkar dikin." [6]

Di Qur'ana Pîroz de di heman maneyê de gelek ayet hene.

Xisusekî herî muhîm jî ev e ku dê şirk di nav vê ummetê de dîsa xuya bibe. Weke ku tê zanîn piştî wefata Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bûyerên (hedîseyên) îrtîdadê derketibû rastê. Hz. Ebubekr *radıyallahu anh* bi dîrayetekî pir xurt li dijî van bûyerên îrtîdadê sekinî û di demeke kurt de xist bin kontrolê. Lêbele ev rewşên xerab di tarîxê de gelek car ji nûde xuya bûn. Mixabin rewşa îro ji ne rewşeke dilrihetkere ku dilê mumînan pê dilxweş be.

1. *12/Yusuf, 106*
2. *5/En'am, 116*
3. *6/En'am, 119*
4. *2/Baqara, 243*
5. *5/Maide, 49*
6. *30/Rûm, 8*

Em dikarin bêjin ku bawerî û tevgerînên şirkê û îrtîdadê îroyîn herî xurttir û zêdetir jî îşaretê vê mijarê dike.

Li gorû rîwayeta Ebu Saîd el-Xudrî *radıyallahu anh* Rasulûllah *sallallahu aleyhi ve sellem* wiha gotîye:

"Hûnê bihost bi bihost bidin pey wan qewmên berîya xwe. Hetanî wisan ku eger ew têkevin qula gumgumakê hûnê ji bidin pey wan û têkevin wê derê.

Ji Rasûlullah wiha hate pirsin:

— Ya Rasûlallah! Ew qewm (ên tu behsa wan dikî) cihû û fille ne?

Rasulûllah sallallahu aleyhi ve sellem wiha cewab da:

— Wekî din kî ne?" [7]

Li gorî rîwayeta diya me Aîşe *radıyallahu anha* Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* wiha gotîye:

"Hetanî ku (ji nûde) perestî (îbadet) ji Lat û Uzza re newe kirin şev û roj neqedin (qiyamet ranabe)." [8]

Ji Ebû Hureyre *radıyallahu anh* hatîye rîwayetkirin, gotûye: Min ji Rasîlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bihîst, wiha got:

"Hetanî ku jinên qewmê Dewsîyan li dora Zu'l Xalasa pindên xwe neloqînin û ba nedin qiyamet ranabe. " [9]

Qula Gumgumokê Ya Îroyîn: Demokrasî

Misilmanek li war û welatên îslame binêre û bala xwe bide wan kesên ku dibêjin *'Em ji misilmanin... Em jî ji ummeta Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem...'* dê bi vê heqiqetê rû bi rû bimîne: Ev hedîsên Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* îro teheqquq kiriye û li ber çava ye.

Belê.

Cihuyan û filleyan û feylesofên ateîst û xwedênenas bi navê demokrasîyê dînekî îcad kirin. Di naw xwe de bi cih kirin û piştre jî berê xwe dan war û welatên îslamê. Carinan bi bombebarana û carinan bi felsefeyan xwestin ku wî pûtê modern di nav dil û qedên xelkê me de jî biçikinin. Pir xebat kirin û dawiyê de bi destê hevkarên xwe yê binkî gihîştîn armanca xwe.

Ev (Demokrasî) belayêkî wisan bû ku hema bêjin kes an komekî pê semewq nebûbe

7. *Buxarî, Müslîm*

8. *Müslûm*

9. *Buxarî, Müslîm*

nemaye. Ew xaçperest û sîyonîst bi sedan salan li ber xwe dan û xebat kirin û êrîş kirin şev û rojên xwe kirin yek ji bo ku ummeta îslamê ji tewhîdê dûr bikin. Di encamê de bi vê dînê pûç û hefnikî biumumîyet gihiştîn meqseda xwe. Bi vê dinê aporeû xerifî berê însanan ji hîdayeta Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* vegerandin û dûrkirin û beralîyê şirk û rêşaşiyê ve kirin.

Mixabin, me dît ku ekserîyata însana berê xwe dan wan fille û cihû û hevparên wan yên welatîyên me (hevparên binkî) û weke di hedîsê de ji borî li pey wan ketin û çûn di qula gumgumokê de (Demokrasîyê de) bi cih bûn.

Demokrasî wek tevgera (hereketa) îrtîdadê di nava civakê de pêl bi pêl belav dibe.

Demokrasî çawa wek alternatîfa aqideya tewhîdê derketîye rastê, weke wê laîkî jî wek alternatîfa sunneta Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* tê pêkanîn.

Di vê rewşê de rêber û rêzanê wan kesan dîsa fille û cihû ne. Dibin tabî'ê îdeolojîyên weke qewmîyetperwerî û neteweperwerî ku herdû jî îdeolojîyên xweserê Îblis e.

Di terzê heyata laîkî de û tabî'bûna îdeolojîyên rêşaşî de jî mînak û modelê wan dîsa ew fille û cihû ne.

Perestîya Lat Û Uzza Û Vegera Lı Dora Zu'l Xalasa

Îro pût û pelatên bi navê Lat û Uzza ku di qas û meydana de çikandî ne nîn in. Eger dinav xelkê de şirk û pûtperestî hebe navê wan pûtan her çi be û şeklê perestîya pûtan bi çi awayê be bila bibe ferq nake.

Lewre di vê esirê de gelek şeklên perestîya ku ji pûtan re tên kirin hene û roj bi roj hêj zêdetir dibin.

Ji qebirperestîyê bigirin hetanî welatparêzîyê û ji demokrasîyê bigirin hetanî kapîtalîzmê û weke van pir bawerîyên pûç û fiêlên şirkê xuya bûne.

Îro gelek pûtên razber (soyut) û pûtên berbiçav (somut) wek Lat û Uzza yên modern; an di meydana de çikandî ne, an wek meqbera/zîyareta şêx filankes avakirî ne, an wek fikir û ideolojî û bawerî di hiş û qelbê însana de nexşbune, an jî di qanunbingehî de wek hukim bi cih bûne.

Dewr û dewran çû û hat û dîsa vegerîya wê dewra tîpûtarî ku perestî ji Lat û Uzza yên modern re tê kirin.

Îro em vê jî dibînin ku jinên qewmê Dewsîyan pinên xwe li dora Zu'l Xalasa ba didin diloqînin.

Zu'l Xalasa pûtxaneyeke li Yemenê ye ku wek perestgeh/îbadetxane tê bikarinîn. Lê ya rast ev mijara pind loqandinê zûde ji jinên qewmê Dewsîyan borîye û gihiştiye rewşeke pir wehîm.

Di serê pêşî de Rafizîyan hema li her beled û bajaran ji bo xwe bi navê turbe û meqber weke *'Zu'l Xalasa'* perestgehan çêkirin û bi vê awayê îrtîdat kirin.

Ka gelo, ew Ebubekrê Siddiq ê bi qudret û xwedî dirayet?

Li gorî riwayeta Ebu Mûsa *radıyallahu anh*, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* wiha gotîye:

> *"Berîya qiyamet rabe dê fitneyên wisan derkevin ku her fitneyek wekî parîya şeva tarîye. Ha di wê demê de mirovek wek mûmîn digihîje sibehê û wek kafir lê dibe êvar, an ji wek mûmîn lê dibe êvar û wek kafir digihîje sibehê... "* [10]

Weke ku di hedîsê de hatiye beyankirin gellek însan wek mûmîn li ser wan dibe êvar lê wek kafir digihîjin sibehê. Bi rastî ev mijar wisan bûye ku êdî wekî hedîseyên alelade/jirêzê tê dîtin.

Mirovekî dîbêje *'ez misilmanim'*, gelo çawan çêdibe ku wek mûmîn li ser dibe êwar û wek kafir digihîje sibehê?

Der heqê îzahkirina vê mijarê de emê çend mîsalên ji nav heyata rojane teqdimê we bikin.

Ew zarukên ku Allah *subhanehu ve teâlâ* wek ronahîya çavan û şênahîya dilan daye, eger û bav rabin wan zarokên xwe yê qicucankî bi destê wan bigirin û teslîmî dibistanên laîk û rojavahez bikin ha bi vê amelê wê rewşê û axireta xwe wêran dikin.

Mijara lihevnekirinê de eger mirovek rabe ji bo çareseîya lihevnekirina navbera xwe û şirîkê xwe an mêrebayê xwe an jî cîranê xwe teqdîmê şer'a şerîf neke û ji hîkmê Allah *subhanehu ve teâlâ* û Rasûlê wî *sallallahu aleyhi ve sellem* rûvegerîne û berê xwe bide dadgehên (mehkemeyên) taxutî, ha bi vê amelê xwe malik li xwe mîrat dike û dibe ji wan kesan ku wek kafir digihîjin êvarê.

Em dibînin ku exlebê/ekserîyetê însana bi daxwaz û îradeya xwe ji hikmê Allah *subhanehu ve teâlâ* û Rasûlê wî *sallallahu aleyhi ve sellem* rûyê xwe vedigerînin û bi darizandina (muhakemeya) li gorî qanûnên kufrê qaîl dibin.

---

10. *Ebû Dawûd û Tırmızî*

Misaleke din.

Bila qenc bê zanîn ku ji pêxemberan pê ve qet tu kes ne bêguneh û bêrî ye. Eger mirovek bêje: *'Hin sifet û esmayên ku xweserê Allah e, qismek ji wan li ser şêxê min (an jî li der xoceefendî û lîderê min) xuyaye'* ew jî ji wan kesên ku wek kafir li ser wan dibe êvar, yek ji wan e.

Mijara beşdarbûna hilbijartina demokratîk jî di vê çarçovê de tê nirxandin. Lewre di hilbijartina demokratîk de qaîdeya esil piranî ye. Di hilbijartinên demojratîk de jî û di demokrasîyê de jî tu kes guhê xwe nade tabî'bûna heq e. Di demokrasîyê de a esil piranî û pirhejmarî ye, ne tabî'bûna heqqê ye. Roja hilbijartinê de ew kesê ku wek misilman dest bi rojê dike piştre diçe ser sindoqên hilbijartina demokratîk û raya xwe dide bi vê amelê dikeve rewşeke pir taloke.

Lewre bi vê amelê beşdarî hilbijartina demokratik dibe û wek muşrîk digihîje evarê.

Bila ev jî bê zanîn ku ew kesên dibin muşrîk di heman demê de çiloqê wan dernakeve, an jî dest û pê û bêvil (poz) û gûh li wan ne kêm û ne ji zêde dibe.

Hetanî bi tobeyekî ji dil û can tobe nekin êdî ew jî ji demokratan e. Jixwe hikmê demokratan li gorî îslamê vikîvekirî li rastê ye.

Mijarekî din jî pejirandina (qebûlkirina) terza jiyana laîkî û rojavayî (ewropayî) ye. Ev cureya terza jiyanêji serî heya binî berevajê îslamê û sûnneta Rasûlullah e *sallallahu aleyhi ve sellem*.

Di terza heyata laîkî de tiştê ku Allah *subhanehu ve teâlâ* heram (qedexe) kirîye serbest e. Dîsa di terza heyata laîkî û rojavayî de tiştên ku Allah *subhanehu ve teâlâ* ji bo însana helal an jî emir kirîye wek heram tê binavkirin. Hetanî wisan ku hêz û îqtidar bikeve destê wan di heman demê de pêamelkirina gelek emrê Allah *subhanehu ve teâlâ* û sunneta Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bi qanûnan qedexe dikin.

Di terza jiyana laîkî û rojavayî de fisq û ficûr û her cureyê bêexlaqiyê tê pejirandin û tê jiyandin.

Kesên terzê jiyana laîkî û rojavayî dipejîrinin û dijin, bi vê helwestên xwe ji ayetên Allah *subhanehu ve teâlâ* û ji sunneta Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* rûyê xwe vegerandine. Êdî ew jî êvarê li ser helakî ne û sibehê li ser helakî din in.

Gelek însan kelîmeya tewhîdê telafûz dikin û di rojekî de bi dehan cara dibejên Lailaheillallah lê belê di heman demê de van fiêlan jî dikin.

Di malên xwe de û di dibistanên laîkî de û di kargehên xwe de û di daîreyên fermî (resmî) de û li ser meqber û zîyaretan û parlementoyê de û di wan *'Mescîdu'd Dîrar'* an de û di qişleyên artêşa taxut de û di dadgehên (muhakemeyê) dikin de û di wan stadên

ku îro perestgehên herî mezinin de û li navenda (merkeza) partîyên sîyasî (ku li wan dera hikmê Allah û Rasûlê wî hece hece berevaj dikin û diguherînin) xwedênenas de dê ji xwe re pût û pelatan çêkin û bidin pêy van...

Piştre jî dê vegerin û bi dehan cara bêjin Lailaheillallah.

Dê bêjin Lailaheillallah û dotira rojê carek din dest bi van fiêl û amelan bikin.

Ew meselaya ku di hedîsa Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* de dibore weke van mîsalan derdikeve holê.

Çawa ku me berê de jî diyarkiribû piştî wefata Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bûyerên îrtîdadê derketin rastê û di nav Erebîstanê de di demeke pir kurt de belav bibû.

Murtedên wê dewrê bi piranî hêj di saxitîya wî de Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* dîtibûn û dengê wi bihîstibûn. Zehfê wan ne jî ew bixwe bibûn muxetebê da'wet û teblîxa Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*.

Sebebê îrtîdada wan ne wekehev bû. Hin ji wan ayetên Qur'anê li gorî dilê xwe û hewesên xwe tewîl dikirin û bi vê awayê îrtîdad dikirin, ji rêya heq û hidayetê vedigerîyan.

Hin ji wan jî ji ber doza serokatîyê îrtîdad kirin û qewme xwe jî li dû xwe kişkişandin. Bi kurtasî her qewm bi mehneyên hewaî û nefsanî ji dîn derketin û bûn ji murtedan.

Bi rastî ev bûyerên îrtîdadê di tarîxa îslamê de hedîseyên pir balkêş in. Lewre Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hêj di demeke nêzik de wefat kiribû eshabîyên wî bi piranî li heyatê bûn. Hz. Ebubekr *radıyallahu anh* jî di meqama xîlafetê de bû.

Hedîseyên îrtîdadê çawa ku ji dewra seadetê ne dûr bû bila baş bê zanîn ku ji vê dewra me jî qet ne dûr e.

Di dîroka îslamê de rewş bi kurtasî wiha bû. Piştî zelalbûna vê rewşê tu kes nikare vê îdîayê berpêş bike û bêje: *'Xelkê me nezan in û ji îslamê dûr in û bi cahiltîyê jî mezur in. Her wiha ew çi bikin bila bikin dîsa jî ji şirkê masûm in!'*

Ev îdîayên hanê li i'ndallah qet ne meqbûl û mu'teber e.

Bila tu kes xwe nespêre van gotegotan û bi xapên şeytanê xapînok nexape.

"Rabbê me! Piştî ku te em gihandin ser rêya rast qelbê me (ji wê hîdayetê) vernegerîne. Bêguman yê Wehhab (yê dayende û bexşende) tu yî." [11]

Hemdê bê hed bi Allah'ê alemîn, selat û selam li ser Rasûlê wî yê emîn.

11. 3/Al-î İmran, 8

Allah Düşmanı 'Demos'

Yaratan kim ise hükmetmesi gereken de O'dur. Bu, fıtrata yerleştirilmiş bir hakikattir. İnsanın yaratılışı hanif olan fıtrat üzeredir, insi ve cinni şeytanlar ne zaman bir insana haddi aşmayı emredecek olurlarsa önce onun fıtratını/hanifliğini bozarak işe başlar.

Hamd, sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* mahsustur. Salât ve selam, Rabbinin emir ve nehyettiklerini bize bildiren son elçi Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Ülkenin malum gündemi olan, hüküm(et) yetkisini paylaşma yarışı ve milyonları şirk pisliğine batıran demokratik seçimlerin batıllığını her muvahhid gündem edinmelidir. Yazımızda bu şirk amelinin muhatabı olan *'Demos'u'* (ahali, halk zümresini) psikolojik açıdan değerlendireceğiz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* yerin, göğün ve onun arasındakilerin yaratıcısıdır, yaratıcılığı tüm bu yaratılanlar üzerinde hüküm sahibi olması gibidir. Allah'ın yaratıcı oluşu, hükmetme/emretme yetkisini elinde bulundurmayı gerektirir.[1]

Yaratan kim ise hükmetmesi gereken de O'dur. Bu, fıtrata yerleştirilmiş bir hakikattir. İnsanın yaratılışı hanif olan fıtrat üzeredir, insi ve cinni şeytanlar ne zaman bir insana haddi aşmayı emredecek olurlarsa önce onun fıtratını/hanifliğini bozarak

1. *Araf suresi 54. ayetin tefsirine bakınız.*

işe başlar. Bunu başardıktan sonra tümüyle cürüm işlemeye yatkın bir birey hâline getirerek onu kendi safına katmış olurlar?

Peki, kendini İslam dinine nispet eden yaratılışı hanif bir fıtrat üzere olan bu *'demos'* (halk zümresi) nasıl bir süreçten geçerek hâkimiyet noktasında şirk işleme potansiyeline sahip oluyorlar.

"Şüphesiz şeytan sizin için bir düşmandır. Öyle ise (siz de) onu düşman tanıyın." [2]

"Ey iman edenler! Şeytanın adımlarına uymayın." [3]

Demos'un Manipülasyonu

Bir toplumu ifsat edip faaliyetlerine yön vermek, o toplumun beslendiği esas kaynaklarını onlardan koparmakla mümkündür. Bu kaynaklardan sadece maddi anlamda onları uzaklaştırmak çok etkin bir yöntem olmayacağından, psikolojik bir saldırı ile bu daha mümkün hâle gelmiş olur.

Böylece psikolojik saldırının bıraktığı harabiyet (soyut bir algı olmasından) onu daha kalıcı ve etkili kılar. İslam'a yapılan en tehlikeli saldırı esas kaynaklardan edinilen mutlak değerler hiyerarşisini altüst ederek yapılmıştır.

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine devletinde oluşturduğu toplum; ne kan, ne ırk temeline, ne ortak bir kültürü yaşatma ne de siyasi ve mâli bir güce sahip olma esasları üzerine kurulmuştur. Tek kelimeyle o toplum, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insanı üzerinde yarattığı *'tek ümmet ve hanif fıtratı'* esasına dayandırılmıştır.

Hiçbir sınıfsal ayrımın olmadığı böylesi bir toplum, fıtratın özüne dönüş yapan herkese açıktır. Bu toplumun esas kaynağından aldıklarıyla oluşan kişilikler, onları bu ümmetin öncüleri kılmış ve o toplumu tarihin unutulmaz sayfalarına taşımıştır.

Hâkimiyet meselesi, tarih boyunca hak ile batılın birbiriyle çekiştikleri en çetin mesele olmuştur. Hâkimiyetin kayıtsız şartsız Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ait olması imanın en temel gerekliliğidir. Çünkü Allah'ın kanunlarıyla hüküm olunmayan toplumlarda, tevhid inancından ziyade politeizm denilen çok ilahlık inancı hâkim kılınmış olur.

---

2. 35/Fatır, 6

3. 24/Nur, 21

"Hüküm yalnızca Allah'ındır. O ancak kendisine ibadet etmenizi emretmiştir." [4]

Toplum veya bireylerin psikolojik yapıları onların değer yargılarıyla oluşur. Psiko analistler, psikolojileri ve bunun yansıması olan kişiliklerin analizini, kişilerin değer yargılarını ve önceliklerini sorgulayarak yapıyorlar. Hangi alanda olursa olsun eğer bir işin öncelikler sırasını bozarsanız ortaya o işin salahiyetine dair hiçbir şey bulamazsınız. Bu dinin de önceliklerini ve gayelerini ters yüz etmekle, eskilere ait bir takım uygulamalar olduğunu, bu çağa hitap edemeyen sadece vicdanlarda saklı kalan bir inanç biçimi olduğunu insanlara kabul ettirdiler.

Hâkimiyeti Allah'tan başkalarına vererek İslam toplumunun mutlak değer yargılarıyla oynanmış oldu ve bu da ümmet bilincinden bireyselliğe hızlı bir şekilde geçişi tetikledi. Bu, bireyi maddeci bir zihniyete, mülkiyet edinme ve mülkün tasarrufunda serbest olma, kendi kendine yeterlilik, kuvvetli/izzetli olmak için her türlü yola başvurma, milletlerin veya fertlerin büyüme hırsları ile hâkimiyet ihtiraslarına sahip olmaya götürdü. Tüm bunlar; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarıyla hükmedilmeyen toplumda görülmesi elzem olan, kendi içinde küfrü barındıran amellerdir.

İflas etmiş bu beşeri kanunlar çeşitli alanlarda, kendilerine ibadet ettikleri ve yücelttikleri yeni yeni ilahlar edindirmiş oldu. Hüküm yetkisi kendisine verilmiş liderler, her şeyi yapmaya güç yetiren süper güçler, sevgi ve hayranlıkta ilahi hudutların çiğnendiği sinema ve spor yıldızları, şehvet ve ihtiras kulluğu vs...

Bu beşeri sistemlerin ana parçası olan Demos'un ve liderlerinin/yıldızlarının, psikiyatrik rahatsızlıkları her geçen gün artmaktadır. Dünyada psikotrop ilaç tüketimi ve intihar istatistiklerine bakınca durum daha net görülmektedir. Bu rahatsızlıkların başında gelen *'narsistik kişilik bozukluğu'* kendilerini çok önemli, vazgeçilemez oldukları, kusursuz/mükemmel görme, kendi kendine hayran olması, üstünlük hisleri, alkışlanıp beğenilme ihtiyacı ve kendini başkasının yerine koyamayıp, insanlara uygun yaklaşımlarda bulunamama ile seyreden bir rahatsızlıktır. Bugün miting/konserlerde onlara dokunabilmek, aynı karede fotoğraf çekebilmek için düştükleri hâller, sağlıklı bir ruh hâline sahip birinin yapacağı şeyler mi? Sağlıklı bir kişiliğe sahip bir insan tazim edilerek adının defaaten söylenmesinden rahatsız olmaz mı?

İlkel kabile reislerinin/kâhinlerinin doğaüstü güçlere sahip olduklarını zannetmeleri gibi bunlar da, kendi liderlerinde erişilmez ve onu farklı kılan bir takım üstünlüklerinin olduğunu ve bunların kendilerine sunacakları metodlarla gayelerine kavuşabileceklerine, bunların yeryüzünde birer kurtarıcı olduklarına inanırlar.

Demos'un bunlara besledikleri o sevginin (ilah edinmenin) asıl nedeni nedir?

"Hani bir zamanlar Musa'ya kırk gecelik vaad verdik de sonra siz onun arkasından buzağıyı ilah edindiniz ve o hâlinizle zalimler idiniz." [5]

---

4. *12/Yusuf, 40*
5. *2/Bakara, 51*

"Hani, Tur dağının altında sizden söz almış: 'Size verdiğimiz Kitab'a sımsıkı sarılın; ona kulak verin' demiştik. Onlar, 'Dinledik, karşı geldik' demişlerdi. İnkarları yüzünden buzağı sevgisi onların kalplerine sindirilmişti. Onlara de ki: '(Tevrat'a beslediğinizi iddia ettiğiniz) imanınızın size emrettiği şey ne kötüdür, eğer inanan kimselerseniz!' " [6]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şeriatından alıkoyan bu ilahlara sevgileri, heva ve heveslerine uymalarından dolayıdır. Allah şöyle buyurmaktadır:

"Heva ve hevesini kendine ilah edinen, Allah'ın ilim dahilinde saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürleyip gözüne perde çektiği kimseyi görüyor musun? Şimdi onu Allah'tan başka kim hidayete erdirebilir? Hala düşünmez misiniz? [7]

"Heva ve hevesini ilah edinmek..." ifadesiyle bir kimsenin, nefsinin her istediğini yapması ve yaptığı işin Allah indinde haram mı helal mi olduğunu dikkate almadan davranması kast olunmaktadır. Böyle bir insan, Allah emretmiş bile olsa, eğer nefsi istemiyorsa o işi yapmaz. İşte bu kimse nefsine itaat ettiği şekilde, başkalarına da itaat ediyorsa, o kimseleri de ilah edinmiş olur. Her ne kadar bu kimse, o kimseleri ilah ve mabud edinmediğini söylese de veya o kimselerin putunu yaparak onlara tapmasa da onları ilah edinmiştir. Çünkü kayıtsız şartsız teslimiyeti, onun bu kimseleri ilah edindiğinin bilfiil ispatıdır. Ve bu da apaçık şirktir. Allah'tan başkasına bu şekilde itaat eden kimse, itaat ettiği kimseye secde etmemekle ve lisanen onun ilah olduğunu söylememekle, şirkten kurtulamaz. Nitekim büyük müfessirler de bu ayeti, bu şekilde yorumlamışlardır.

İbni Cerir *rahimehullah*: *'Allah'ın koyduğu helal ve haramı dikkate almadan nefsinin arzusuna göre davranan kimse, nefsini ilah edinmiş olur'* demektedir.

El-Cessas ise: *'Böyle bir kimse Allah'a itaat ettiği gibi nefsine itaat eder'* derken,

Zemahşeri, *'Nefsinin yönlendirdiği gibi hareket eden kimse, nefsine tıpkı Allah'a itaat ettiği gibi itaat etmektedir. 'Allah'ın bir ilme göre saptırdığı kimse' ifadesiyle, ilmi olmasına rağmen dalalete düşen kimselerin kast edildiği anlaşılmaktadır. Çünkü o nefsinin kölesi olmuştur.*

Ayrıca şöyle bir anlam da vermek mümkündür: 'Allah o kimsenin nefsine kulluk ettiğini bildiği için, onu dalalete itmiştir.' '

'Bu ayetin siyak ve sibakından ahiret düşüncesini ancak nefsinin yönlendirmesiyle hareket eden ve nefislerine kul olan kimselerin inkar ettikleri açıkça anlaşılmaktadır. Çünkü ahiret düşüncesi böyle kimseleri nefislerine kulluk etmekten ve yine nefislerinin yönlendirmesiyle hareket etmekten alıkoyar. Bu defa ahireti inkar edenler nefislerine köleliği daha da artırarak, battıkça batarlar. Hiçbir kötülükten çekinmeyerek, başkalarının haklarına tecavüz etmekten ve zulümde bulunmaktan hiçbir surette utanmazlar.

---

6. *2/Bakara, 93*
7. *45/Casiye, 23*

Hak ve hukukun onlar nezdinde bir anlamı yoktur. Hiçbir şeyden ibret almadıkları gibi, onlara nasihat da fayda vermez. Gece gündüz arzularının peşinde koşarlar ve hangi yolla olursa olsun heva ve heveslerini tatmin etmek için çırpınıp dururlar. Tüm bunlar, ahiret düşüncesini inkar etmenin, sonuçta insanın ahlakını felç ettiğinin apaçık ispatıdırlar. Çünkü insanın Allah'a karşı davranışlarından kendini sorumlu hissetmesi, kendisini insanlık dairesinde tutmasını sağlar. Aksi takdirde insan ne kadar önemli vasıflara sahip olursa olsun onun bulunduğu durum bir hayvanınkinden daha kötüdür.' [8]

Bu şirkleri onları (demosu) akıllarını kullanmamaya, muhakeme yetilerini kaybedip, onlara istedikleri şeyleri düşündürtmeye kadar götürdü.

Şirk, insanların hayatına girdiğinde aklın bozulduğuna pratik bir örnek verelim: Peygamberler *aleyhimusselam* insanları tevhide davet etmeye başladıklarında onlara muhalif olanlar insanlara şöyle dedi:

"Şayet sizin gibi insan olan birine tabi olursanız hüsrana uğrarsınız." [9]

'Dikkat edilirse bu ayette müstekbirler, insanlara Peygamber'e tabi olmamalarını söylüyor. Sebep olarak da; 'Çünkü o da sizin gibi bir insandır' diyor. Bununla birlikte insanları kendilerine tabi olmaya davet ediyorlar. Fakat içlerinden hiç kimse ayağa kalkıp: 'Peygamber insan olduğu için ona tabi olmamamız gerekiyorsa, size niye tabi olalım? Siz de insan değil misiniz?' demiyor. Çünkü fıtratları şirk ile bozulmuş. Fıtrat bozulunca beraberinde akıl da bozuluyor. Akıl bozulunca da ölçüler de bozuluyor. Her şeyi yerli yerine koyabilmek için fıtratın bozulmamış olması gerekir.' [10]

Fıtratları bozulmuş olan bu insanlar (Demos); İslam'ın yaşanabilmesi ancak çağa ayak uydurmak ve hâkimiyetin kendilerine verilmesiyle mümkün olabileceğine inandırılmışlar.

"İnkar edenlerin başına, onları durmadan (günaha ve azgınlığa) tahrik eden, şeytanları gönderdiğimizi görmedin mi?" [11]

'Bu dinin düşmanları çağlar boyu oldukça gayret gösterdiler ve hâen bu çalışmalarını sürdürmektedirler. Bu düşmanlar çalışma ve gayretlerini sinsice hileler kullanarak ve aldatıcı yollara başvurarak sürdürdüler. Bunların tüm gayretlerinin amacı da, Müslüman olmaktan memnun ve hoşnut olan kitleyi ürkütmek bu acı gerçeği aydınlık içinde ele almaktan onları uzaklaştırmaktır. Ayrıca bir başka hedefleri de şudur: Artık bu dinin varlığı duraklamıştır. Bu da, yeryüzünde tüm işlerinde Allah'ın şeriatıyla hükmeden İslam toplumunun gitmesiyle olmuş, hâkimiyetin veya bir başka deyişle uluhiyetin sadece Allah'a ait olduğunun bırakılmasıyla başlamıştır. Hâkimiyet ve uluhiyet; biri diğerinin yerine geçen manaca birbirinden ayrılmaz iki terim.

---

8. *Mevdudi, Tefhimu'l Kur'an*
9. *23/Mu'minun, 34*
10. *Furkan Basım ve Yayınevi, Ebu Hanzala Hoca, Kavaidu'l Erba' Şerhi, S. 89.*
11. *19/Meryem, 83*

İşte bu hilekâr, düzenbaz ve sinsi düşmanlar, Müslümanları sömürmek için bu denli bir istismara kalkıştılar ve birçok zorluklar ve sıkıntılar ortaya attılar ki böylece Müslümanları aldatıp sömürebilsinler. Bu tür sıkıntılar yeryüzündeki birçok insanın şuurunu bulandırmak için yapılmaktadır. Şuurları bulandırılan ve köşeye sıkıştırılıp korkutulmak istenenler de, Müslüman olarak kalmaktan hoşnut olanlardır. Bu gibi Müslümanların zihnine artık bundan böyle İslam'ın varlığını fiilen sürdüremeyeceği gibi bir düşünce sokmak ve İslam'ı arzulanan manada uygulama imkânının olmayacağı kanaatini yerleştirmek istiyorlar. Onlara göre insanların Müslüman kalabilmeleri mümkün olabilir. Ancak bu dinin şeriatının kendilerinde hakim olmaması ve hâkimiyetin de kayıtsız şartsız Allah'ın olduğu inancının bundan böyle bırakılması şartıyla... Halbuki kim bu hâkimiyetin Allah'tan başkasında olduğunu iddia ederse o ilahlık iddiasına kalkışmış olur, küfre girer ve bu dinden çıkar!

Bu iğrenç tuzak o noktaya varmıştır ki bu hususta oryantalist Alfred Cantol Smith 'Modern Çağda İslam' adını verdiği bir kitap yazmıştır. Burada adamın amaçladığı tek nokta şudur: Atatürk'ün Türkiye'de gerçekleştirmiş olduğu laiklik aslında İslam'ın kendisidir. Hatta dahası da var, laiklik hareketi modern fetret döneminde başarılı olan tek İslami harekettir. Bugün Müslümanlara düşen bir görev vardır. Eğer Müslümanlar burada İslam'ın varlığını sürdürmesini istiyorlarsa, laikliğin gösterdiği çizgide yürümeleri gerekir. Çünkü en doğru çalışma ancak bu yolla gerçekleşebilir.' [12]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yeryüzündeki halifesi, hanif olan fıtratını koruyabilen insandır. Bu insan, Allah'ın indirdiğiyle hükmetmekle ve Allah'ın mülkiyetini Allah yolunda çekip çevirmekle yükümlüdür.

"İbrahim'in milletinden (hanif dininden), kendine kıyan sefihten/beyinsizden başka kim yüz çevirir?" [13]

İbni Teymiyye *rahimehullah* Sırat-ı Müstakim'in de: *'Bir Müslüman olarak cehennemliklerle (şirk ehliyle) arandaki uyuşmazlık mesafesini ne kadar geniş tutarsan, bu cehennemliklerin zihniyet ve davranışlarından o kadar daha uzak kalırsın.'* der.

Sonuç olarak; Kendini bu dine nispet eden Demos, hüküm yetkisini Allah'ın dışında birilerine vererek kendilerini yabancı istilacıların ve sömürgecilerin ellerinde bir nesneye dönüştürmüş oldular. Bu algı operasyonlarına maruz kalmamanın tek yolu; tüm tağutlara ve sistemlerine *'La'* diyerek toptan bir red ve ondan sonra hanif olan fıtratın özüne dönmekle olur.

12. *Seyyid Kutub, İslam'da Sosyal Adalet*
13. *2/Bakara, 130*

Kur'ansız dindarlar türedi onlarca yıldır. Kur'an'a müracaat etmeden ahkâm kesen, fetva veren, din türeten din(i)darlar... Etraf onlarla dolup taşmakta. Kimi eğitimli(!) kimi eğitimsiz olsa da ortak bir dini savunmaktalar. Allah'ın yasaklarını helal görmediğin veya inkâr etmediğin müddetçe ne yaparsan yap Müslüman sayılacağın bir itikad; namaz, oruç, hac ve zekâtla ifa edeceğin bir ibadet ve '*bu zamanda şeriatı getirmek mümkün değil'* teranesini biraz daha yumuşatıp *'demokrasi, İslam'daki şuranın ta kendisidir, öyleyse demokrasi, İslami bir yönetim şeklidir'* diyecek kadar garabet içinde bir nizam oluşturdular. Sözde deliller getirdiler, dinlerini hararetle savundular. Şeytanın dahi aklına gelmeyen şüpheleri çoğalttılar. Sonuç; Büyük bir kitleyi etkilerine aldılar. Bu kitle de Kur'ansızdı. Yanlış anlaşılmasın, Kur'an her birinin evinde, elinde vardı. Yasinler, tebarekeler, aşr-ı şerifler, hatm-i şerifler okunurdu mütemadiyen, ama hiç anlaşılmazdı. Anlamak için çaba harcanmadı.

Her dönemde birkaç muvahhid dur demek istedi bu gidişe. Sesini duyurmaya çalıştı. Kitaplar neşrettiler, dergiler çıkardılar, kimileri tefsir yazdı, kimileri tarih... Dışlananlar oldu, biraz kabul görenler de. Harici de oldular, aşırı da... *'Bir tek siz mi Müslümansınız yani'* diye hakir görüldüler. Kimileri işkenceye maruz kaldı, kimileri hapislerde yattı, kimileri sebat etti, kimilerinin ayağı kaydı...

İşte bu sayımızda, türedi ve uyduruk olan bu dine karşı çıkanların eserlerini tanıtmaya çalışacağız. Tanıtalım ki, birilerinin ortaya attığı nizamın nasıl bir nizamsızlık olduğunu hep beraber görelim. Tanıtalım ki, çarpık nizamı savunan kimselerle karşılaşınca bu eserler sayesinde reddiyeler verelim. Tanıtalım ki, kalbimizin eğrildiğini hisseder hissetmez okuyup yeniden doğrulalım...

Yardım Allah'tandır...

Hâkimiyet Mefhumu / Tahkimu'l Kavanin Şerhi

Eser, Şeyh Muhammed b. İbrahim'in *'Tahkimu'l Kavanin'* isimli risalesinin geniş bir açıklamasıdır. Bu risaleye Suudi akademisyen, ilmî selefi uyanışın öncülerinden kabul edilen Şeyh Sefer Havali şerh yazmıştır. Murat Gezenler Hoca da bu şerhten istifade ederek meseleyi Türkiye şartlarına indirgeyerek aktarmıştır.

Kitapta hâkimiyet meselesi, olabildiğince açık bir üslupla ve delilleri ile izah edilmeye çalışılmıştır. Meselelerin bire bir örneklenmiş olması, anlaşılmasını kolaylaştırmıştır.

Hâkimiyetle alakalı şüphelere yer verilmesi, kitabı daha da doyurucu kılmıştır.

Eser yirmi ayrı başlık altında kaleme alınmıştır. Her başlık müstakil bir konu olmakla beraber, asla (hâkimiyete) dönüktür.

İlk başlık, Tahkimu'l Kavanin risalesine aittir. Yaklaşık altı sayfalık bu risale, kitabın omurgasıdır. Diğer başlıklar, risalenin her satırının tek tek şerh edilmesiyle oluşturulmuştur.

Hâkimiyet mefhumunun aslı, ihtilafların çözüm mercii, teslimiyet, tağut kavramının açıklaması, âlimlerin tağut kavramı hakkındaki sözleri, bu başlıklardan sadece birkaçıdır.

İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi / Murat Gezenler

Murat Gezenler Hoca'nın uzun bir çalışma sonucu kaleme aldığı bu eserde, hâkimiyet meselesi hakkında irca ehlinin ileri sürdüğü şüpheler incelenmiştir.

Kitap iki bölümden oluşmaktadır. Her bölüm de kendi içinde cüzlere ayrılmıştır.

Birinci bölümde tevhid akidesi kısaca tekrar edilmektedir. Kelime-i tevhidin önemi, Kelime-i Tevhid'in şartları belli başlıklar zikredilerek açıklanmıştır.

Yine bu bölümde hâkimiyet konusunda şüphe üreten taifelere değinilmiş, bu taifelerin genel tutumlarından bahsedilmiştir.

İkinci bölümde ise otuz ayrı başlık altında irca ehlinin şüpheleri ve bu şüphelerin ayet ve hadislerle çürütüldüğünü görmekteyiz.

Yusuf'un *aleyhisselam* Mısır melikinin yanında görev alması, Habeş kralı Necaşi'nin durumu, Firavun'un sarayındaki mümin adam, Hılfu'l Fudul meselesi, demokrasinin şura olarak isimlendirilmesi, maslahat delili, Rum suresi ayetlerinin tahrifi, bu başlıklardan sadece birkaçıdır.

Demokrasi Bir Dindir / Ebu Muhammed El-Makdisi

Ebu Muhammed El-Makdisi, hâlen yaşamakta olan, İslami faaliyetlerine Ürdün'de devam eden ilim adamlarındandır. Asrımızda hâkimiyet tevhidini önemseyen ve bu uğurda bedel ödeyen ilim adamlarının en fazla tanınanlarındandır. Yazdığı kitapların genel olarak içeriği; hâkimiyet tevhidi, bu konu etrafında oluşturulan şüphelerin cevabı, tağutlara kulluk yapanların hükümleri hakkındadır.

En fazla tanınan ve Türkçe'ye de çevrilen eseri *'Demokrasi Bir Dindir'* isimli kitabıdır. Yazar, kitabına Rasûllerin gönderiliş amacı olan *'tağutu red ve ondan sakınmak'* bölümüyle başlamış, daha sonra Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen yöneticinin ve yönetimlerin tağut olduğunu anlatmıştır.

İkinci bölümde demokrasinin mahiyeti hakkında bilgiler vermiş, şer'i açıdan demokrasinin bir din olduğunu ve ona inanan, onun uğrunda mücadele verenlerin müşrik olduklarını anlatmıştır.

Kitabın üçüncü bölümünü şüpheler kısmına ayırmış ve bu fitneye düşenlerin yapıştıkları müteşabih delillere tafsilatlı cevap vermiştir.

Günümüzde tanınmış ilim adamlarından Ömer El-Eşkar'ın *'Hükmü'l Müşareke fi'l Vezara ve'l Mecalisi'n Niyabe'* adlı esrinde zikrettiği şüpheleri esas almış ve onlara cevap vermiştir.

Yusuf'un *aleyhisselam* peygamber olmasına rağmen küfür sisteminde bakanlık yapması, Necaşi'nin Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemesi ve buna rağmen Nebi'nin ona Müslüman muamelesi yapması, Firavun ailesinde imanını gizleyen adam, Hılfu'l Fudul'a Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* iştiraki, İslam davasının maslahatı vb. şüpheleri madde madde ele alıp cevaplamıştır.

Fizilali'l Kur'an / Seyyid Kutub

Kurak çöllerde yeşil cennetler bitiren Rabbimiz, ümmetin akide olarak çölleştiği bir dönemde Seyyid Kutub'a hidayet etmiş ve onu ümmetin uyanışına vesile kılmıştır.

Kendini İslam'a nispet eden toplumlar, tağutların kahredici zulümleri altında inlemekte, sosyal anlamda üst tabakayı temsil edenler Batı özentisi bir hayat peşinde koşmakta, Allah'ın rahmet ettikleri müstesna âlimlerin çoğu ilimlerini saltanata satmış durumdadır.

Bu vasatta Seyyid, bir yol arıyor ve yanlış giden bir şeylerin olduğunun farkına varıyordu. Düşünüyor, kitaplar yazıyor, insanlara derdini anlatmaya çalışıyordu. Ancak fikirleri vahyin rehberliğinden uzak, düşünce eserleriydi. Kendisi dahi tam tatmin olamamışken toplumun sıkıntılarına nasıl çare bulabilirdi ki? Aradan zaman geçip fikirleri olgunlaşmaya başladıktan sonra yazdıklarından pişman olacak ve bir kitabı için arkadaşına şöyle diyecekti:

'Keşke kitabın konusu Yunan felsefesine göre değil de, İslami ruhla yazılmış olsaydı. İnşallah gelecekteki konular, hayata, kâinata ve insana özel bir bakış açısı olan İslam'dan kaynaklanır.'

Ondaki asıl değişim, Amerika'da bulunduğu yıllarda gerçekleşti. Batı toplumunun ruhsuz, maneviyattan uzak, insanı hayvanlaştıran bir medeniyete sahip olduğunu yerinde gözlemlemişti. Kendine faydası olmayan Batı'nın, başka toplumlara verecek hiçbir şeyi de yoktu. Asıl onu etkileyense Batılıların, İslami hizmet veren şahsiyetlere olan düşmanlığıydı. Hasan El-Benna hunhar bir suikastla öldürüldüğünde, Batı dünyasında sevinç çığlıkları yükselmiş, medya bu olayı kınamak bir yana, olumlu bir gelişme olarak lanse etmişti.

Mısır'a döndükten sonra onun için yeni bir dönem başlamıştı. Dönemin en iyi edebiyatçılarından oluşu, kaleminden çıkanların daha fazla insanı etkilemesine neden oluyordu. Kur'an'ın asli meselelerini edebî bir üslupla anlatıyor ve yazdıkları, İslami uyanışa vesile oluyordu.

Edebiyatçı olması hasebiyle Kur'an'ı çok iyi anlıyor ve onun yüce icazı karşısında gün geçtikçe hayranlığı artıyordu. Artık sadece o kitabı okuyor, tedebbür ediyor, İslami kaynaklardan araştırmalar yapıyordu.

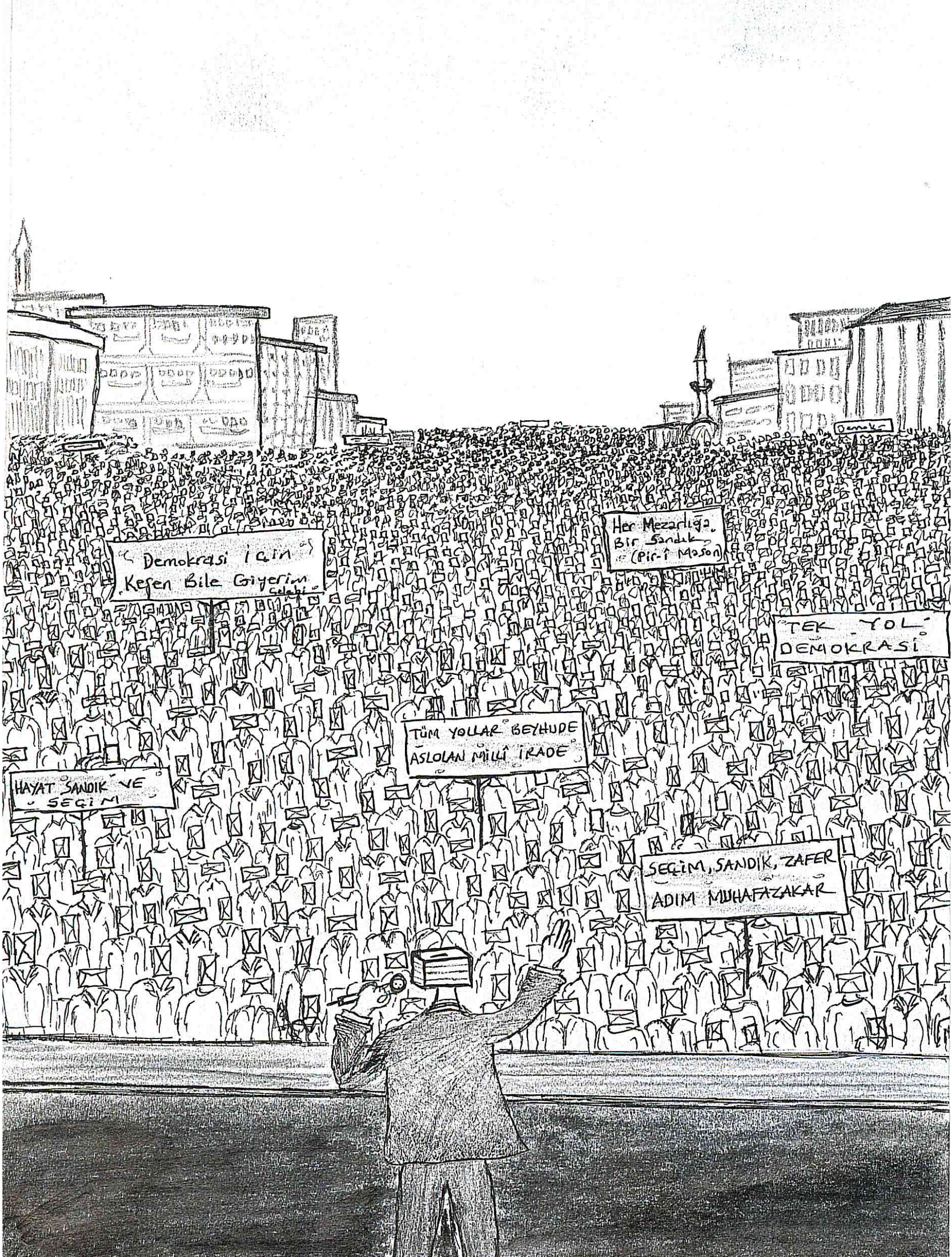
Çok geçmeden bir şeyin farkına varmıştı: Kur'an'ı anlatan kitaplar, onu detaylara boğuyor, bu kitaplar Kur'an'ın indiği esnadaki ruhu okuyuculara yansıtamıyordu. İlk nesil bu Kur'an'ı okuduğunda ondan etkileniyor, onun ayetlerini yeryüzüne hâkim kılmak için her şeylerini feda ediyorlardı. Ancak bugün okuyanlar, aynı şeyleri hissetmiyor, aynı etki oluşmuyordu kalplerde.

Seyyid, Kur'an'ın ayetlerini tefsir etmeye başladı. Kur'an'ın ana mesajı olan tevhidi ve şirkin iptalini ön plana çıkararak, geleneğin gereksiz detayından soyutlayıp, yaşayan bir kalemden kalplere dokunan kelimeler Fizilal'e yansıyordu.

Son yüzyılda hâkimiyet tevhidini tüm ayrıntılarıyla ümmetin önüne koyan ve bu uğurda can veren, Seyyid Kutub'dur. O, şahitlik görevini yerine getirirken bir yandan da bu şahitliği şehitlikle taçlandırmış ve Rabbine kavuşmuştu.

Hâkimiyet tevhidini araştırmak isteyenler için, onun Fizilal tefsiri ve bu tefsirin özeti ve ruhu olan *'Yoldaki İşaretler'* kitabı, başucu kaynaklarımızdandır.

KARİKATÜR

"Demokrasi için
Kefen Bile Giyerim"
Her Mezarlığa
Bir Sandık
(Pir-i Mason)
TEK YOL
DEMOKRASİ
TÜM YOLLAR BEYHUDE
ASLOLAN MİLLİ İRADE
HAYAT SANDIK VE
SEÇİM
SEÇİM, SANDIK, ZAFER
ADIM MUHAFAZAKAR